ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

15ΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ
ΜΕΡΙΜΝΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ — ΤΜΗΜΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΟΘ. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ
ΤΡΑΦΕΙΑ: ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΣΧΟΛΗ, ΟΔΟΣ ΝΕΓΓΥ 17, ΤΕΡΜΑ ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ΤΗΛ. 881-262
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: Ἐτησία δραχμαὶ 72.— Ἐξάμηνος δραχμαὶ 36.— Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 3

ΕΤΟΣ Γ'. | ΑΘΗΝΑΙ, 15 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1955 | ΤΕΥΧΟΣ 60ΟΝ

ΔΙΑΓΓΕΛΜΑ

ΤΗΣ Α.Μ. ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΑΥΛΟΥ
ΕΠΙ ΤΗ ΕΠΕΤΕΙΩ ΤΗΣ 28ης ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

«Ἡ μακραίων Ἱστορία τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους εἶναι συνυφασμένη μὲ σειρὰν συνεχῶν ἀγώνων. Οὕτω καὶ ἡ σημερινὴ ἐπέτειος τοῦ ἐνδόξου πολέμου τῆς Ἀλβανίας μᾶς εὑρίσκει καὶ πάλιν εἰς εὐγενῆ καὶ σκληρὰν ἐθνικὴν προσπάθειαν διὰ τὴν ἱκανοποίησιν ἱερῶν καὶ δικαίων διεκδικήσεων.

«Ὅταν ἡ Πατρίς μας ἐξηναγκάσθη τότε εἰς τὸν ἀγῶνα, τὰ κύρια ὅπλα μας ὑπῆρξαν ἡ ἀκλόνητος ἀπόφασις τῆς θυσίας καὶ τὸ αἴσθημα τῆς τιμῆς καὶ τῆς ἐλευθερίας. Αἱ ἐλπίδες τῆς νίκης ἦσαν ἐλάχισται. Παρ' ὅλα ταῦτα τὸ θαῦμα ἐπετελέσθη.

«Ἡ σημερινὴ προσπάθεια τῆς Ἑλλάδος, ἂν καὶ ἐπιτελεῖται μὲ εἰρηνικὰ μέσα, εἶναι ἐξ ἴσου τραχεῖα καὶ ἐπίπονος. Ἂς μὴ ἔχωμεν ὅμως ἀμφιβολίαν διὰ τὸ ἀποτέλεσμα. Ἂς ἔχωμεν διαρκῆ τὴν ἐπίγνωσιν τῆς ἀδαμάστου ἀποφάσεώς μας νὰ φέρωμεν τὸν ἀγῶνα μας εἰς πέρας. Ἡ νίκη εἶναι βεβαία.

«Ἡ ἀπόλυτος συμμετοχή μου εἰς τοὺς πόθους καὶ τὰ αἰσθήματα τοῦ Λαοῦ μου ἀποτελεῖ δι' ἐμὲ μόνιμον πηγὴν εὐτυχίας. Σήμερον δέ, ὁπότε ὅλους τοὺς Ἕλληνας ἑνώνει ἡ κοινὴ προσπάθεια, ἂς ἀναλογισθῶμεν τὸ πόσον ἰσχυροὺς μᾶς καθιστᾷ ἡ ἕνωσις, ὅπως καὶ τότε εἰς τὴν Ἀλβανίαν.

«Ἂς διατηρῶμεν ὅμως καθαρὰν τὴν σκέψιν, ἤρεμον τὴν ψυχὴν καὶ συγχρόνως ζωντανὴν τὴν μνήμην τῶν κοινῶν ἀγώνων καὶ τῶν δεσμῶν, οἱ ὁποῖοι ὑπάρχουν μὲ τοὺς σημερινοὺς ἐφημέρους ἀντιπάλους μας, διὰ τοὺς ὁποίους ἡ καρδιά μας θὰ θερμανθῇ καὶ πάλιν καὶ θὰ σκιρτήσῃ ἀπὸ χαράν, ὅταν θὰ ἐπιλυθῇ τὸ ζήτημα τῆς Κύπρου».

ΠΑΥΛΟΣ Β.

ΔΙΑΓΓΕΛΜΑ

ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ κ. Κ. ΚΑΡΑΜΑΝΛΗ
ΕΠΙ ΤΗ ΕΠΕΤΕΙΩ ΤΗΣ 28ης ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

«Συνεπληρώθησαν δέκα πέντε ὁλόκληρα ἔτη ἀπὸ τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν τὸ 'Ελληνικὸν Ἔθνος, συνεχιστὴς τῆς μακρᾶς του 'Ιστορίας, ἀνταπεκρίθη εἰς τὴν ἐπιταγὴν τῆς μοίρας, ἡ ὁποία τὸ εἶχε τάξει πρόμαχον τῆς ἐλευθερίας καὶ τῶν μεγάλων ἰδεῶν, αἵτινες διακρίνουν τὴν ζωὴν τῶν ὑπερηφάνων καὶ τῶν ἀξίων τῆς ἐλευθερίας λαῶν. Πέραν τῆς ἐθνικῆς σημασίας του, ὁ ἀναληφθεὶς τότε ἀπὸ τὸν 'Ελληνικὸν Λαὸν ἀγὼν συμβολίζει τὴν ἰδέαν τῆς θυσίας διὰ τὰ μεγάλα ἰδανικὰ καὶ ἀποτελεῖ ὁδηγὸν καὶ παράδειγμα εἰς τὴν ζωὴν τῶν λαῶν καὶ τῶν ἀτόμων. Τὸ Ἔθνος ἐπετέλεσε τότε εἰς τὸ ἀκέραιον τὸ καθῆκον του καὶ ἐνέγραψεν ἀνεξιτήλους τοὺς τίτλους τῆς ἀναγνωρίσεως τῶν ὑπηρεσιῶν του καὶ τῆς ἐθνικῆς του ὁλοκληρώσεως. Ἐγνώρισε τότε μὲ καρτερίαν τὰς σκληρὰς δοκιμασίας τοῦ πολέμου. Δοκιμάζει τώρα τὴν πικρίαν τῆς παραγνωρίσεως τῶν ἰδεῶν καὶ τῶν δικαιωδάτων, διὰ τὰ ὁποῖα ἠγωνίσθη μὲ πίστιν καὶ ἀπαράμιλλον αὐταπάρνησιν, ἀπὸ τοὺς συμμάχους, παρὰ τὸ πλευρὸν τῶν ὁποίων ἐπολέμησε χωρὶς ἐπιφυλάξεις καὶ χωρὶς ὑπολογισμούς. Δὲν ἀπογοητεύεται ὅμως. Ἔχει τὴν πίστιν εἰς ἑαυτό, δικαιολογημένην ἀπὸ τὴν μακράν του ἱστορίαν καὶ προσβλέπει εἰς τὸ μέλλον μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι εἰς τὸ τέλος θὰ γίνουν σεβασταὶ αἱ ἀρχαὶ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν ὁποίων ἐθυσιάσθη ὁ 'Ελληνικὸς Λαός.

«Τὸ 'Ελληνικὸν Ἔθνος ἀναμιμνήσκεται δικαίως μὲ ὑπερηφάνειαν τοῦ μεγαλειώδους ἀγῶνος τῶν ἐτῶν 1940 καὶ 1941 καὶ ἀποτίει τὸν ὀφειλόμενον σεβασμὸν εἰς τὴν μνήμην τῶν 'Ηρώων καὶ τῶν Μαρτύρων του.

«Κατὰ τὴν σημερινὴν ἐπέτειον τὸ Ἔθνος ἀναμιμνήσκεται ἐπίσης μὲ εὐγνωμοσύνην τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ προσφάτως ἐκλιπόντος Ἀρχιστρατήγου τῆς Νίκης Στρατάρχου Παπάγου, ἡ ἐθνικὴ ψυχὴ τοῦ ὁποίου ἐνηγκαλίσθη καὶ τοὺς πόθους καὶ τὰ ὄνειρα τῶν ἀδελφῶν μας Κυπρίων, ὡς ὑστάτην ἐκδήλωσιν τῶν μακρῶν πρὸς τὸ Ἔθνος ὑπηρεσιῶν του».

'Ο Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως
Κ. ΚΑΡΑΜΑΝΛΗΣ

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

ΤΟΥ ΥΦΥΠΟΥΡΓΟΥ ΕΠΙ ΤΩΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ (ΔΗΜ. ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ) κ. ΕΥΑΓΓ. ΚΑΛΑΝΤΖΗ ΠΡΟΣ ΤΑ ΣΩΜΑΤΑ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ ΕΠΙ ΤΗ ΕΠΕΤΕΙΩ ΤΗΣ 28ης ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

«Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι ἦτο ἀκόμη χθές. Καὶ ὅμως πλέον τῆς ἡμισείας γενεᾶς ἔχει ἤδη παρέλθει. Τὰ μειράκια ἔχουν ἐν τῷ μεταξὺ ἀνδρωθῆ. Ἐν τούτοις ὁ χρόνος δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀμαυρώσῃ οὐδὲ πτυχὴν ἔστω τοῦ προαιωνίου τῆς φυλῆς μας θείου ξοάνου τὸ ὁποῖον τέτακται νὰ ὀρθοῦται πάντοτε κατέναντι τοῦ ἐχθροῦ, εἰς τοιαύτας στιγμὰς τοῦ Ἔθνους.

«Τὸ θεῖον τοῦτο ὅραμα ἐνσαρκούμενον ἄλλοτε εἰς Λεωνίδαν πρὸ τῶν Θερμοπυλῶν καὶ κράζον τὸ «ΜΩΛΟΝ ΛΑΒΕ», ἄλλοτε εἰς Κωνσταντῖνον Παλαιολόγον ἐπὶ τῶν πυλῶν τῆς Βασιλῖδος, ἐπικαλούμενον τὴν Θεομήτορα Ὁδηγήτριαν Στρατηγόν, ἥτις εἰς Ἀλβανίαν ὡδήγησε καὶ πάλιν τὰ παιδιά μας, προστατεύει ὡς πνεῦμα ὁδηγοῦν τὸ Ἔθνος καὶ ἐπιτρέπει εἰς τὸν Λαὸν αὐτόν, τὸν Ἑλληνικόν, νὰ μὴ μωρανθῆ. Δι' αὐτὸ εἶμαι βέβαιος ὅτι καὶ σήμερον, ὁπότε τὸ Ἔθνος δοκιμάζεται πάλιν, τὸ πνεῦμα τοῦτο ὑπὸ δοκιμασίαν καὶ αὐτὸ τελοῦν λόγῳ τῶν πολλαπλῶν καὶ παντοίων πιέσεων, αἵτινες ἐξασκοῦνται, θὰ ὀρθωθῇ, διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν καὶ θὰ μᾶς ἐπιτρέψῃ νὰ ἐξέλθωμεν σκολιῶν καὶ σκοτεινῶν ἀτραπῶν, αἵτινες μόνον εἰς ἐφιάλτας ὁδηγοῦν, ἀλώβητοι Ἕλληνες.

«Κατὰ τὴν σημερινὴν ἐπέτειον τῆς 28ης Ὀκτωβρίου 1940, ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς ἀδελφωμένος ἀποτίει τὸν ὀφειλόμενον φόρον εὐγνωμοσύνης πρὸς τοὺς μεγάλους νεκρούς του, τὸν ἀείμνηστον Βασιλέα Γεώργιον Β', τὸν Ἐθνικὸν Κυβερνήτην Ἰωάννην Μεταξᾶν καὶ τὸν Στρατάρχην Ἀλέξανδρον Παπάγον, καὶ στρέφει εὐλαβῶς τὴν σκέψιν του πρὸς τὰς μυριάδας τῶν νεκρῶν παιδιῶν του.

«Παρελαύνουν σήμερον πρὸ τοῦ Μνημείου τοῦ Ἀγνώστου Στρατιώτου αἱ φάλαγγες τῆς Ἑλληνικῆς Νεολαίας, κλῶνος καὶ χυμὸς τοῦ ἀειθαλοῦς δένδρου τῆς ἐλευθερίας ποὺ ἐβλάστησεν εἰς τὸν ἱερὸν χῶρον τῆς Πατρίδος μας, διὰ νὰ ὁρκισθοῦν ὅτι δὲν θὰ παύσουν ποτὲ «τοῖς κείνων ῥήμασι πειθόμενοι», νὰ προμαχοῦν ὑπὲρ τῶν ἰδανικῶν τὰ ὁποῖα ἐνέπνευσαν τὸ «ΟΧΙ» τῆς ἱστορικῆς νύκτας τῆς 28ης Ὀκτωβρίου 1940.

«Τὸ κατ' ἐμὲ αἰσθάνομαι ἰδιαιτέραν ὑπερηφάνειαν διότι προΐσταμαι Ὑπουργείου οἱ ἄνδρες τοῦ ὁποίου, διὰ τῶν τόσων θυσιῶν των, ἔχουσι περιτράνως ἀποδείξει ὅτι διαπνέονται ἀπὸ τὸ ἀδιάφθορον αὐτὸ πνεῦμα, τὸ ὁποῖον κάμνει τὴν Ἑλλάδα Ἀθάνατον».

Ἐν Ἀθήναις τῇ 26 Ὀκτωβρίου 1955

Ὁ Ὑφυπουργὸς

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΚΑΛΑΝΤΖΗΣ

Η ΔΙΚΗ ΤΩΝ ΕΡΜΟΚΟΠΙΔΩΝ

(ΑΠΟ ΣΚΟΠΙΑΣ ΙΑΤΡΟΔΙΚΑΣΤΙΚΗΣ)

Ὑπὸ κ. **ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΚΑΤΣΑ**
Τ. Καθηγητοῦ Ἰατροδικαστικῆς

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

8.—Πειράματα Σχολῶν Χωροφυλακῆς καὶ Ἀστυνομίας Πόλεων.
9.—Σχόλια ἐκ τῆς ψυχικῆς ἀναταραχῆς τοῦ Ἀθηναϊκοῦ λαοῦ.
10.—Ἐπίλογος.

***

8. Πειράματα Σχολῶν Χωροφυλακῆς καὶ Ἀστυνομίας Πόλεων.

Καὶ ἐγείρεται νῦν τὸ ζήτημα τοῦ καθορισμοῦ τῆς ἀποστάσεως ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἄνθρωπος, καλῆς ὀπτικῆς δυνάμεως, δύναται νὰ διακρίνῃ τὴν φυσιογνωμίαν ἄλλου τινος. Δὲν εὕρομεν εἰδικήν τινα ἐργασίαν ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου, διὸ ἠθελήσαμεν νὰ πειραματισθῶμεν οὕτως εἰπεῖν ἐπικαλεσθέντες τὴν ἀρωγὴν τῆς Σχολῆς Δοκίμων Ἀξιωματικῶν τῆς Χωροφυλακῆς.

Ὁ Διοικητὴς τῆς Σχολῆς Ταξίαρχος κ. Λαμπρόπουλος καὶ οἱ λοιποὶ Ἀξιωματικοὶ καὶ οἱ Δόκιμοι ἐβοήθησαν εἰς ἐπανάληψιν τῆς σκηνῆς τῶν Ἑρμοκοπιδῶν ὅπως ὁ Διοκλείδης ἀναφέρει αὐτήν, δι' ὃ θερμῶς εὐχαριστῶ αὐτούς. Εἰς τοὺς Ἀξιωματικοὺς καὶ Δοκίμους ἀνεγνώσθη τὸ κείμενον τῆς περιγραφῆς τοῦ Διοκλείδου διὰ νὰ κατέχωσι τὸ Θέμα τοῦ πειράματος.

Τὸ πείραμα διεξήχθη εἰς τὸ εὐρὺ πεδίον ἀσκήσεων τῆς Σχολῆς, μακρὰν τεχνητοῦ φωτισμοῦ καὶ κατὰ τὴν νύκτα τῆς πανσελήνου τοῦ μηνὸς Μαΐου, διὰ νὰ ἀνταποκρίνεται πρὸς τὸν χρόνον τῆς ἀφηγήσεως τοῦ Διοκλείδου.

Παρατίθεμεν ὡς λίαν ἐνδιαφέρουσαν τὴν σχετικὴν ἔκθεσιν τοῦ ἐπὶ τῆς ἐκτελέσεως τοῦ πειράματος μοιράρχου κ. Παπαπελεκάνου. Αὕτη ἔχει ὡς ἑξῆς:

Ἐν Ἀθήναις τῇ 9ῃ Μαΐου 1955

Πρὸς

Τὴν Σχολὴν Ἀξ/κῶν Χωρ/κῆς

Ἔ ν τ α ῦ θ α

«Ἀποτελέσματα ἐκτελεσθείσης ἀσκήσεως κατὰ τὴν πανσέληνον τῆς 7-5-55 πρὸς ἀναγνώρισιν ἀτόμων ἐκ διαφόρων ἀποστάσεων».

Λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ ἀναφέρω ὅτι τὴν 7-5-1955 ἐντολῇ τοῦ κ. Δ/τοῦ τῆς Σχολῆς ἐγένετο περὶ ὥραν 22αν ἄσκησις πρὸς διαπίστωσιν ἐκ ποίας ἀποστάσεως εἶναι δυνατὴ ἡ ἀναγνώρισις γνωστῶν ἀτόμων, ἅτινα ἤθελον ἐνεργήσῃ ἐπίθεσιν κατ' ἀτόμων ἢ ἀντικειμένων κατὰ τὴν νύκτα καὶ μάλιστα ὅταν εἶναι πανσέληνος.

—Ἡ ἄσκησις ἐγένετο εἰς τὸ πεδίον ἀσκήσεων τῆς Σχολῆς κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον:

—Ἐτοποθετήθησαν εἰς διαφόρους ἀποστάσεις καὶ ὑπὸ διάφορον φωτισμὸν σελήνης ἀπὸ ἀπόψεως σκιᾶς, δέκα (10) Δόκιμοι Ἀξιωματικοί, ὀρθιοι κανονικῶς ἐνδεδυμένοι καὶ ἐξελήφθησαν ὡς ἀντικείμενα ἐφ' ὧν ἐγένετο ἐπίθεσις ὑπὸ κρυπτομένων ἑτέρων Δοκ. Ἀξιωματικῶν, τριῶν (3) περίπου δι' ἕκαστον ἱστάμενον Δόκιμον, κατὰ ὁρισθεῖσαν διὰ συνθήματος ὥραν.

—Τοὺς ἐπιτρεθέντας Δοκίμους, ἐξ ὧν τινὲς δὲν ἦσαν κανονικῶς ἐνδεδυμένοι, ἤτοι ἄλλοι μὲν δὲν ἔφερον πηλίκια, ἄλλοι χιτῶνια καὶ ἄλλοι ἔφερον χλαίνας, παρηκολούθησαν μὲ ἐντεταμένην προσοχὴν πρὸς ἀναγνώρισιν ἐκ διαφόρων ἀποστάσεων 4—15 μέτρων, ὁμάδες ἐκ πέντε (5) καὶ πλέον Δοκίμων Ἀξιωματικῶν.

—Μετὰ τὸ δοθὲν σύνθημα πρὸς ἐπίθεσιν, ἥτις διήρκησε περὶ τὰ 2—3 λεπτὰ τῆς ὥρας, ἐγένετο ἔλεγχος πρὸς διαπίστωσιν τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς ἀναγνωρίσεως.

—Ἐκ τοῦ ἐλέγχου ὅστις ἐγένετο διεπιστώθη ὅτι παρ' ὅλον ὅτι ἡ ἀπόστασις ἦτο ἐλαχίστη οὐδεὶς ἀνεγνωρίσθη κατὰ τρόπον ἀπόλυτον, ὥστε μετὰ πεποιθήσεως καὶ ἐνόρκως νὰ βεβαιωθῇ τοῦτο, καθ' ὅσον ἀνέφερόν τινες τῶν Δοκίμων καὶ μάλιστα ἐξ ἀποστάσεως πέντε καὶ ἕξ μέτρων ὅτι ἀνεγνώρισαν Δοκίμους, πλὴν ὅμως συμπερασματικῶς ἀπεφάνθησαν ὅτι πρόκειται περὶ τῶν ἀναγνωρισθέντων ἐκ τῶν κινήσεων καὶ ἄλλων ἰδιαιτέρων χαρακτηριστικῶν.

Ὁ Διοικητὴς τοῦ Λόχου
Παπαπελεκάνος Ὀδυσσεὺς
Μοίραρχος

Παρομοίας περίπου πρὸς τὰς τοῦ κ. Παπαπελεκάνου πληροφορίας μοῦ ἔδωσαν καὶ ἄλλοι, ἐν οἷς ὁ κατὰ τὸν Ἰταλο—Ἑλληνικὸν πόλεμον διοικητὴς τοῦ ἐν Μακεδονίᾳ ὀχυροῦ Περιθῶρι, Ἀντισυνταγματάρχης κ. Δαρᾶτος, ὡς καὶ ὁ Ἀξιωματικὸς τοῦ Β. Ναυτικοῦ κ. Ν. Δοντᾶς.

Λόγῳ τῆς ἀπὸ ἰατροδικαστικῆς ἀπόψεως μεγάλης σημασίας τῆς ἐν νυκτὶ ἀναγνωρίσεως ἀτόμου τινός, παρεκαλέσαμεν ὅπως παρόμοιον περίπου πείραμα ἐνεργηθῇ ὑπὸ τῆς Ἀστυνομικῆς Σχολῆς. Τοῦτο ἐνηργήθη ὑπὸ τὴν Διεύθυνσιν καὶ ἐπίβλεψιν τοῦ Διοικητοῦ τῆς Σχολῆς κ. Ἀρχιμανδρίτου, Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ Α'. Τοῦτον, τοὺς Ἀξιωματικοὺς καὶ Δοκίμους, τοὺς συμμετασχόντας εἰς τὸ πείραμα εὐχαριστῶ θερμῶς. Τὰ τοῦ πειράματος καὶ τὰ προκύψαντα ἀποτελέσματα ἐκτίθενται ἐν τῷ κατωτέρω παρατιθεμένῳ ἐγγράφῳ τοῦ κ. Διοικητοῦ τῆς Σχολῆς.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΠΟΛΕΩΝ
ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΣΧΟΛΗ
Ἀριθ. Πρωτ. 1216

Ἐν Ἀθήναις τῇ 28 Σεπτεμβρίου 1955

Πρὸς
Τὸν Ἀξιότιμον Κον Γρηγόριον Κάτσαν
Καθηγητὴν Ἰατροδικαστικῆς
Ἐνταῦθα

Κατόπιν σχετικῆς παρακλήσεως ὑμῶν, ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ σᾶς γνωρίσωμεν ὅτι κατὰ τὸ μεσονύκτιον τῆς 3ης Αὐγούστου 1955, ἐν πλήρῃ αἰθρίᾳ καὶ μὲ πανσέληνον ἐνηργήθη τὸ ἀκόλουθον πείραμα ἀναγνωρίσεως ἐξ ἀποστάσεως, ἀτόμων, ἐκ τῆς φυσιογνωμίας καὶ λοιπῶν χαρακτηριστικῶν.

Ἐξ ἑνὸς τμήματος ἐκπαιδευομένων ἀστυνομικῶν ἀποτελουμένου ἐκ 50 μαθητῶν, οἵτινες γνωρίζονται καλῶς μεταξύ των λόγῳ τῆς ἐπὶ μῆνας συμφοιτήσεώς των, ἐπελέγησαν δέκα, ἵνα ἐνεργήσουν ἀναγνώρισιν. Οἱ ἐπιλεγέντες ἐτοποθετήθησαν κατ' ἀπόστασιν ἱκανὴν ἀπ' ἀλλήλων ὥστε νὰ εἶναι ἀδύνατος ἡ συεννόησις μεταξύ των καὶ ἐδόθη εἰς ἕκαστον τούτων δελτίον φέρον καθέτως μὲν πέντε στήλας, ὅσοι θὰ ἦσαν οἱ πρὸς ἀναγνώρισιν κατὰ σειρὰν 1, 2, 3, 4, 5, ὁριζοντίως δὲ 9 στήλας, ὅση ἡ ἀπόστασις ἐκ τῆς ὁποίας ἑκάστοτε θὰ ἐγένετο ἡ ἀναγνώρισις, ἤτοι ἀπὸ μέτρων 50—45—40—35—30—25—20—15—10.

Ἀκολούθως ἐπελέγησαν πέντε μαθηταὶ ἀστυνομικοί, τοῦ αὐτοῦ κατὰ τὸ δυνατὸν ἀναστήματος καὶ τῆς ἰδίας περίπου σωματικῆς διαπλάσεως, ἵνα χρησιμεύσουν ὡς ἄτομα πρὸς ἀναγνώρισιν καὶ ἐτοποθετήθησαν ἐν τῷ προαυλίῳ τῆς Σχολῆς, εἰς

ἀπόστασιν 50 μέτρων ἀπὸ τῶν παρατηρητῶν, οἵτινες ἔβλεπον προσεκτικῶς τούτους ἀπὸ ὅλας τὰς πλευράς, καθόσον ἐκινοῦντο εἰς τρόπον ὥστε νὰ γίνωνται ὁρατοὶ πανταχόθεν.

Ἀκολούθως ἡ ἀπόστασις ἐμειώθη εἰς 45 μέτρα, εἰς 40, εἰς 35, εἰς 30, εἰς 25, εἰς 20, εἰς 15 καὶ εἰς 10.

Μετὰ τὸ πέρας τοῦ πειράματος συγκεντρώθησαν τὰ δελτία συμπεπληρωμένα, τὰ ὁποῖα ἔδωσαν τὰ κάτωθι συγκεντρωτικῶς ἀποτελέσματα.

Παρατηρηταί	Πόσοι ἀνεγνωρίσθησαν									Παρατηρήσεις
	Ἀπὸ 50 μετ.	Ἀπὸ 45 μετ.	Ἀπὸ 40 μετ.	Ἀπὸ 35 μετ.	Ἀπὸ 30 μετ.	Ἀπὸ 25 μετ.	Ἀπὸ 20 μετ.	Ἀπὸ 15 μετ.	Ἀπὸ 10 μετ.	
1ος	5	5	5	5	5	5	5	5	5	ἦτοι ἅπαντες
2ος	3	4	4	5	5	5	5	5	5	
3ος	2	2	2	3	5	5	5	5	5	
4ος	—	3	4	4	4	4	5	5	5	
5ος	—	—	3	4	4	5	5	5	5	
6ος	—	—	1	1	1	1	3	4	5	
7ος	—	—	—	3	4	4	5	5	5	
8ος	—	—	—	1	3	3	4	5	5	
9ος	—	—	—	—	4	4	4	5	5	
10ος	—	—	—	—	—	1	1	2	5	

Ἐκ τοῦ πειράματος προκύπτει ὅτι εἷς παρατηρητὴς εἶχε τοιαύτην ὀπτικὴν ὀξύτητα, ἐν συνδυασμῷ βεβαίως καὶ μὲ ἱκανότητα μνήμης, ὥστε ἀνεγνώρισε καὶ τοὺς 5 συναδέλφους του ἐξ ἀποστάσεως 50 μέτρων.

Ὁ τελευταῖος ἐκ τῶν παρατηρητῶν ἀνεγνώρισε ἅπαντας τοὺς συναδέλφους του μόλις εἰς τὰ 10 μέτρα. Ὥστε ἡ ἀπόστασις τῶν 10 μέτρων ἐν πλήρῃ αἰθρίᾳ καὶ πανσελήνῳ παρέχει τὴν δυνατότητα πρὸς ἀσφαλῆ ἀναγνώρισιν γνωστοῦ τινὸς ἀτόμου ἐκ μόνων τῶν χαρακτηριστικῶν του.

Τὸ ὅλον πείραμα ἐπέβλεψαν Ἀστυνόμοι καὶ Ὑπαστυνόμοι τῆς Σχολῆς, ὥστε νὰ ἀποκλεισθῇ οἱαδήποτε συνεννόησις, ἰδίᾳ μεταξὺ τῶν παρατηρητῶν, ἥτις θὰ ἠλλοίωνε κατά τι τὸ ἀποτέλεσμα.

Ἐπίσης οὐδὲν ἄλλο φῶς πλὴν τοῦ τοιούτου τῆς σελήνης ἐφώτιζεν τὸν χῶρον τοῦ πειράματος.

Ο ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ ΤΗΣ ΣΧΟΛΗΣ
ΝΙΚ. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ
Ἀστυν. Δ)ντὴς Α′

Ἐκ τῆς ἐξετάσεως τῶν ἀποτελεσμάτων ἀφ' ἑνὸς μὲν τῶν τῆς Σχολῆς Χωροφυλακῆς ἀφ' ἑτέρου δὲ τῶν τῆς Ἀστυνομικῆς Σχολῆς, παρατηροῦμεν ὅτι ὑφίσταται διαφορά τις ἱκανῶς σημαντικὴ καὶ δὴ ἀπὸ τῆς ἰατροδικαστικῆς σημασίας τοῦ ἐνδιαφέροντος ἡμᾶς θέματος, τῆς ἀναγνωρίσεως δηλαδὴ τῆς ταυτότητος ἀτόμου τινὸς ὑπὸ τὸ φῶς πανσελήνου. Κατὰ τὸ πείραμα τῆς Σχολῆς Χωροφυλακῆς ὁ ἐποπτεύσας τῆς ἀσκήσεως μοίραρχος κ. Παπαπελεκάνος σαφῶς ἀποφαίνεται ὅτι οὔτε ἀπὸ 5—6 μέτρων ἐπετεύχθη βεβαία ἀναγνώρισις. Τοὐναντίον ἡ Σχολὴ Ἀστυνομίας ἐπέτυχε καλλιτέρας ἀναγνωρίσεις, ὡς εἰς τὸν πίνακα τοῦ κ. Ἀρχιμανδρίτου καταφαίνεται.

Παρομοίας περίπου πληροφορίας μᾶς ἔδωκεν ἀνώτατος Δικαστικός. Οὗτος κυρίως ἐκ παρατηρήσεως πλείστων χωρικῶν μας, δέχεται ὅτι πολλοὶ τούτων δύνανται ἐν νυκτὶ πανσελήνῳ νὰ ὁρίσωσι τὴν ταυτότητα ἀνθρώπου τινὸς ἀπὸ ἀποστάσεως πολλῶν μέτρων.

Ἡ διαφορὰ εἶναι δυνατὸν νὰ ἀποδοθῇ εἰς πολλὰ αἴτια. Τοιαῦτα θὰ εἶναι: 1) ἡ διάφορος ὀπτικὴ ὀξύτης τῶν παρατηρητῶν, 2) ἡ διάφορος ἔντασις τοῦ φωτός. Τὸ πείραμα τῆς Σχολῆς Χωροφυλακῆς ἐτελέσθη κατὰ τὴν πανσέληνον τοῦ Μαΐου, ἐνῷ τὸ τῆς Σχολῆς Ἀστυνομίας κατὰ τὴν πανσέληνον τοῦ Αὐγούστου, ἥτις λέγεται καὶ ὑπὸ τοῦ λαοῦ εἶναι παραδεκτὸν ὅτι ἀποδίδει ἐντονώτερον φῶς ἢ κατὰ τοὺς ἄλλους μῆνας, 3) ὅτι ἡ Σχολὴ Χωροφυλακῆς ἀπέβλεπεν εἰς τὴν ἐξακρίβωσιν μόνον τῆς φυσιογνωμίας, ἐν ᾧ ἡ Σχολὴ Ἀστυνομίας ἔλαβε ὑπ' ὄψιν καὶ ἄλλα χαρακτηριστικὰ ὁποῖα θὰ ὑπῆρχον, καίτοι οἱ ἐπιλεγέντες ἵνα χρησιμεύσουν πρὸς ἀναγνώρισιν ἐπελέγησαν κατὰ τὸ δυνατὸν τοῦ αὐτοῦ ἀναστήματος καὶ τῆς ἰδίας σωματικῆς διαπλάσεως.

Ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς Ἀστυνομικῆς Σχολῆς κυρίως καταφαίνεται ἡ διάφορος ὀπτικὴ ὀξύτης τῶν διαφόρων ἀτόμων. Μεταξὺ 10 παρατηρητῶν εἷς ἠδυνήθη νὰ ἀναγνωρίσῃ ἄτομα καὶ ἀπὸ ἀποστάσεως 50 μέτρων, ἐνῷ ἄλλος μόλις ἀπὸ δέκα μέτρων.

Ἡ διάφορος ὀπτικὴ ὀξύτης ἐπιβάλλει εἰς περιπτώσεις ἐλέγχου τῆς μαρτυρίας τινός, ὅτι ἐν νυκτὶ ἀνεγνώρισεν ἄτομα, τὴν ἐνέργειαν ἰατροδικαστικῆς πραγματογνωμοσύνης πρὸς ἐκτίμησιν τῆς ὀπτικῆς δυνάμεως τοῦ μάρτυρος.

9. Σχόλια ἐκ τῆς ψυχικῆς ἀναταραχῆς τοῦ Ἀθηναϊκοῦ λαοῦ.

Ἄλλο τι δίδαγμα δυνάμεθα νὰ ἀντλήσωμεν ἐκ τῆς μελέτης τῆς ψυχικῆς ἀναταραχῆς τῆς Ἀθηναϊκοῦ λαοῦ, κατόπιν τοῦ ἀκρωτηριασμοῦ τῶν Ἑρμῶν καὶ τῆς διακωμωδήσεως τῶν Ἐλευσινίων Μυστηρίων.

Ὡς εἴπομεν, ὁ Ἀθηναϊκὸς λαὸς ἐξωργίσθη λίαν ἐναντίον τῶν διαπραξάντων τὰ ἀνοσιουργήματα ταῦτα, διότι διέβλεπεν εἰς αὐτὰ κίνδυνον τοῦ Δημοκρατικοῦ Πολιτεύματος ἀφ' ἑνός, τῆς θρησκείας ἀφ' ἑτέρου. Ὑπὸ τὸ κράτος δὲ τοῦ συναισθήματος ὀργῆς, ἀλλὰ καὶ φόβου, δὲν ἠκολούθησε κατὰ τῶν ὑπευθύνων πιθανώτατα τὴν τότε ἰσχύουσαν διαδικασίαν, ἀλλ' ἄλλην, τὴν τῆς ταχυτέρας δηλαδὴ καὶ βιαιοτέρας ἐκδικάσεως τῶν κατά τινος καταγγελιῶν.

Κατὰ τὴν τότε κειμένην Δικονομίαν πᾶσα ὑπόθεσις παραπεμπομένη ὑπὸ τοῦ Ἄρχοντος Βασιλέως (τοῦ οἱονεὶ Γενικοῦ Εἰσαγγελέως) πρὸς ἐκδίκασιν εἰς τὴν Βουλὴν τοῦ Ἀρείου Πάγου παρέμενε πρὸς ἀνάκρισιν ἐπὶ τρίμηνον περίπου καὶ κατόπιν ἐξεδικάζετο, τῆς πραγματικῆς δίκης διαρκούσης ἐπὶ τριήμερον. (Κ. Παπαμιχαλοπούλου: «Ὁ Ἄρειος Πάγος» 1880).

Λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ Βουλὴ τοῦ Ἀρείου Πάγου ἦτο τὸ σπουδαιότερον, ἐπιφανέστερον καὶ μᾶλλον ἱστορικὸν μεταξὺ τῶν ἐν Ἀθήναις δικαστηρίων, ἐπιτρέπεται νὰ δεχθῶμεν ὅτι καὶ τὰ ἄλλα Δικαστήρια, ἑπομένως καὶ ἡ Ἡλιαία, ἡ δικάσασα τοὺς Ἑρμοκοπίδας καὶ τοῦ χλευαστὰς τῶν Μυστηρίων, ἠκολούθουν, ὑπὸ

τὰς κανονικὰς περιστάσεις, τὴν αὐτὴν τακτικήν, τὴν τῆς τριμήνου ἀνακριτικῆς συζητήσεως τῆς ὑποθέσεως καὶ τὴν τῆς τριημέρου διαρκείας τῆς δίκης.

Ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου διαφωνεῖ ὁ Κ. Κωνσταντόπουλος, Εἰσαγγελεὺς Ἐφετῶν. (Ἡ κατὰ Σωκράτους γραφή, 1949). Οὗτος δέχεται ὅτι κατὰ τὴν δίκην τοῦ Σωκράτους ἀνάπτυξις τῆς κατηγορίας, ἀπολογία τοῦ κατηγορουμένου δηλ. τοῦ Σωκράτους καὶ ἔκδοσις τῆς δικαστικῆς ἀποφάσεως ἔγινεν ἐντὸς τῆς αὐτῆς ἡμέρας, δικαίως δὲ μέμφεται ἐπὶ τοῦτο τὸ Ἀττικὸν δίκαιον. Καὶ ἂν ὅμως δεχθῶμεν ὅτι ὄντως ἐντὸς τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἀπελογήθη ὁ Σωκράτης καὶ ἐξήχθη ἡ ἀπόφασις τῶν Δικαστῶν, ὀφείλομεν νὰ δεχθῶμεν ὅτι τὴν προηγουμένην ἠγόρευσαν οἱ τρεῖς κατήγοροι Ἄνυτος, Λύκων καὶ Μέλητος, ὑποστηρίζοντες τὴν κατηγορίαν, δὲν ἦτο δὲ δυνατὸν ἐντὸς μιᾶς ἡμέρας νὰ ἀγορεύσουν τρεῖς κατήγοροι καὶ νὰ ἀπολογηθῇ ὁ Σωκράτης, μετὰ θορυβωδῶν μάλιστα διακοπῶν τῆς ἀγορεύσεώς του καὶ τῶν ἐπακολουθησασῶν δύο ψηφοφοριῶν 501 Δικαστῶν.

Αἱ δύο ὅθεν, καθ' ἡμᾶς, ἡμέραι, διαρκείας τῆς δίκης εἶναι βέβαιαι καὶ κατὰ τὴν δίκην τοῦ Σωκράτους. Δὲν διακριβοῦται δὲ ἐξ ἄλλου ὅτι κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἀπελογήθη ὁ Σωκράτης, ἔγινε ἡ πρώτη ψηφοφορία δι' ἧς ἐκηρύχθη ἔνοχος, ἐδευτερολόγησε ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἐπιβληθησομένην ποινήν, ἔγινε ἡ δευτέρα ψηφοφορία δι' ἧς κατεδικάσθη εἰς θάνατον καὶ ἐτριτολόγησεν ὁ Σωκράτης ἀποχαιρετῶν τοὺς ἀθῳοτικῶς ὑπὲρ αὐτοῦ ψηφίσαντας Δικαστάς.

Καθ' ἡμᾶς λοιπὸν τριήμερος ὑπῆρξεν καὶ ἡ διάρκεια τῆς δίκης τοῦ Σωκράτους. Κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν ἠγόρευσαν οἱ κατήγοροι καὶ οἱ μάρτυρες τούτων, κατὰ τὴν δευτέραν ἀπελογήθη ὁ Σωκράτης, ἐξητάσθησαν μάρτυρες ὑπερασπίσεως καὶ ἔγινε ἡ πρώτη ψηφοφορία καὶ κατὰ τὴν τρίτην ἔγινε ἡ δήλωσις τοῦ Σωκράτους περὶ τῆς ἐπιβληθησομένης εἰς αὐτὸν ποινῆς καὶ ἡ καταδικαστικὴ εἰς θάνατον ψηφοφορία καὶ αἱ προσφωνήσεις τοῦ Σωκράτους.

Προκειμένου ὅμως περὶ τῶν Ἑρμοκοπιδῶν, ἀσφαλῶς ἡ ἀναταραχὴ τοῦ πνεύματος τῶν πολιτῶν θὰ ἐπέδρασεν ἐπί τε τῶν Ἀρχόντων καὶ τῶν Δικαστῶν, οὐδαμοῦ δὲ φαίνεται ὑποδηλουμένη ἡ τήρησις τῆς νομίμου διαδικασίας, δηλαδὴ τῆς τριμήνου ἀνακριτικῆς περιόδου καὶ τῆς ἐπὶ τριήμερον διαρκείας τῆς δίκης. Καὶ εἰς ἄλλας περιπτώσεις διεπράχθησαν εἰς τὰς Ἀρχαίας Ἀθήνας παραβάσεις τῆς συνήθους Ποινικῆς Δικονομίας.

Δύο τοιαύτας παραβάσεις ἀναφέρει ὁ Σωκράτης ἐν τῇ Ἀπολογίᾳ του. Πρώτην τὴν ἐπὶ δημοκρατίας ὁμαδικὴν παρὰ τὸν νόμον δίκην τῶν νικητῶν τῆς περὶ τὰς Ἀργινούσας νήσους ναυμαχίας, τοὺς ὁποίους κατεδίκασαν εἰς θάνατον, ὡς ἀμελήσαντας δῆθεν νὰ περισυλλέξουν ναυαγοὺς καὶ πτώματα πνιγέντων. Δευτέραν δὲ τὴν ἐπὶ τῶν 30 τυράννων διαταχθεῖσαν σύλληψιν πρὸς θανάτωσιν Λέοντος τοῦ Σαλαμινίου.

Ὡς ἐξάγεται κυρίως ἐκ τοῦ περὶ Μυστηρίων λόγου τοῦ Ἀνδοκίδου, ἀπολογητικοῦ λόγου τούτου, πᾶσα καταγγελία κατά τινος, ὑπὸ οἱουδήποτε ἐνεργουμένη ἐγένετο ἀσπασίως ἀποδεκτὴ ὡς ἀποδεικτικὴ καὶ ταχύτατα παρεπέμπετο εἰς τὴν Ἡλιαίαν πρὸς ἐκδίκασιν καὶ κυριολεκτικώτερον πρὸς ἄμεσον καταδίκην εἰς θάνατον τοῦ κατηγορηθέντος.

Ἐπὶ τούτου ὁ Θουκιδίδης (VI, 53, 2) ἀναγράφει «διὰ πονηρῶν ἀνθρώπων πίστις πάνυ χρηστοὺς τῶν πολιτῶν ξυλλαμβάνοντες κατέδουν».

Ἐξ ἄλλου γνωστοῦ ὄντος ὅτι οἱ Ἡλιασταὶ ἑκάστης περιόδου ἀνήρχοντο εἰς 501, προκύπτει ἕτερόν τι κακόν, ἡ βεβιασμένη δηλαδὴ καὶ ἄκριτος καταδίκη. Εἶναι γνωστὴ ἡ ἐπὶ τῶν ἐπαναστάσεων κυρίως παρατηρουμένη ἄκριτος διαδικασία καὶ ταύτης σκληρὰν πεῖραν ἐλάβομεν κατὰ τὸ τελευταῖον ἐπαναστατικὸν κίνημα τοῦ 1944—45.

Ἐκ τῶν ξένων παρομοίων ὀχλοκρατικῶν ἐκδηλώσεων ἀναφέρομεν τὴν μεγάλην Γαλλικὴν Ἐπανάστασιν, τὴν Κομμουνιστικὴν τῆς Ρωσίας ἀλλὰ καὶ τὴν ἐν τῇ Ἱστορίᾳ τῆς Ἀγγλίας γνωστὴν ὑπὸ τὸ ὄνομα **παπικὴ συνομωσία** περιπέτειαν, συμβᾶσαν κατὰ τὸ 1678—80. Ταύτην ὡς ἄγνωστον εἰς πολλοὺς ἀναφέρομεν δ' ὀλίγων. Κατ' αὐτὴν κάθαρμά τι, ὁ Τίτος Ὄατς (Oates) ἔπλασε τὴν σκευωρίαν ὅτι οἱ ὀπαδοὶ τοῦ Πάπα προετίθεντο νὰ δολοφονήσουν τὸν τότε Βασιλέα Κάρολον τὸν 2ον καὶ νὰ ἐπαναφέρουν τὸν καθολικισμόν. Πλεῖστοι παπισταὶ κατεδικάσθησαν εἰς τὴν ἐσχάτην τῶν ποινῶν. Ἄτιμα ὑποκείμενα ἐπεδόθησαν εἰς τὴν ἄσκησιν τοῦ ἐπικερδοῦς ἐπαγγέλματος δημιουργίας ψευδῶν κατηγοριῶν κατὰ τῶν παπιστῶν. Οἱ ἔνορκοι ἐπηρεάζοντο διὰ παντὸς μέσου πρὸς ἔκδοσιν καταδικαστικῶν ἀποφάσεων, διὰ τὰς ὁποίας ἄλλως τε καὶ αὐτοὶ ἠκολούθουν τὰς ἰδέας τοῦ ὄχλου.

Δικαστήριον τόσον πολυάριθμον, ὡς ἦτο ἡ Ἡλιαία, ἀπήρτιζε ἐπὶ συνταρακτικῶν περιστάσεων, ὄχλον κρίνοντα μόνον μὲ τὰ συναισθήματα τοῦ μαινομένου ὄχλου.

Τὴν τοιαύτην ψυχολογικὴν κατάστασιν τοῦ ὄχλου ἐμελέτησαν πλεῖστοι ἀρχαιότεροι καὶ σύγχρονοι μελητηταί. Εὐρεῖα βιβλιογραφία ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς ὀχλοκρατίας παρατίθεται ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ Κ. Γαρδίκα (Ἐγκληματολογία, Τόμος Α). Ἐπίσης ἔγραψαν, παρ' ἡμῖν πλὴν ἄλλων ὁ Χρ. Γιώτης, (Ἀνακριτικὴ) ὁ Κ. Κωνσταντινίδης (Ἀστυνομικὰ Χρονικὰ 1954). Ἀναφέρομεν καὶ τὴν ὑπὸ Δημ. Κούση μετάφρασιν ὑπὸ τὸν τίτλον: Ἡ δίκη τοῦ Σωκράτους, πραγματείας τοῦ Max Alsberf (1933).

Ὁ Κ. Γαρδίκας σημειοῖ ὅτι εἰς τὰ πολυμελῆ δικαστήρια τῶν Ἀρχαίων Ἀθηνῶν, ὁποῖον ἦτο ἡ Ἡλιαία, ἐναργῶς ἐκδηλοῦνται αἱ συναισθηματικαὶ παρακρούσεις τοῦ κοινοῦ ὄχλου, τῆς ἀκριβοδικαίας ἀπονομῆς τοῦ δικαίου ἀπορριπτομένης.

10. Ἐπίλογος.

Ἡ μελέτη τῆς δίκης τῶν Ἑρμοκοπιδῶν καὶ τῶν διακωμωδησάντων τὰ Ἐλευσίνι Μυστήρια, παρέχει νῦν εἰς ἡμᾶς τὴν εὐκαιρίαν νὰ σημειώσωμεν ἐλλείψεις τῆς Ποινικῆς Δικονομίας τῶν Ἀρχαίων Ἀθηνῶν καὶ τὴν ὑπεροχὴν τῆς σημερινῆς καὶ ἐξ ἄλλων καὶ διὰ τὴν προσφυγὴν ἐπὶ πλείστων ὑποθέσεων εἰς ἰατροδικαστικὴν πραγματογνωμοσύνην καὶ διαφώτισιν διὰ ταύτης τῆς ἀνακρίσεως.

Ἐν τῷ ἄρθρῳ ἡμῶν ἐθίξαμεν τὸ ζήτημα τῆς ἀναγνωρίσεως τῆς φυσιογνωμίας ἀνθρώπου τινὸς ὑπὸ τὸ φῶς πανσελήνου ἢ κατ' ἀσέληνον νύκτα. Αἱ ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου παρατηρήσεις ἡμῶν εὐχῆς ἔργον θὰ ἦτο, ἂν ἐμελετῶντο συστηματικώτερον καὶ ὑπὸ ἄλλων. Ἐν τέλει ἐσημειώσαμεν τὴν κακὴν διεξαγωγὴν τῆς δίκης ὑπὸ λίαν πολυαρίθμων δικαστῶν, ὁπότε ἂν οὗτοι εὑρίσκωνται ὑπὸ τὸ κράτος διαφόρων συναισθημάτων δικάζουσιν ὡς ὄχλος, συμφώνως πρὸς τὰ συναισθήματά των καὶ οὐχὶ συμφώνως πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς Δικαιοσύνης.

ΤΕΛΟΣ

ΤΗΛΕΠΑΘΕΙΑ ΖΩΩΝ ΚΑΙ ΔΙΑΙΣΘΗΣΙΣ ΘΑΝΑΤΟΥ ΥΠ' ΑΥΤΩΝ

'Υπὸ κ. ΑΓΓΕΛΟΥ ΤΑΝΑΓΡΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

—Τί εἶναι ὁ «Μιμητισμὸς» τοῦ Δαρβίνου στοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ ζῷα.
—Περίπτωσις περιέργου τηλεπαθείας μεταξὺ ἀνθρώπου καὶ ζώου.
—Πῶς προαισθάνονται τὰ ζῷα σεισμούς, θεομηνίας καὶ τὸν θάνατον.
—Χαρακτηριστικαὶ περιπτώσεις τηλεπαθείας δύο σκύλλων καὶ ἑνὸς περιστερίου.

***

Τί εἶναι ὁ «Μιμητισμὸς» τοῦ Δαρβίνου στοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ ζῷα.

Εἴπομεν στὰ προηγούμενα τεύχη, ὅτι ἡ συμβίωσις ἀναπτύσσει στὰ ἄτομα τὴν Τηλεπάθειαν. Στὰς οἰκογενείας, εἴτε μεταξὺ γονέων καὶ παιδιῶν, εἴτε μεταξὺ ἀδελφῶν, εἴτε μεταξὺ συζύγου—ἐννοεῖται, ὅταν πρόκειται δι' ἄτομα, ἔχοντα διαισθητικὰς ἰδιότητας—συχνότατα παρατηρεῖται, ὄχι μόνον ἡ ἰδία σκέψις ἀλλὰ καὶ ἡ ἰδία λέξις. «'Απὸ τὸ στόμα μου τὸ ἐπῆρες!» λέγει ἡ λαϊκὴ πεῖρα.

Πῶς γίνεται, τώρα, τὸ φαινόμενον αὐτό; Εἶναι ἐντελῶς ἄγνωστον καὶ θὰ εἶναι ἄγνωστον, ἐφ' ὅσον δὲν εἶναι τελείως σπουδασμέναι ἀκόμα αἱ ἰδιότητες τῆς ζωϊκῆς ψυχῆς. Γνωρίζομεν ὅτι ὁ ζωϊκὸς ὀργανισμὸς ἀφομοιοῦται μὲ τὸ περιβάλλον του καὶ τὸν νόμον αὐτὸν ἐσπούδασεν ὁ Δαρβῖνος στὸν «Μιμητισμόν» του. Σκοπὸς ἀπώτερος τῆς φύσεως εἶναι, ὥστε, μὲ τὴν ἰδιότητα αὐτήν, τὰ ζῷα, ἀφομοιώνοντα κατὰ τὸ δυνατὸν χρῶμα καὶ σχῆμα πρὸς τὸ περιβάλλον, νὰ προφυλάσσωνται εὐκολώτερα ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς των καὶ νὰ ἐπιτίθενται ἀπαρατήρητα κατὰ τῆς λείας των.

Παρετηρήθη, λοιπόν, ὅτι, ἕνεκα τοῦ Μιμητισμοῦ αὐτοῦ, οἱ σύζυγοι, μετὰ συμβίωσιν μακρῶν ἐτῶν, ἀρχίζουν νὰ ὁμοιάζουν καὶ στὰς φυσιογνωμίας των ἀκόμη...

'Εφ' ὅσον ὅμως, τέλος πάντων, πρόκειται περὶ ἐπιδράσεως τῆς ἰδέας (φαντασίας) ἐπὶ τοῦ ὀργανισμοῦ, ὥστε νὰ τὸν διαπλάττῃ σὰν κερί, τὸ πρᾶγμα εἶναι ὁπωσοῦν καταληπτὸν ἀπὸ τὰς ἀποδείξεις ποὺ ἔχομεν...Πῶς εἶναι ὅμως δυνατὸν ὁ ἀόρατος αὐτὸς παράγων, ποὺ ὀνομάζεται Ψυχή, νὰ εἶναι διαφορετικὸς ἀπὸ τὸν ἕνα ἄνθρωπον στὸν ἄλλον καὶ ἔπειτα βαθμηδὸν νὰ ὁμοιάζῃ, νὰ συντονίζεται καὶ νὰ ἐπικοινωνῇ, ὥστε νὰ ἀνταλλάσσῃ τηλεπαθικῶς ἰδέας;...

Αὐτό, πάντως, θὰ τὸ σαφηνίσῃ ἡ ἔρευνα τοῦ μέλλοντος.

'Εγώ, προσωπικῶς, μολονότι εἶμαι κάκιστος πομπὸς στὰ τηλεπαθικὰ πειράματα καὶ ἐλάχιστα μέντιουμ κατορθώνουν μὲ πολὺν κόπον νὰ πάρουν ἐδῶ κι' ἐκεῖ μερικὰς λεπτομερείας ἀπὸ τὴν σκέψιν μου, ἐσημείωσα πολλάκις ὅμοιον συντονισμὸν μὲ ἄτομα μὲ τὰ ὁποῖα συνεδέθην πολὺ στενὰ στὴν ζωήν μου.

Μὲ μερικά, μάλιστα, ἐξ αὐτῶν, ἡ ἀλληλεπίδρασις αὐτὴ ἔφθασε, ὥστε ὄχι μόνον νὰ ἔχουν στὰ ὄνειρά των ἀντίληψιν δυσαρέστων,ποὺ μοῦ συνέβαιναν ἢ ὅταν τὰ ἐσκεπτόμουν ἐντόνως, ἀλλὰ καὶ νὰ συναντώμεθα ἔξω, σὰν νὰ μᾶς ἔσυρε τὸν ἕνα πρὸς τὸν ἄλλον κάποια μυστηριώδης δύναμις.

Περίπτωσις περιέργου τηλεπαθείας μεταξὺ ἀνθρώπου καὶ ζώου.

Καὶ τώρα, μιὰ περιεργοτάτη Τηλεπάθεια μεταξὺ ζώου καὶ ἀνθρώπων, ἀπὸ τὰς ἀποδεικτικωτέρας τοῦ εἴδους αὐτοῦ.

'Ο πατὴρ τοῦ λογοτέχνου καὶ πολιτευτοῦ κ. Χρηστοβασίλη, ἐνοικιαστὴς τῆς δεκάτης στὴν Μικρὰν 'Ασίαν, εἶχεν ἀναχωρήσει ἔφιππος γιὰ κάποιο χωριό. Καθ' ὁδὸν ὅμως, ἡ φοράδα του ἠρνήθη ἐπιμόνως νὰ προχωρήσῃ. Παρ' ὅλα τὰ πεισμωμένα σπειρουνίσματά του, ἐσηκώνετο ὀρθή, ἀλλὰ χωρὶς νὰ προχωρῇ.

Τότε ἠναγκάσθη, θέλοντας καὶ μή, νὰ ἐπιστρέψῃ στὸν τόπον τῆς ἐκκινήσεως, ὅπου διηγήθη τὸ περίεργον γεγονός.

—Καλὰ ἔκαμες...τοῦ εἶπαν τότε οἱ χωρικοὶ μὲ τὴν λαϊκὴν πεῖραν, ποὺ σπανίως ἀπατᾶται. Τὸ ἄλογο κάτι ξέρει...Κάτι κακὸ θὰ σοῦ ἐτύχαινε...

Πράγματι, λοιπόν, τὴν ἐπαύριον ἐπληροφορήθησαν, ὅτι καραβάνι ἐρχόμενον ἀντιθέτως στὸν ἴδιον δρόμον, προσεβλήθη ἀπὸ λῃστάς, οἱ ὁποῖοι ἐφόνευσαν καὶ ἐτραυμάτισαν πολλούς, κλέψαντες καὶ ὅλα τὰ ἐμπορεύματα.

Στὴν περίπτωσιν αὐτὴν ὑπῆρξε καθαρὰ Τηλεπαθικὴ μεταβίβασις τῆς σκέψεως μεταξὺ τῶν λῃστῶν ἢ τῶν φονευομένων τοῦ καραβανιοῦ καὶ τοῦ ζῴου, τὸ ὁποῖον ἀντελήφθη τὸν κίνδυνον καὶ δὲν ἠθέλησε νὰ προχωρήσῃ πρὸς τὸ μέρος του.

Στοὺς τόμους τῶν «Ψυχικῶν Ἐρευνῶν» ἐδημοσιεύθησαν πάμπολλα ὅμοια περιστατικά, ἀποκλείοντα κάθε ἀμφιβολίαν.

Ὥστε ὑπάρχει Τηλεπάθεια καὶ μεταξὺ ἀνθρώπου καὶ ζῴων;...

Βεβαιότατα. Καὶ πρέπει νὰ ὑπάρχῃ, ἐὰν εἶναι ἀληθινὰ τὰ νεώτερα διδάγματα τῆς Φυσικῆς, ὅτι μία καὶ ἡ ἰδία μορφὴ ἐνεργείας ἀποτελεῖ τὴν πλάσιν ὑπὸ σχῆμα ἠλεκτρονίων. Τόσον τὴν ἄψυχον πλάσιν, ὅσον καὶ τὴν ἔμψυχον. Τόσον τὰ γνωστὰ ἐνενῆντα δυὸ ὑλικὰ στοιχεῖα τῆς Χημείας, ὅσον καὶ τὰ φυτά, τὰ ἔντομα, τὰ ζῷα, τοὺς ἀνθρώπους. Ὁ ἴδιος μυστηριώδης ζωϊκὸς ψυχοδυναμισμὸς ἀποτελεῖ καὶ κυβερνᾷ τὸ πᾶν.

Καὶ στὰ ζῷα, μάλιστα, τὰ Τηλεπαθικὰ φαινόμενα πρέπει ἀναγκαίως νὰ εἶναι ἐντονώτερα. Τοῦτο δέ, διότι εἰς αὐτὰ δὲν ὑπάρχει λογικόν, ἐπομένως τὰ ἔνστικτα (ὁ μυστηριώδης κόσμος τοῦ Ὑποσυνειδήτου) εἶναι ἀσυγκρίτως ἰσχυρότερα, παρὰ στὸν ἄνθρωπον. Γνωρίζομεν δέ, ὅτι πηγὴ τῶν Τηλεπαθικῶν καὶ ἐν γένει τῶν Ψυχικῶν φαινομένων, εἶναι ἀκριβῶς ἡ Ὑποσυνείδητος Ψυχή.

Πῶς προαισθάνονται τὰ ζῷα σεισμούς, θεομηνίας καὶ τὸν θάνατον.

Καὶ πράγματι, τὰ ζῷα ἀντιλαμβάνονται πολὺ πρὸ τῶν ἀνθρώπων, ὄχι μόνον τοὺς σεισμοὺς ἢ ἄλλας θεομηνίας καὶ φωνάζουν γοερῶς ἢ σπεύδουν νὰ κρυφθοῦν, ἀλλὰ καὶ τὸν θάνατον ἀκόμη, ὅπως στὸ οὐρλιασμα τῶν σκύλλων προκειμένου ν' ἀποθάνῃ κανείς.

Ὑπάρχουν δὲ ὅμοια μαρτυρικὰ ἐπεισόδια τόσον μυστηριώδη, τόσον συνταρακτικά, ὥστε ν' ἀνατριχιάζῃ κανεὶς μὲ τὸ μυστήριον, ποὺ κρύπτομε μέσα μας καὶ εἴμεθα οἱ ἴδιοι ἡμεῖς, χωρὶς νὰ τὸ φανταζώμεθα. Πολλὰ ὅμοια θὰ ἀναφέρωμεν καὶ στὰ «Ἀστυνομικὰ Χρονικά».

Πάντως, στὸν ἄνθρωπον, ἐφ' ὅσον ἀναπτύσσεται τὸ λογικόν, ἡ δρᾶσις τοῦ Ὑποσυνειδήτου μειώνεται καὶ τὰ ἔνστικτα μόλις παρατηροῦνται, σὰν νὰ τοῦ λέγουν:

—Τώρα, ποὺ ἔχεις τὸ λογικόν, ἐμεῖς εἴμεθα περιττά!...

Ἀφ' οὗ ὅλον τὸ σύμπαν, ὅλαι αἱ μορφαὶ τῆς ὕλης, ἔμψυχοι καὶ ἄψυχοι, ἀποτελοῦνται ἀπὸ τὴν ἰδίαν δημιουργικὴν ἐνέργειαν ὑπὸ τύπον ἠλεκτρονίων καὶ ὁ ἄνθρωπος καὶ τὸ ζῷον καὶ τὸ τελευταῖον πετραδάκι εἶναι πλασμένα ἀπὸ τὴν ἰδίαν θείαν οὐσίαν.

Ὅπως εἴδαμεν, ὅτι τὸ ράδιον ἐξαϋλώνεται, ἔτσι καὶ μερικοὶ προνομιοῦχοι ὀργανισμοὶ (μέντιουμ) ἔχουν κάποιο εἶδος ἐκπομπῆς ἢ ἀκτινοβολίας, ἡ ὁποία εἶναι μέρος ἐκείνου ποὺ ὀνομάζομεν Ψυχὴ καὶ ἀποδεικνύεται πειραματικῶς ὅτι ἔχει ὑπερανθρώπους ἰδιότητας.

Ἐπειδὴ δὲ αἱ ὑπεράνθρωποι αὐταὶ ἰδιότητες τῶν μέντιουμ ἐκδηλοῦνται ὅταν ἐλαττώνουν τὴν ἐνέργειαν τοῦ λογικοῦ ἐνσυνειδήτου των (ὕπνος, ὑπνωτισμὸς κλπ.), τὰ ζῷα, εἰς τὰ ὁποῖα τὸ λογικὸν εἶναι ἐλάχιστον, πρέπει νὰ ἔχουν τὰς ἐκδηλώσεις αὐτὰς ἀκόμη ἐντονωτέρας. Καὶ ὄντως τὰ ἔνστικτα εἰς τὰ ζῷα εἶναι πολὺ ζωηρότερα τῶν ἀνθρωπίνων. Ἐπομένως θεωρητικῶς ἡ ἀπάντησις εἰς τὸ ἐρώτημά μας εἶναι καταφατική.

Χαρακτηριστικαὶ περιπτώσεις τηλεπαθείας δύο σκύλλων καὶ ἑνὸς περιστερίου.

Ἂς ἰδοῦμε τώρα τί λέγει καὶ ἡ παρατήρησις, ἡ ὁποία ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τοῦ Ἀριστοτέλους εἶναι μιὰ ἀπὸ τὰς λυδίας λίθους ὅπου ἐξακριβώνονται τὰ φαινόμενα τῆς ζωῆς.

Ὁ ἀρχισυντάκτης τῆς ἐκδιδομένης παλαιότερον ἐφημερίδος «Ἐλεύθερος Ἄνθρωπος» κ. Βήσσος Σκαλαῖος ὁ γνωστὸς δημοσιολόγος, κατέθεσεν εἰς τὴν Ἑταιρείαν Ψυχικῶν ἐρευνῶν τὰ κάτωθι περιστατικά, δημοσιευθέντα εἰς τὸ τεῦχος Φεβρουαρίου 1927 τῶν «Ψυχικῶν Ἐρευνῶν».

«Εἶχα ἀφήσει τὴν σκύλλα μου Μπέκα δεμένην ἐντὸς μάνδρας, ἑνὸς καὶ ἡμί-» σεος μέτρου ὕψους, εἰς τὸν Ἅγιον Ἰωάννην τὸν Ρέντην, διὰ νὰ κατορθώσῃ ν' » ἀποκόψῃ τὸ σκυλλάκι τὸ ὁποῖον καὶ μόνον τῆς ἄφησα ἀπὸ ὅσα εἶχε γεννήσει.

«Μίαν Κυριακὴν πρωῒ τὸ σκυλλάκι αὐτὸ ἔφαγε, ὡς φαίνεται, κάτι βλαβερόν, » διότι ἔπαθε ἔντονον δηλητηρίασιν εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις σπίτι μας.

«Ἡ κατάστασις αὐτὴ διήρκει ἐπὶ ὥρας, ὅταν ἔξαφνα ἀκούσαμε θόρυβον » εἰς τὴν πόρτα καὶ εἴδαμε ἀπροόπτως τὴν Μπέκα σὰν παραζαλισμένην, λαχανια-» σμένην καὶ μὲ τὴν γλῶσσαν ἔξω, ἡ ὁποία μολονότι μοῦ εἶχεν ἐξαιρετικὴν ἀγάπην » καὶ εἶχε δεκαοκτὼ ἡμέρας νὰ μὲ ἰδῇ, χωρὶς κὰν νὰ μὲ προσέξῃ, νὰ ὁρμᾷ κατ' » εὐθεῖαν μέσα ὅπου ἦτο τὸ παιδί της καὶ ν' ἀρχίζῃ νὰ τὸ χαϊδεύῃ καὶ νὰ τὸ γλύφῃ » μὲ λαχτάρα.

«Εἶχε κατορθώσει νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν μάνδρα πηδῶντας τὸ ἑνάμισυ μέτρον » ὕψος τοῦ τοίχου καὶ νὰ τρέξῃ χωρὶς ἀναψυχὴν ὅλον τὸ ἀπὸ Ἅγιον Ἰωάννην Ρέντη » μέχρις Ἀθηνῶν διάστημα, ὅπου τὴν ἐκαλοῦσε τηλεπαθικῶς ἡ μυστηριώδης φωνὴ » τῆς φύσεως».

Τὸ ἐπεισόδιον τοῦτο, ἐν τῶν χαρακτηριστικωτέρων διὰ τὴν ἀπόδειξιν τηλεπα-θικῆς ἐπικοινωνίας μεταξὺ ἀνθρώπου καὶ ζῴου ἐπιδέχεται δύο ἐξηγήσεις:

Ἡ πρώτη εἶναι ὅτι ἡ Τηλεπαθικὴ μεταβίβασις ἔγινε μεταξὺ τοῦ κ. Σκαλαίου καὶ τῶν οἰκείων του ἀφ' ἑνὸς καὶ τοῦ ζῴου ἀφ' ἑτέρου. Εἶναι δὲ τότε ἡ ζῶσα ἀπό-δειξις τῶν νεωτέρων ἀντιλήψεων τῆς ἐπιστήμης: Ὅτι δηλαδὴ ὅλαι αἱ μορφαὶ τῆς ζωῆς ἀποτελοῦνται ἀπὸ τὴν ἴδιαν δημιουργικὴν δύναμιν καὶ ἐπικοινωνοῦν μεταξύ των.

Ἡ δευτέρα ἐξήγησις εἶναι ὅτι ἡ τηλεπαθικὴ μεταβίβασις ἔγινε μεταξὺ τῶν δυὸ ζῴων, μάννας καὶ τέκνου.

Τὴν ἐξήγησιν ταύτην δὲν ἠμποροῦμεν βέβαια ν' ἀποδείξωμεν. Ἐπίσης ὅμως δὲν ἠμποροῦμεν καὶ ν' ἀποκλείσωμεν, ἐφ' ὅσον μάλιστα γνωρίζομεν ὅτι τὰ τηλεπα-θικὰ φαινόμενα εἶναι συχνότερα εἰς τὰ ἄτομα τῆς ἰδίας οἰκογενείας ἢ μεταξὺ ξένων.

Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ σκύλλα ἔγινε ὁ ἀσύρματος δέκτης τῆς μυστηριώ-δους φωνῆς, ἡ ὁποία τὴν εἰδοποιοῦσε ὅτι τὸ παιδί της πάσχει, ἀγωνιᾷ, ἴσως πεθαίνει... Τὰ δὲ ζῷα εἶναι ἀπολύτως ἐξακριβωμένον ὅτι αἰσθάνονται τὸν θάνατον.

Ὁ σκύλλος εἰς πολλὰς περιπτώσεις τὸ ἐκδηλώνει μὲ τὸ πένθιμον οὐρλιασμά του, τὰ βώδια ἀγόμενα εἰς τὸ σφαγεῖον βογγοῦν θρηνητικά, ἐγὼ δὲ ὁ ἴδιος εἶχα δυὸ παρατηρήσεις εἰς τὴν ζωήν μου, αἱ ὁποῖαι μοῦ ἐπροξένησαν βαθυτάτην ἐντύπωσιν.

Εἶχα μίαν μικρὰν μαύρην σκύλλαν, τῆς ὁποίας κάποτε ἕνα νεογνὸν ὀλίγων ἑβδομάδων ἔπεσε ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ τρίτου πατώματος εἰς τὴν πλακοστρωμένην αὐλὴν καὶ συνετρίβη.

Λοιπὸν δὲν θὰ λησμονήσω ποτὲ ὅταν τὸ ἐφέραμεν νεκρόν, τὸ ὅτι ἡ μητέρα ἔπεσε ἐπάνω του καὶ ἀφ' οὗ προσεπάθησε ἀδίκως μὲ χίλια χάδια καὶ γλυψίματα νὰ τὸ συνεφέρῃ, ἔπειτα τὸ ἐσήκωσε ἀπελπισμένη ὁλόκληρον μὲ τὸν λαιμόν της καὶ ἔμεινε ἐκεῖ ἀκίνητη μὲ ἀπερίγραπτην ἔκφραση στυγνῆς λύπης εἰς τὸ ἁπλανὲς βλέμμα της, ἕνα βλέμμα ὑγρὸν ποὺ ἤξερε, ποὺ ἐννοοῦσε!

Καὶ ἔμεινε εἰς τὴν στάσιν αὐτὴν ἐπὶ ὥρας ἀκίνητη, ἀγριεύουσα καὶ σ' ἐμᾶς τοὺς ἰδίους ποὺ ἀγαποῦσε ἰδιαιτέρως, ὅταν ἐπροσπαθούσαμεν νὰ τὴν πλησιάσωμεν ἢ νὰ τὸ ἐγγίσωμεν. Τὸ ἄλογον ζῷον ἤξευρε τὸν θάνατον!...

Τὸ δεύτερον ἐπεισόδιον ἔγινε εἰς τὴν ταράτσα τοῦ παλαιοῦ εἰς τὴν ὁδὸν Ἀριστοτέλους 53 σπιτιοῦ μου, ὅπου εἴχαμε μερικὰ ζευγάρια περιστέρια ἐκλεκτῆς ράτσας, ἀπὸ τὸ εἶδος τὸ ὀνομαζόμενον Βεντάλιες.

Μιὰν ἡμέραν, λοιπόν, ἦλθαν νὰ μὲ φωνάξουν οἱ δικοί μου συγκεκινημένοι εἰς τὴν ταράτσα νὰ ἰδῶ κάτι περίεργον. Ἀνέβηκα πράγματι καὶ ἰδοὺ τί εἶδα:

Ἕνα περιστέρι ἐξεψυχοῦσε καὶ ξαπλωμένο ἀνοιγόκλεινε τὸ ράμφος καὶ ἔξυνε τὰ σανίδια μὲ τὰ τεντωμένα ποδαράκια του, ἐνῷ γύρω του ἐπηγαινοήρχετο ξετρελλαμένον τὸ ταῖρι του.

Ἔμεινα πράγματι κατάπληκτος.

Τὸ ἄλογον πουλὶ τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἶχε γίνει ἐμπρὸς εἰς τὸν θάνατον λογικὸς ἄνθρωπος εἰς ἀπόγνωσιν. Ἐτριγύριζε τὸ ἄσπρο σωματάκι σὰν τρελλό, ἀνοιγόκλεινε τὰ φτερά του, σὰν γιὰ νὰ τὸ χαϊδέψῃ ἢ νὰ τὸ ὑπερασπίσῃ, ἔγερνε ἐπάνω του σὰν νὰ ἤθελε νὰ βεβαιωθῇ ἢ νὰ τὸ βοηθήσῃ, ἔτρεχε σὲ μᾶς ἕως τὰ πόδια μας κυττάζοντας στὰ μάτια, ζητῶντας βοήθειαν, καὶ ἔπειτα ξαναπήγαινε εἰς τὸν νεκρὸν πιὰ σύντροφό του μὲ τέτοιαν ἀπελπισίαν ποὺ ἄγγιζε βαθειὰ στὴν ψυχή...

Ἡ ἐντύπωσις ἦταν τόσο δυνατή, ὥστε μολονότι τὰ χρόνια ἐσκλήρυναν ὁπωσοῦν τὴν καρδιά μου, ἔνοιωσα ὅτι δὲν μποροῦσα νὰ βλέπω αὐτὸ τὸ θέαμα πιά!...

Μιὰ πτυχὴ τοῦ φοβεροῦ μυστηρίου εἶχε ξεσκεπασθῇ αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἐμπρός μου.

Ποῦ εἶναι αὐτὴν τὴν στιγμὴν οἱ κύριοι ὑλισταί, αὐτοὶ ποὺ δὲν ἀμφιβάλλουν γιὰ τίποτε...αὐτοὶ ποὺ ἔλυσαν μὲ μιὰ μονοκονδυλιὰ ὅλα τὰ προβλήματα τῆς φύσεως καὶ σβύνουν τὴν ψυχὴν καὶ ἀρνοῦνται τὴν ὕπαρξιν μυστηρίου, νὰ μάθουν τὸν θάνατον ἀπὸ τὸ ταπεινὸ πουλὶ ποὺ ζῇ μιὰ μέρα, χαίρεται λιγάκι τὸν ἥλιο καὶ τὴν ζωὴ καὶ ξαναγυρίζει πάλιν εἰς τὸ μυστήριον ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἦλθε;..

Θὰ ἔβλεπαν τὴν στιγμὴν ἐκείνην καὶ αὐτοὶ τὸ μυστήριον τοῦ φοβεροῦ ἀγνώστου μὲ τὰ μάτια του!...

Μιὰν παραπλησίαν σκηνὴν περιγράφει καὶ ὁ Πιὲρ Λοτί, εἰς ἕνα ἀπὸ τὰ βιβλία του. Ὅταν ταξίδευσε μὲ κάποιο πολεμικὸν πλοῖον διὰ τὴν ἄπω Ἀνατολήν, εἶδε ἀπὸ τὴν γέφυραν ἕνα βῶδι εἰς τὴν γωνίαν, ὅπου συνήθως ἔσφαζαν τὰ τετράποδα διὰ τὴν τροφοδοσίαν τοῦ πληρώματος.

Τὸ ζῷον σὰν νὰ ἔνοιωθε γιατὶ τὸ ἔλυναν ἄρχισε νὰ μυκᾶται θρηνητικά, καὶ νὰ στηλώνεται εἰς τὰ τέσσαρα πόδια του, νὰ μὴ τὸ σύρουν εἰς τὸν Γολγοθᾶ του.

Τὸ ἔνστικτον τῆς αὐτοσυντηρήσεως ἐξυπνοῦσε μὲ ἀπόγνωσιν μέσα του!...

Καὶ αὐτὰ εἶναι τὰ λεγόμενα ἄλογα ζῷα... Αἱ ζῶσαι μηχαναὶ ὅπως τὰ ἠθέλησεν ὁ Ντεκάρτ...

Καὶ γιὰ τὸ ἐπιθανάτιον οὐρλιασμα τῶν σκυλλιῶν τί νὰ εἰπῇ κανείς;...

Ξέρω ὅτι, ἐγὼ ὁ ἴδιος ποὺ εἰσήγαγα εἰς τὸν τόπον μας τὴν ἐπιστημονικὴν ἐξήγησιν αὐτῶν τῶν φαινομένων, δίδω εἰς ὁμοίας περιπτώσεις λύσεις κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον ἀληθοφανεῖς, αἱ ὁποῖαι πρέπει νὰ εἶναι καὶ αἱ πραγματικαί.

Λέγομεν δηλαδὴ οἱ ἀσχολούμενοι εἰς τὴν φυσιολογίαν τῶν Ψυχικῶν φαινομένων, ὅτι ὁ Ψυχοδυναμισμὸς τοῦ ζώου ὅμοιος μὲ τὸν ἀνθρώπινον, διαισθάνεται ἀλλοιώσεις ποὺ συμβαίνουν εἰς τὸν ὀργανισμὸν ὡρισμένου ἀτόμου καὶ αἱ ὁποῖαι θὰ φέρουν τὸν θάνατον.

Ἡ ἀντίληψη αὐτὴ τοῦ ζώου, γινομένη ἀπὸ τὸ Ὑποσυνείδητον τοῦ ξυπνᾷ τὸ ἔνστικτον τῆς αὐτοσυντηρήσεως, τὸ ὁποῖον τρομαγμένον ξεσπᾷ εἰς τὸ οὐρλιασμα τοῦ πανικοῦ...

ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΑΝΑΓΡΑΣ

ΜΙΑ ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΠΛΑΝΗ

('Από τὸ Περιοδικὸν «Real Detective» Δεκεμβρίου 1954 κατὰ μετάφρασιν τοῦ κ. **ΔΗΜ. 'ΜΟΡΟΥ** 'Αστυνόμου Α')

ΕΝΑΣ ΑΣΤΥΦΥΛΑΞ, ΕΝΑΣ ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ ΚΑΙ ΕΝΑΣ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΗΓΩΝΙΣΘΗΣΑΝ ΕΠΙ 12 ΕΤΗ ΔΙΑ Ν' ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΟΥΝ ΕΝΑΝ ΑΔΙΚΩΣ ΚΑΤΑΔΙΚΑΣΘΕΝΤΑ ΔΙΑ ΦΟΝΟΝ

Πρόκειται περὶ μιᾶς πραγματικῆς ἱστορίας, τοῦ Louis Hoffner ἀπὸ τὸ Brooklyn τῆς Νέας 'Υόρκης. Εἰς τὴν πραγματικότητα μᾶλλον δύναται νὰ λεχθῇ ὅτι ἡ ἱστορία αὐτὴ ἀνήκει εἰς τρεῖς συνήθεις ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι δικαίως θὰ ἠδύναντο ν' ἀποκληθῶσι ἥρωες. Οὗτοι εἶναι:

'Ο BERNIE ARLUCK, ὅστις ἤδη εἶναι 'Αρχιφύλαξ τῆς 'Αστυνομίας τῆς Νέας 'Υόρκης καὶ δικηγόρος, ὅστις ἤρξατο μαχόμενος κατὰ τοῦ συστήματος καθ' ὃ κατηγορεῖται τις ὡς ἔνοχος ὑποθετικῶς μέχρις ὅτου ἐπιτύχει ν' ἀποδείξῃ τὴν ἀθωότητά του, ὁ HARRY ANDERSON, ἕνας δικηγόρος ὅστις ἀφωσίωσε τὴν μεγάλην του πεῖραν εἰς ὑποθέσεις σοβαρῶν ἐγκλημάτων, ὡς διάσημος ποινικολόγος, διὰ νὰ βοηθήσῃ ἕνα ἄγνωστόν του ἵνα ἐπανακτήσῃ τὴν ἐλευθερίαν του, καὶ ὁ ED. MOWERY, ἕνας ἀνταποκριτὴς τῆς ἐφημερίδος τῆς Νέας 'Υόρκης «World—Telegram & Sun», ὅστις ἠνάλωσε ἑπτὰ ἔτη τῆς ζωῆς του γράφων ἄρθρα κατὰ τῆς ἀποτυχούσης Δικαστικῆς 'Αρχῆς, μέχρις ὅτου ἠνάγκασε τὰς 'Αρχὰς νὰ ἐνεργήσουν διὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ ἀδίκως καταδικασθέντος καὶ διὰ τὴν ἀποζημίωσιν τούτου.

Δὲν ὑπάρχουσι δυστυχῶς πολλοὶ σὰν κι' αὐτοὺς τοὺς τρεῖς.

'Η 'Ιστορία τοῦ Louis Hoffner ἦτο δυνατὸν νὰ συμβῇ σὲ σᾶς.

Κάμετε τὸν σταυρόν σας, ἂν εἴχε συμβῇ, νὰ εἴχατε καὶ σεῖς τέτοιους ἐνθέρμους καὶ προθύμους ὑπερασπιστάς. Θὰ ἦσαν ἡ μοναδική σας ἐλπίς, ὅπως ὑπῆρξαν ἡ μοναδικὴ ἐλπὶς διὰ τὸν Hoffner.

'Ο Louis Hoffner ἔκαμε περίπατον τὴν 11/8/1940 εἰς τὴν 64ην ὁδὸν παρὰ τὸ Brooklyn καὶ συνελήφθη ὡς δράστης φόνου. Δὲν ἠνωχλήθη τόσον ἀπὸ τὴν σύλληψίν του ὁ Hoffner, ὅσον ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ μητέρα του ἔπασχε ἀπὸ λευκαιμίαν.

Αὐτό, ἐσκέφθη, θὰ ἦτο ὅλως διόλου τυπικὸν δι' αὐτόν, ὅστις ἦτο γνωστὸς εἰς τοὺς γείτονας ὡς ἕνας ἥσυχος ἄνθρωπος, συχνάζων μὲ τὰ παιδιὰ τῆς γειτονιᾶς στὸ εὐνοούμενόν των ἐστιατόριον παρὰ τὸ Brooklyn. Ἦτο ἕνας ἄνθρωπος ὅστις ἠρέσκετο νὰ συζητῇ καὶ ν' ἀστεΐζεται καὶ δὲν εἶχε ἄλλες ἐπιθυμίες. Ὅταν ἦτο μικρός, δηλ. 19 ἐτῶν, εἶχε παρασυρθῇ μὲ μιὰ ὁμάδα λαθρεμπόρων οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν καὶ συλληφθεὶς ἐτιμωρήθη εἰς φυλάκισιν δύο ἐτῶν. 'Εξαιρέσει ὅμως τῆς ἀνωτέρω κολασθείσης πράξεως ὁ Louis ἦτο ἀπολύτως τύπος ἡσύχου ἀνθρώπου, κοντός, χονδρός, σπανίως ἐσύχναζε μὲ γυναῖκες, καὶ ἀπέφευγε τὶς ἔριδες. Οἱ γείτονες ἐθεώρουν αὐτὸν ἀνίκανον ν' ἀναμιχθῇ εἰς ἔγκλημα βίας.

Οὔχ' ἧττον προσήγαγον τοῦτον εἰς ἕνα 'Αστυνομικὸν Τμῆμα τῆς περιοχῆς Queens καὶ ἐβασάνισαν αὐτὸν ἐπὶ ὥρας γιὰ κάποιον φόνον.

'Ο Louis ἐξεταζόμενος περιέγραψε μὲ ὑπομονὴν ὅλας τὰς κινήσεις του καὶ πράξεις του κατὰ τὴν νύκτα τῆς 8ης Αὐγούστου ὡς καὶ τρεῖς ἡμέρες ἐνωρίτερον.

Οὗτος κατέθεσεν ὅτι εἶχε πάει τὸ βράδυ ἐκεῖνο στὸ συνηθισμένο του Κέντρον,

ἕνα διανυκτερεῦον ἑστιατόριον εἰς τὴν Λεωφόρον Flushing, παρὰ τὸ Brooklyn, ὅπου ἐπέρασε τὸν περισσότερον χρόνον τῆς νύκτας μὲ φίλους, συζητῶν διὰ τὸ μπέϊζ—μπὼλ καὶ διὰ τὴν λευκαιμίαν τῆς μητρός του.

Περὶ τὴν 3ην π.μ. πῆρε τὸν ὑπόγειον (συρμὸν) καὶ πῆγε στὸ σπίτι τοῦ πατέρα του.

Ἡ ἀνάκρισις ἐξηκολούθησεν ὡς ἑξῆς:

Ἐρ. : Εἰς τὴν περιφέρειαν Queens ἐπήγατε ἐκεῖνο τὸ βράδυ;

Ἀπ. : Ὄχι δὲν πῆγα στὴν περιφέρειαν Queens οὔτε τὸ βράδυ ἐκεῖνο, οὔτε καὶ ἄλλην βραδυὰ ἀπὸ μακροῦ χρόνου.

Ἐρ. : Εἰς τὸ Ζυθοψητοπωλεῖον τοῦ CHRISTY ἐπήγατε τὸ βράδυ ἐκεῖνο;

Ἀπ. : Οὔτε ἔχω ἀκούσει ποτὲ αὐτό. Ἡ διεύθυνσις τοῦ Κέντρου αὐτοῦ μοὶ εἶναι τόσον ἄγνωστος, ὅσον καὶ ἡ ἔρημος τῆς Σαχάρας.

Ἐρ. : Ὁπλοφορούσατε ἐκεῖνο τὸ βράδυ;

Ἀπ. : Ποτὲ δὲν ἔχω ὁπλοφορήσει καὶ εἰς οὐδὲν παράπτωμα ὑπέπεσα, ἀφ' ὅτου ἐξῆλθον τῶν φυλακῶν πρὸ 6ετίας.

Ἐρωτ. : Ἐργάζεσαι καὶ ποῦ;

Ἀπ. : Μάλιστα ἐργάζομαι μετὰ τοῦ πατρός μου εἰς τὸ Ἐργοστάσιον Ἀρτοποιΐας.

Ὅσον ἡ ἀνάκρισις προχωροῦσε, οἱ ἀστυνομικοὶ ὑπαινίσσοντο ὅτι ἐγνώριζον περισσότερα ἀπ' ὅ,τι ἐγνώριζον, ἄλλοτε προσπαθοῦντες νὰ ρίψουν αὐτὸν εἰς πλεκτάνην, κολακεύοντες αὐτὸν ὅτι δῆθεν ἐνδιαφέρονται διὰ τὴν ὑπεράσπισίν του καὶ ἄλλοτε πάλιν ἐφαρμόζοντες ἐξαντλητικὴν ἀνάκρισιν, ἐπίεζον συνεχῶς αὐτὸν ἵνα ἀποσπάσουν μίαν ὁμολογίαν του. Πλὴν ὁ Louis ἐξηκολούθει νὰ λέγῃ ὅτι εἶναι ἀθῷος καὶ ἐπέμεινε σ' αὐτό.

Τέλος εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν, ὅπου ἐγίνετο ἡ ἀνάκρισις, ὁ Ντέτεκτιβ Woods καὶ ἀκούμβησε εἰς τὸν τοῖχον. Ταυτοχρόνως ἐκάλεσε καὶ τοὺς ἀστυνομικοὺς Esterbrook καὶ Grady καὶ τοὺς διέταξε νὰ κάμουν καὶ αὐτοὶ τὸ ἴδιο μὲ αὐτόν. Καὶ οἱ τρεῖς ἀστυνομικοὶ σχεδὸν εἶχον ἀνάστημα ἄνω τῶν 5 ποδῶν καὶ 8 ἰντσῶν, ἦσαν καλοθρεμμένοι καὶ καλοενδεδυμένοι καὶ οἱ τρεῖς δὲ διέφερον καταφανῶς ἀπὸ τὸν Louis μὲ τὰ ἀκάθαρτά του ἐνδύματα, καὶ τὸ κοντὸ ἀνάστημά του. Οὐχ' ἧττον καὶ ὁ τελευταῖος διετάχθη νὰ λάβῃ θέσιν εἰς τὴν σχηματισθεῖσαν σειρὰν μεταξὺ τῶν ἀστυνομικῶν (προκειμένου νὰ γίνῃ ἀναγνώρισις). Ἕνας ἄνθρωπος ὀνόματι HALKIAS (προφανῶς πρόκειται περὶ Ἑλληνοαμερικανοῦ) εἰσῆλθεν. Οὗτος παρετήρησε καὶ περιεργάσθη τὸν καθένα. Περιεστράφη πολλὲς φορὲς πέριξ τοῦ Louis, ὅστις ἀντελήφθη ὅτι πρόκειται περὶ ἑνὸς αὐτόπτου μάρτυρος. Ὁ HALKIAS ἐκούνησε τὸ κεφάλι του ἀρνητικῶς καὶ ἡ καρδιὰ τοῦ Louis ἐσκίρτησε ἀπὸ χαρὰν ἐκείνην τὴν στιγμήν.

«Δὲν ἀνεγνωρίσθη». Οἱ ἀστυνομικοὶ ἀπεμάκρυνον τὸν HALKIAS, ὁ ὁποῖος ἦτο σερβιτόρος στὴν ταβέρνα «Queens» καὶ μετ' ὀλίγον ἐπανέφερον καὶ πάλιν τοῦτον εἰς τὴν αἴθουσαν, ὁπότε αὐτὴν τὴν φορὰν προσδιώρισε τὸν Louis ὡς δράστην τοῦ φόνου.

Ἀκολούθως εἰσῆλθεν πρὸς ἀναγνώρισιν ὁ ἰδιοκτήτης τῆς ταβέρνας Queens, William Sotzing τοῦ ὁποίου ὁ ταμίας ὀνόματι Peter Trifon ἐπυροβολήθη καὶ ἐφονεύθη ἐντὸς τῆς ταβέρνας, καθ' ἣν στιγμὴν ἐπάλαιε μὲ τὸν ἐπιτεθέντα.

Ὁ Sotzing ὑπῆρξεν ὁ μόνος ὅστις ὑπέδειξε τὴν φωτογραφίαν τοῦ Louis εἰς τὰ Ἀρχεῖα τῆς Ἐγκληματολογικῆς Ὑπηρεσίας, ὡς τοῦ πιθανοῦ δράστου. Ὁ Sotzing περιεργάσθη μετὰ προσοχῆς τὸν Louis καὶ στὸ τέλος ἐκούνησε ἀρνητικῶς τὸ κεφάλι του.

Ὁ Joe Rothruau, θυρωρὸς τῆς πολυκατοικίας, καὶ ὁ Gemmara Brancaccio θυρωρὸς τοῦ ὑπογείου τραίνου, οἱ ὁποῖοι ἀμφότεροι εἶδον τὸν φονέα ὅταν ἔφυγε

ἀπὸ τὴν ταβέρνα μετὰ τὸν πυροβολισμόν, ἐκούνησαν καὶ αὐτοὶ τὸ κεφάλι των ἀρνητικῶς, ὅταν ἀντίκρυσαν τὸν Louis.

Αὐτὸ ἔκαμε τὸν Louis νὰ αἰσθανθῇ μεγάλην χαράν, διότι ἐπὶ τέλους οἱ τρεῖς ἐκ τῶν τεσσάρων μαρτύρων δὲν ἀνεγνώρισαν αὐτόν, ἀκόμη δὲ καὶ ὁ τέταρτος εἰς τὴν ἀρχὴν εἶχε δισταγμούς, καὶ κατέθεσεν ὅτι τὸν ἀναγνωρίζει προφανῶς τρομοκρατηθεὶς ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικούς.

'Ο Louis, ὅστις εἶχε ἀντιληφθῇ πλέον τὴν σοβαρότητα τῆς θέσεώς του, ἠσθάνετο ὅτι τὸ πᾶν θὰ διευκρινίζετο μετὰ τὴν γενομένην «ἀναγνώρισιν». Πλέον δὲ ὅταν οἱ ἀστυνομικοὶ θὰ ἐξήταζον τοὺς φίλους του, οἱ ὁποῖοι ἐνόρκως θὰ κατέθετον ὅτι ἐπέρασε τὸ βράδυ μ' αὐτούς, θὰ ἐπείθοντο ἀπολύτως περὶ τῆς ἀθῳότητός του...

Αἱ ἡμέραι, αἱ ἑβδομάδες, οἱ μῆνες παρήρχοντο: Οἱ φίλοι του δὲν προσῆλθον ὡς μάρτυρες διότι δὲν ἤθελον νὰ ἔλθουν εἰς ἀντιδικίαν μὲ τὴν 'Αστυνομίαν.

Μὲ μόνην τήν μαρτυρίαν τοῦ HALKIAS ἀπηγγέλθη κατὰ τοῦ Louis κατηγορία ἐπὶ φόνῳ.

'Ο ἁρμόδιος εἰσαγγελεὺς τῆς περιοχῆς ἠρνήθη νὰ προσέξῃ τὸν Louis Hoffner, ὅταν οὗτος εἶπε ὅτι ἡ γενομένη ἀναγνώρισις ὑπῆρξε μία φάρσα, διότι οὗτος ἵστατο μεταξὺ τῶν ἀστυνομικῶν σὰν ἕνα σπίτι καιόμενον, καὶ παρὰ ταῦτα δὲν ἀνεγνωρίσθη παρὰ τῶν μαρτύρων ὡς δράστης τοῦ φόνου. 'Ο εἰσαγγελεὺς ἐμόρφασε εἰπών, «δὲν εἶναι ἔργον δικόν μου ν' ἀποδείξω τὴν ἀθῳότητα ἑνὸς ἀνθρώπου, ἂς φροντίσῃ ἡ ὑπεράσπισις γι' αὐτὰ τὰ μικροπράγματα».

'Ο Louis Hoffner εἰσήχθη εἰς δίκην ἐνώπιον τοῦ ὁρκωτοῦ δικαστηρίου τῆς περιοχῆς Queens, τὸν 'Ιανουάριον 1941.

'Εκατηγορεῖτο ὅτι ἐπυροβόλησε τὸν Ταμίαν τῆς Ταβέρνας ὀνόματι Τρύφωνα Προεστὸν (γνωστὸν μὲ τὸ ὄνομα Peter Trifon), ἑλληνο-ἀμερικανὸν προφανῶς, 38 ἐτῶν, κατὰ τὴν ἀπόπειραν λῃστείας τῆς Ταβέρνας, παρὰ τὴν λεωφόρον Jamaica, Queens, τὴν 2.30' π.μ. ὥραν τῆς 8/8/1940.

'Ο ἰδιοκτήτης Sotzing κατέθεσεν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου ὅτι, αὐτὸς καὶ ὁ Peter Trifon, ἐμετροῦσαν τὰς εἰσπράξεις κατὰ τὴν ὥραν τοῦ κλεισίματος. 'Ο HALKIAS ὁ σερβιτόρος, ἐκάθητο σ' ἕνα πάγκο διαβάζων ἐφημερίδα. 'Ο ἄγνωστος ἐπροχώρησε χωρὶς νὰ γίνῃ ἀντιληπτὸς ὄπισθεν αὐτῶν καὶ εἶπεν ἡσύχως.

«Ψηλὰ τὰ χέρια».

'Ο Sotzing ἐνόμισε ὅτι ἠστείζετο, ἀλλὰ τὸ προτεταμένο περίστροφο τὸν ἔκαμε πάραυτα ν' ἀλλάξῃ γνώμην.

"Εσπευσε νὰ τηλεφωνήσῃ ἀνατρέπων ἕνα μεγάλο τραπέζι πρὸ αὐτοῦ, ὥστε ν' ἀποφύγῃ τὶς σφαῖρες.

'Ο Peter Trifon συνεπλάκη μὲ τὸν ἄγνωστον. Δύο πυροβολισμοὶ ἠκούσθησαν εἰς τὴν ἀπόλυτον πρωϊνὴν ἡσυχίαν. 'Ο HALKIAS ἔσπευσε νὰ ἐξέλθῃ εἰς τὴν ὁδὸν ἵνα σωθῇ. 'Ο Sotzing διεπίστωσε ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ φθάσῃ στὸ τηλέφωνο καὶ ἔσπευσε νὰ βοηθήσῃ τὸν Peter, ἀλλὰ ὁ Peter ἐκλονίζετο τὴν στιγμὴν ἐκείνην πρὸς τὰ πίσω. 'Ο ἄγνωστος ἐπυροβόλησε πάλιν καὶ ἡ σφαῖρα διεπέρασε τὴν τσέπην τοῦ παντελονίου τοῦ Sotzing. Κατόπιν ὁ ἄγνωστος ἐτράπη εἰς φυγὴν πρὸς τὴν ὁδόν, ὅπου μόλις ἐγένετο ἀντιληπτὸς ἀπὸ τὸν θυρωρὸν τῆς πολυκατοικίας, καὶ τὸν θυρωρὸν τοῦ ὑπογείου σιδηροδρόμου.

'Ο Trifon ἀπεβίωσε ἐντὸς ὀλίγου εἰς τὸ Νοσοκομεῖον.

'Ο SOTZING ἐπίσης κατέθεσεν ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου ὅτι δὲν ἠδύνατο θετικῶς καὶ ἀπολύτως νὰ βεβαιώσῃ, ὅτι ἀναγνωρίζει ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Louis τὸν ἄγνωστον φονέα.

'Ο HALKIAS ὅμως δὲν εἶχεν ἐπιφυλάξεις, ἐβεβαίωσεν τὰ ὑπὸ τοῦ SOTZING κατατεθέντα καὶ ἐβεβαίωσεν ὅτι ἀναγνωρίζει ἀπολύτως ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Louis τὸν δράστην τοῦ φόνου.

Οἱ δικηγόροι τῆς ὑπερασπίσεως SHERIDAN, LONERGAN καὶ DE-GROOT, ἠγωνίσθησαν ν' ἀνατρέψουν τὴν ἀνεπιφύλακτον ἀναγνώρισιν τοῦ HALKIAS. Προσεπάθησαν νὰ πείσουν τὸ δικαστήριον ὅτι ὁ HALKIAS μόλις δι' ὀλίγα δευτερόλεπτα ἀντελήφθη τὸν δράστην προφὶλ εἰς τὴν ἡμιφωτισμένην ταβέρνα, λόγῳ δὲ τῆς θανασίμου πάλης εἰς ἣν εὑρίσκετο τὴν στιγμὴν ἐκείνην μετὰ τοῦ TRIFON ἐτέλει ἐν ἐξάψει καὶ συνεπῶς ὁ μάρτυς μὲ μίαν φευγαλέαν ματιὰν δὲν ἠδύνατο ν' ἀναγνωρίσῃ ἀπολύτως καλῶς αὐτόν.

Οὐχ ἧττον ὁ μάρτυς HALKIAS κατέθεσεν ἀνεπιφυλάκτως ὅτι ὁ HOFFNER ὑπῆρξεν ὁ δράστης. Δύο φίλοι τοῦ Louis ἐκλήθησαν ὑπὸ τῆς ὑπερασπίσεως διὰ νὰ ὑποστηρίξουν τὸ ἄλλοθι τοῦ Louis. Οἱ ἔνορκοι ἤκουσαν τούτους μετὰ προσοχῆς βεβαιοῦντας ὅτι ὁ Louis ἦτο στὸ ἑστιατόριον παρὰ τὸ Brooklyn, μίλια μακρυὰ ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου διεπράχθη τὸ ἔγκλημα.

Οἱ δικηγόροι τῆς ὑπερασπίσεως ἐφάνησαν ἀπολύτως βέβαιοι διὰ τὴν νίκην των καὶ τὴν αἰσιοδοξίαν των ταύτην τὴν μετέδιδον εἰς τὸν Louis.

Πράγματι ἕνας μόνον μάρτυς κατέθεσεν ὅτι ἀναγνωρίζει ὡς δράστην τὸν Louis, ἀλλὰ καὶ αὐτοῦ διημφεσβητεῖτο ἡ ἱκανότης ὅπως ἀναγνωρίσῃ τὸν δράστην, λόγῳ τῶν συνθηκῶν ὑφ' ἃς διὰ δευτερόλεπτα οὗτος ἀντελήφθη αὐτὸν τὴν ὥραν τοῦ ἐγκλήματος. Ἡ ὑπεράσπισις εἶχεν ἀποδείξει δι' εὐυπολήπτων μαρτύρων ὅτι ὁ Louis ἦτο ἀλλαχοῦ κατὰ τὴν ὥραν τοῦ φόνου. Εἶχεν ἀποδείξει ἐπὶ πλέον ὅτι ὁ Louis εἶχε τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἰς τὸ πρόσωπον ἕνα λίαν διακριτικὸν κυκλικὸν ἐξάνθημα, τὸ ὁποῖον εἶχε δημιουργηθῆ μία Κυριακὴν πρὸ τοῦ ἐγκλήματος ἀπὸ πολύωρον ἡλιοθεραπείαν, εἰς ἣν εἶχεν ὑποβληθῆ, ὅπερ οὐδεὶς τῶν μαρτύρων ἀντελήφθη, καίτοι ἦτο λίαν διακριτικὸν χαρακτηριστικόν.

Ἡ ὑπεράσπισις ἐπέστησε τὴν προσοχὴν τοῦ δικαστηρίου ἐπὶ τῆς πενιχρᾶς μαρτυρίας τῆς κατηγορίας, ὡς καὶ τῆς παραδειγματικῆς διαγωγῆς τοῦ Louis μετὰ ἀπὸ τὴν μοναδικὴν καταδίκην του.

Τὸ ὀρκωτὸν δικαστήριον ἤκουσε μετὰ προσοχῆς τὴν ὑπεράσπισιν, τὴν Πολιτικὴν Ἀγωγὴν καὶ τὴν κατηγοροῦσαν Ἀρχήν.

Κατόπιν ἀπεσύρθησαν οἱ ἔνορκοι εἰς Πρώτην σύσκεψιν.

Αὕτη ὑπῆρξεν 7—5 διὰ τὴν ἀθῴωσίν του.

Τὸ ἐκπληκτικὸν εἰς τὴν προκειμένην σύσκεψιν ὑπῆρξεν ὅτι εὑρέθησαν πέντε ἔνορκοι δεχόμενοι ὅτι πιθανὸν ὁ Hoffner νὰ ἦτο ἔνοχος.

Συνεζήτησαν, ἐλογομάχησαν, συνεζήτησαν καὶ πάλιν ἐπὶ μακρὸν καὶ τελικῶς μετὰ ἀπὸ ἐνδεκάωρον συζήτησιν ἡ ψηφοφορία ὑπῆρξεν ὁμόφωνος διὰ μίαν ἐνοχοποιητικὴν ἐτυμηγορίαν. Ἐξέφρασαν ἐπίσης εὐχὴν ἐπιεικείας.

Τὴν 17/1/1941 ὁ Louis προσήχθη ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου, ἵνα ἀπαγγελθῆ ἡ ἀπόφασις.

Τὴν ἀπόφασιν τὴν ἐδέχθη χωρὶς δάκρυα καὶ ἔκφρασιν λύπης. Ἐγνώριζε τώρα ὅτι εἰς μάτην θὰ προσεπάθει νὰ τοὺς πείσῃ περὶ τῆς ἀθῳότητός του. Ἐγνώριζεν ἐπίσης ὅτι ὁλόκληρον τὸ ὀρκωτὸν δικαστήριον τῶν εὐπατριδῶν συμπολιτῶν του, ἕνας ἀνώτερος Εἰσαγγελεύς, καὶ ὅλοι οἱ δικασταὶ μὲ τὰ μπλὲ σακκάκια των (ὡς προστάται τοῦ Νόμου καὶ τῆς τάξεως), ὅλοι ἀπεφάσισαν ὅτι οὗτος ἔδει ν' ἀποσταλῆ εἰς τὰς φυλακάς. Ὁ Louis ἦτο ἀθῷος, ἀλλὰ αὐτὴν τὴν στιγμὴν εὐχαρίστως ἐδέχετο νὰ πεθάνῃ ἐὰν μ' αὐτὸ ἐπρόκειτο ν' ἀποδείξῃ τὴν ἀθῳότητά του.

***

Ὁ δικαστὴς Underwood ἠρώτησε αὐτὸν ἐὰν εἶχε τί νὰ εἴπῃ.

«Ἐντιμώτατε» ἀπήντησεν ὁ Louis. «Θὰ ἐπεθύμουν τὸ σεβαστὸν δικαστήριόν σας νὰ μοὶ ἐπιβάλῃ τὴν ἐσχάτην τῶν ποινῶν: Θὰ σᾶς παρεκάλουν νὰ μὲ καταδικάσητε νὰ πεθαίνω στὴν ἠλεκτρικὴν καρέκλα».

Τὸ πρόσωπον καὶ τὸ σῆμα τοῦ δικαστοῦ ἐπρόδωσαν ἕνα σὸκ στὸ αἴτημα τοῦ κατηγορουμένου, ἠρώτησε δὲ αὐτὸν διὰ τὰ κίνητρα τοῦ αἰτήματός του αὐτοῦ.

Κε δικαστά, ἀπήντησεν ὁ κατηγορούμενος: «Ζητῶ ν' ἀποδείξω τὴν ἀθῳότητά μου. Θέλω νὰ ἐφεσιβάλω τὴν ἀπόφασιν. Καὶ δὲν ἔχω χρήματα νὰ πράξω αὐτό: Γνωρίζω ὅτι προκειμένου ἕνας καταδικασθεὶς ν' ἀποθάνῃ δικαιοῦται ν' ἀσκήσῃ ἀτελῶς ἔφεσιν, ἐνῷ ἕνας καταδικασθεὶς ἔστω καὶ εἰς ἰσόβια, πρέπει νὰ πληρώσῃ ὅλα τὰ ἔξοδα. Δὲν ἔχω χρήματα καὶ ἡ ζωή μου ἐν πάσει περιπτώσει ἐτελείωσε».

Ἐλέχθη ὅτι τὰ μάτια τοῦ δικαστοῦ ἔλαμψαν ἀπὸ λύπην. Δὲν συνεχάρη τοὺς ἐνόρκους διὰ τὴν ἐτυμηγορίαν των, ὡς ἐπικρατεῖ ἡ συνήθεια.

Ὁ δικαστὴς ἐσκέφθη ἐπ' ἀρκετόν.

Κατόπιν ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν κατηγορούμενον εἶπε: «Καὶ ἐὰν τ' ἀνώτερα δικαστήρια ἐπικυρώσουν αὐτὴν τὴν ἀπόφασιν;»

Τότε ἀπήντησεν ὁ κατηγορούμενος «Ἀξίζει νὰ πεθάνω, ἀλλὰ δὲν εἶμαι ἔνοχος καὶ θὰ εἶχα τὸ δικαίωμα νὰ ζητήσω τὴν ἀναθεώρησιν τῆς ὑποθέσεώς μου ἀπὸ τ' ἀνώτερα δικαστήρια».

«Ὁ χρόνος δὲν εἶναι τόσον τρομερὰ σπουδαῖος, συγκρινόμενος μὲ τὴν ζωήν, τὴν ζωήν σας», εἶπεν εὐγενῶς ὁ δικαστής.

«Θὰ προτιμοῦσα τὸν θάνατον ἀπήντησε ζωηρῶς καὶ ἄπελπις ὁ Louis».

Ὁ δικαστὴς Underwood παρετήρησε τὸν Louis Hoffner προσεκτικῶς. «Δὲν δύναμαι νὰ παίξω μὲ τὴν ζωήν σας», εἶπε μὲ εὐσπλαχνίαν καὶ κατεδίκασε τοῦτον εἰς ἰσόβια δεσμά.

Ὁ Louis τὴν ἑπομένην ἀπεστάλη εἰς τὰς φυλακὰς Dannemora.

Ὅπως τὰ γεγονότα ἀπέδειξαν ὁ δικαστὴς εἶχε δίκαιον καὶ ὁ Louis θὰ εἶχε χάσει τὸ παιχνίδι ἂν κατεδικάζετο εἰς θάνατον.

Τὸ ἀναθεωρητικὸν δικαστήριον τῆς Νέας Ὑόρκης ἐπεκύρωσε τὴν ἀνωτέρω ἀπόφασιν τὴν 30/6/1941, καὶ ὁ Ἄρειος Πάγος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν ἐπεκύρωσε ὁμοίως τὰς καταδικαστικὰς ἀποφάσεις τὴν 23/4/1942.

*
* *

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ μητέρα καὶ ὁ ἀδελφὸς τοῦ Louis ἀπεβίωσαν.

Πάντως ὁ ἀδελφός του Max πρὶν ἀσθενήσῃ πῆγε σ' ἕνα παλαιὸ φίλο του, μὲ τὸν ὁποῖον ἄλλοτε ἠργάζοντο στὸ Ταχυδρομεῖον. Οὗτος ὀνόματι BERNARD ARLUCK εἶχε γίνει ἀστυφύλαξ καὶ σήμερον εἶναι Ἀρχιφύλαξ ὑπηρετῶν εἰς τὸ 16ον Διαμέρισμα. Ὁ Max ἐζήτησε ἀπὸ τὸν Bernard νὰ τὸν βοθήσῃ εἰς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ ἀδελφοῦ του Louis καὶ οὗτος, ὅστις σημειωτέον μόλις εἶχεν ἐγγραφῆ εἰς τὴν Νυκτερινὴν Νομικὴν Σχολήν, ἤκουσε προσεκτικὰ τὴν ὑπόθεσιν.

Ὁ Bernard Arluck ἔμεινε κατάπληκτος, ὅτι τὸ ὁρκωτὸν δικαστήριον ἐξέδωκε μίαν ἐνοχοποιητικὴν ἐτυμηγορίαν, ἀκόμη δὲ πιὸ κατάπληκτος διότι ὁ δικαστὴς δὲν ἐζήτησε τὴν ἀθῴωσίν του δι' ἔλλειψιν ἐπαρκῶν καὶ σοβαρῶν στοιχείων ἐνοχῆς.

Ὁ Bernard Arluck ἐπείσθη περὶ τῆς ἀθῳότητος τοῦ Louis, ὑπῆρξεν δὲ ὁ πρῶτος ὅστις ἠσθάνθη τὴν ἀθῳότητα τοῦ καταδικασθέντος καὶ ἡ διαίσθησίς του αὐτὴ τὸν ἔκαμε ἕνα τέλειον ἥρωα. Οὗτος μόνος του καὶ χωριστὰ ἀπὸ τὸν λοιπὸν κόσμον ἀφωσίωσε 12 ἔτη τῆς ζωῆς του εἰς προσπαθείας, ὅπως ἀπελευθερώσῃ τὸν ἀδελφόν τοῦ φίλου του.

Ὁ BERNARD ταχέως ἐπεκαλέσθη τὴν βοήθειαν ἑνὸς ἄλλου φίλου του, τοῦ πρώην ἀντεισαγγελέως Harry Anderson, ὅστις ὑπῆρξεν παρομοίας ἠθικῆς δυνάμεως μὲ αὐτόν.

Οἱ Harry καὶ Bernard διέθεσαν ὅλον τὸν διαθέσιμόν των χρόνον εἰς τὴν ἐν λόγῳ ὑπόθεσιν. Ἔγινε δι' αὐτοὺς ἕνα εἶδος προσωπικῆς τροφῆς, μία ἐξ ἐνστίκτου ἀνάγκη ἡ ὁποία ἀπαιτοῦσε τὴν συμπλήρωσιν.

'Ηργάσθησαν ἐπὶ 6 ὁλόκληρα ἔτη μελετῶντες 'Αρχεῖα, ἐξετάζοντες διάφορα πρόσωπα, παρακολουθοῦντες διάφορα ὕποπτα πρόσωπα καὶ ἐρευνῶντες πᾶν στοιχεῖον, ἐξ οὗ θὰ ἠδύναντο νὰ ἀρυσθῶσι θετικὰς πληροφορίας.

Οἱ πάντες ἀπεδέχοντο ὅτι ὁ Louis ἦτο ἐνδεχόμενον νὰ μὴ ἦτο ἔνοχος, καὶ μόνον ὁ HALKIAS εἰς τὰ ἴχνη τοῦ ὁποίου εἶχον τεθῆ, παρὰ τὸν "Αγιον 'Αντώνιον τοῦ Τέξας, ἐξηκολούθει νὰ ὑποστηρίζῃ ὅτι ἦτο ὁ δράστης τοῦ φόνου, ὡς ἐπίσης καὶ ὁ εἰσαγγελεὺς τῆς περιοχῆς. 'Ο HALKIAS πιθανὸν νὰ ἐξηκολούθη ὑποστηρίζων τὴν ἐνοχὴν τοῦ Louis ἀπὸ φόβον ψευδορκίας.

***

Οἱ ἴδιοι οἱ ἔνορκοι ὡμολόγησαν εἰς τοὺς ANDERSON καὶ ARLUCK, ὅτι ἡ ἐτυμηγορία των ὑπῆρξεν μία ἐτυμηγορία συμβιβαστικὴ μεταξὺ αὐτῶν ποὺ ἐθεώρουν τὸν Louis ἔνοχον καὶ αὐτῶν ποὺ διῃσθάνοντο ὅτι ἦτο ἀθῷος, ὡς ἐπίσης καὶ ὅτι ἠγνόουν ὅτι ἠδύναντο νὰ ἔχουσι συμβιβασθῆ κατὰ τρόπον ὀλιγώτερον καταστρεπτικὸν διὰ τὸν Louis.

Οἱ Arluck καὶ Anderson ἐπίσης ἀνεῦρον τὸν Jack Kasow, ἕνα ὁδηγὸν ἀγοραίου αὐτοκινήτου, ὅστις ὡρκίσθη ὅτι εἶδε τὸν Louis Hoffner τὸ βράδυ τοῦ ἐγκλήματος ἀπὸ 24—3 πρωϊνὴν ὥραν εἰς τὸ ἑστιατόριον τοῦ Brooklyn, μίλια μακρυὰ ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ ἐγκλήματος. Τὸ αὐτοκίνητο τοῦ Kasow ἑστάθμευε μπροστὰ στὸ ἑστιατόριον.

'Ο Kasew ἐπίσης εἶπε πρὸς αὐτοὺς ὅτι, προσεφέρθη νὰ καταθέσῃ αὐτὴν τὴν πληροφορίαν ὅτε διεξήγετο ἡ ἀνάκρισις καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν πῆγε στὸ Γραφεῖον τοῦ εἰσαγγελέως τῆς περιοχῆς, ὅπου ὅμως ἕνας ἀστυνομικὸς τὸν ἠρώτησε: «Πῶς ἦλθες, εἶσαι συνεργάτης ἑνὸς τέως κακοποιοῦ;»

'Ο Kasow τρομοκρατημένος ὅτι ἦτο δυνατὸν νὰ τοῦ ἀφαιρέσουν τὴν ἄδειαν ἀσκήσεως τοῦ ἐπαγγέλματός του, ἔφυγε χωρὶς νὰ ἐπιμείνῃ ὅπως ἐξετασθῇ ὡς μάρτυς.

***

Οἱ Bernard Arluck καὶ Harry Anderson δὲν ἀπεγοητεύθησαν καὶ δὲν ἐτρομοκρατήθησαν. 'Ανεῦρον καὶ ἄλλους οἱ ὁποῖοι ἐσύχναζον εἰς τὸ ἴδιον μὲ τὸν Louis Κέντρον καὶ ἐβεβαίωσαν καὶ οὗτοι ὅτι πράγματι ὁ τελευταῖος τὸ βράδυ τοῦ φόνου ἐπέρασε μαζί τους τὸν περισσότερον χρόνον. Εἷς ἐξ αὐτῶν, ὁ NATHAN ROBERTS, τοὺς ἐβεβαίωσεν ἐπίσης ἐνόρκως ὅτι τὸ βράδυ τοῦ φόνου ἦτο μαζὶ μὲ τὸν Louis, σχεδὸν ὅλην τὴν νύκτα, καὶ συνεζήτουν διὰ τὸ μπέϊζμπὼλ καὶ τὴν λευκαιμίαν τῆς μητρός του, ἀναμένοντες τὸν φίλον των Hyman Chalowsky νὰ ἐπιστρέψῃ ἀπὸ ἕνα νυκτερινὸ σπὸρτ τοῦ γηπέδου τοῦ EBBETS. Εἶπεν ἐπίσης, ὅτι αὐτὸς καὶ ὁ Louis συνεζήτησαν μὲ 6 περίπου φίλους των ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ἅπαντες δὲ εἶναι πρόθυμοι νὰ διαβεβαιώσουν τ' ἀνωτέρω. Περὶ τὴν 3ην ὥραν π.μ. ὁ NATHAN εἶδε τὸν Louis ἐπιβιβαζόμενον τοῦ ὑπογείου συρμοῦ, ἐνῷ ὁ φόνος διεπράχθη τὴν 2.30 π.μ. μίλια μακρυὰ ἀπὸ τὸ μέρος ποὺ εὑρίσκοντο.

'Ο NATHAN ἐπίσης ἐβεβαίωσε τοὺς ARLUCK καὶ ANDERSON ὅτι προσεφέρθη ὡς μάρτυς εἰς τὴν δίκην καὶ ἀνέμενεν ὅλας τὰς ἡμέρας ἔξωθι τοῦ δικαστηρίου, ματαίως ὅμως διότι δὲν ἐκλήθη πρὸς ἐξέτασιν.

Εἰς τὰς ἀνακρίσεις των οἱ ARLUCK καὶ ANDERSON ἐτόνιζον τὸ κατὰ τὴν δίκην ἀποκαλυφθὲν περιστατικόν, ὅτι οὐδεὶς τῶν αὐτοπτῶν μαρτύρων ἀντελήφθη τὸ εὐδιάκριτον χαρακτηριστικὸν τοῦ προσώπου τοῦ Louis, δηλ. τὸ κυκλικὸν λίαν καταφανὲς ἐξάνθημα, τὸ ὁποῖον ἅπαντες οἱ εὑρισκόμενοι εἰς τὴν ταβέρνα θὰ ἔπρεπε ν' ἀντιληφθῶσιν, ἐὰν ὁ Hoffner ἦτο ὁ δράστης τοῦ φόνου.

***

Τὰ συγκεντρωθέντα στοιχεῖα καὶ τὰ συμπεράσματά των οἱ ἀνωτέρω δύο συμπεριέλαβον εἰς ἀναφοράν των, ἣν ὑπέβαλον εἰς τὸ ἁρμόδιον δικαστήριον μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ διαταχθῇ ἀναψηλάφισις τῆς ὑποθέσεως Hoffner.

'Υπέμνησαν ἐν τῇ ἀναφορᾷ των τὰς παρανοήσεις τῶν ἐνόρκων ὡς πρὸς τὸν νόμον, τὰς ἀπειλὰς πρὸς τὸν KASOW, τὰς ἐνόρκους καταθέσεις τῶν SOTZING καὶ NATHAN ROBERTS, τὴν προσπάθειαν τοῦ εἰσαγγελέως τῆς περιοχῆς ὅπως τρομοκρατήσῃ τοὺς μάρτυρας ὑπερασπίσεως, μὲ τὰς οὕτω καλουμένας κλήσεις «Ἔλα νὰ μὲ ἰδῇς», τὴν δοθεῖσαν ἔμφασιν πρὸς τοὺς ἐνόρκους τοῦ οὐδεμίαν σχέσιν ἔχοντος μητρῴου τοῦ Louis μὲ τὸ ἔγκλημα, τὸν κωμικὸν τρόπον ἀναγνωρίσεως χρησιμοποιηθέντα παρὰ τῆς 'Αστυνομίας καὶ τὴν μὴ ἀναγνώρισιν τοῦ Louis ὡς δράστου παρὰ τῶν τριῶν ἐν συνόλῳ τεσσάρων αὐτοπτῶν μαρτύρων. 'Υπέμνησαν ἐπίσης τὴν φευγαλέαν ματιάν, ἣν κατώρθωσε νὰ ρίψῃ ὁ μάρτυς HALKIAS πρὸς τὸν δράστην τὴν ὥραν τοῦ ἐγκλήματος. Περισσότερον ὅμως παντὸς ἄλλου ἐτόνιζον τὴν ἐξαφάνισιν τῶν ἐστενογραφημένων σημειώσεων, αἵτινες ἐκρατήθησαν κατὰ τὴν «κωμικὴν ἀναγνώρισιν» ἐκ μέρους τοῦ HALKIAS. Τὸ γεγονὸς τῆς μὴ ἀναγνωρίσεως παρὰ τοῦ HALKIAS κατὰ τὴν πρώτην εἴσοδόν του εἰς τὴν αἴθουσαν, οὐδόλως εἶχεν ἀποκαλυφθῇ εἰς τὴν δίκην. 'Η ὑπεράσπισις δὲν ἐγνώριζεν ὅτι ὁ HALKIAS δὲν ἀνεγνώρισε τὸν Louis εὐθὺς ἀμέσως ὡς τὸν δράστην, εἰς μίαν σειρὰν ἀπὸ καλοθρεμμένους καὶ καλοενδεδυμένους ἀστυνομικούς.

***

'Η ἀναφορὰ τῶν ARLUCK καὶ ANDERSON ἐλήφθη μὲ κατάπληξιν παρὰ τοῦ βοηθοῦ τοῦ εἰσαγγελέως τῆς περιοχῆς J. I. SHAPINO.

Οὗτος ἀπεδέχθη προθύμως, ὅτι οὐδέποτε θὰ ἐπέτρεπε νὰ καταδικασθῇ ὁ Hoffner ἐὰν ἦτο μέλος τοῦ δικαστηρίου.

'Εκατοντάδες ἀπὸ τοὺς διαπρεπεῖς πολίτας ἐδοκίμασαν τὸ ἴδιο αἴσθημα μὲ τὸν SHAPINO, καὶ ἡ ἐφημερὶς τῆς Νέας 'Υόρκης «World—Telegran & Sun» ἤρχισε νὰ δημοσιεύῃ σειρὰν ἄρθρων ἀποκαλύπτουσα τὴν οἰκτρὰν ἀποτυχίαν τῆς δικαιοσύνης εἰς τὴν ὑπόθεσιν Hoffner, γραφέντα παρὰ τοῦ διασήμου ἀνταποκριτοῦ ED. MOWERY, ὅστις μόλις εἶχε κατορθώσει νὰ βοηθήσῃ τὸν W. Campell ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ μίαν 3τῆ ἄδικον καταδίκην, ἐκ τῶν φυλακῶν SING—SING.

'Εσχηματίσθη τότε μία ἐπιτροπὴ ἀπὸ διαπρεπεῖς πολίτας τῆς Πόλεως.

'Εν τούτοις ὁ εἰσαγγελεὺς τῆς περιοχῆς ἀντέδρασεν εἰς τὴν ἀναψηλάφισιν τῆς ὑποθέσεως, ἐλλείψει δῆθεν σοβαρῶν λόγων καὶ ὁ δικαστὴς THOMAS DOWNS κατὰ τὸ θέρος τοῦ 1947 ἀπέρριψε τὴν αἴτησιν ἀναψηλαφίσεως.

***

Οἱ ARLUCK, ANDERSON, MOWEBY καὶ πολλοὶ ἄλλοι, οἱ ὁποῖοι ἤρχισαν ν' ἀγωνίζωνται διὰ τὴν ὑπόθεσιν HOFFNER, μετὰ δυσκολίας ἐπίστευσαν εἰς τὴν ἀνωτέρω ἀπόφασιν τοῦ DOWNS.

'Απεφάσισαν τότε νὰ προσφύγουσιν εἰς κάποιαν ἀνωτέραν 'Αρχήν, καὶ αὐτὴ ἦτο ὁ Κυβερνήτης THOMAS DEWEY.

'Ο DEWEY τὴν 25/2/1948 ἠρνήθη νὰ δεχθῇ τὴν προσφυγήν, καὶ οὕτω ἡ τελευταῖα θύρα σωτηρίας τοῦ Hoffner ἐκλείσθη.

Οἱ ARLUCK καὶ ANDERSON ἀπεσύρθησαν εἰς τὰ ἔργα των, καὶ ἡ ἐπιτροπὴ τῶν πολιτῶν διελύθη. Μόνον ὁ MOWERY ἐξηκολούθησε νὰ μάχεται δραστηρίως.

'Ηγωνίσθη οὗτος τόσον σκληρά, ὥστε στὸ τέλος ἠσθένησε, ἀλλὰ καὶ πάλιν δὲν ἔπαυσε ν' ἀγωνίζεται διὰ τῶν ἄρθρων του.

Παρὰ τὴν ἀναφορὰν καὶ τοὺς ἀγῶνας ARLUCK—ANDERSON, παρὰ τ' ἀποκαλυπτικὰ ἄρθρα τοῦ MOWERY, παρὰ τὰς ἑκατοντάδας ἐπιστολῶν καὶ παρ' ὅλας τὰς προσπαθείας, ὁ Hoffner παρέμεινε εἰς τὰς φυλακάς.

'Επὶ 6 ἀκόμη ἔτη, ἐν συνόλῳ 12: Ἓξ (6) ἔτη ἀπελπισίας ὡς ἕνας ἄγνωστος ἀθῷος καὶ ἓξ (6) ἀκόμη ἔτη διπλᾶ εἰς χρόνον, μετὰ τὴν ἀποκάλυψιν τοῦ ARLUCK

καὶ ANDERSBN ὅτι εἶναι ἀθῷος, πρὸς γενικὴν ἱκανοποίησιν τῶν πάντων ἐκτὸς τοῦ δικαστοῦ καὶ τοῦ εἰσαγγελέως τῆς περιοχῆς.

Τελικῶς ὁ SULLIVAN ἔπαυσε νὰ εἶναι εἰσαγγελεὺς τῆς περιοχῆς καὶ ἀνέλαβε τὰ καθήκοντα αὐτοῦ ὁ QUINN, διαπνεόμενος ὑπὸ ἀρχῶν δικαιοσύνης καὶ μὲ βοηθὸν τὸν Peter Donoghue.

Ὁ Donoghue ἐδιάβασε τὰ ἄρθρα τοῦ MOWERY, ἐμελέτησε τὴν ἀναφορὰν ARLUCK—ANDERSON, ἐμελέτησε τ' Ἀρχεῖα καὶ ὑπέβαλε τὰ πορίσματά του εἰς τὸν QUINN.

Οἱ ἐπὶ μακρὸν ἐργασθέντες καὶ ἀγωνισθέντες διὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ Hoffner ἀνέκτων νέας ἐλπίδας.

Τὴν 10/11/1952 ὁ δικαστὴς FARELL ἠκύρωσε τὴν καταδικαστικὴν ἀπόφασιν τοῦ Louis Hoffner διὰ τῆς ὁποίας οὗτος ἐκρατήθη ἀδίκως ἐπὶ 12 ἔτη εἰς τὰς Φυλακάς.

Ὁ FARREL ἐδικαιολόγησε τὴν ἀπόφασίν του ὡς ἑξῆς:

«Ὁ εἰσαγγελεὺς τῆς περιοχῆς εἶχε καθῆκον καὶ ὑποχρέωσιν νὰ παράσχῃ ὅλα τὰ μέσα ὑπερασπίσεως εἰς τὸν κατηγορούμενον. Δὲν τὸ ἔπραξε...Σφάλμα».

Ἐπὶ τέλους ὁ Louis ἦτο ἐλεύθερος.

Οὐδεὶς ὅμως ἠδύνατο νὰ δεχθῇ ὡς ἀνευθύνους τὰς Πολιτικὰς Ἀρχὰς τῆς Νέας Ὑόρκης διὰ τὸ 12ετὲς μαρτύριον τοῦ Louis. Ἀσφαλῶς δὲ θὰ ἔπρεπε νὰ ληφθῇ κάποιο μέτρον ἱκανοποιήσεως αὐτοῦ, διὰ τὰ σφάλματα τῶν δικαστικῶν;

Ὁ δικαστὴς Frederick YOUNG, τοῦ Πολιτικοῦ Δικαστηρίου τῆς Νέας Ὑόρκης, εἰσηγήθη ὁ ἴδιος εἰς τὴν Νομοθετικὴν Ἐξουσίαν τὴν νομοθέτησιν ὥστε νὰ δυνηθῇ ὁ Hoffner καὶ ἀσκήσῃ πολιτικὴν ἀγωγὴν ἀποζημιώσεως.

Ὁ Νόμος ἐψηφίσθη ταχέως. Ὁ Louis τότε ἤσκησε ἀγωγὴν κατὰ τῆς Πολιτείας ἐπὶ παρανόμῳ κατακρατήσει, καὶ ἐζήτησε ἀποζημίωσιν διὰ τὰ διαφυγόντα κέρδη ἐκ τῆς ἐργασίας του, διὰ τὰ ἔξοδα καὶ ἐξευτελισμοὺς ἃς ὑπέστησαν οἱ ὑπερασπισταί του ἐπὶ μακρόν, διὰ τὸν ἐξευτελισμὸν καὶ ταπείνωσιν τοῦ ἰδίου καὶ διὰ ψυχικὴν ὀδύνην.

Μετὰ ἀπὸ μίαν ὁλοήμερον συνεδρίασιν τοῦ δικαστηρίου ὑπὸ τὴν Προεδρίαν τοῦ δικαστοῦ YOUNG,τὴν 16/6/1954, 14 σχεδὸν ὁλόκληρα ἔτη μετὰ τὸν φόνον,ὁ Louis ὅστις εἶναι ἤδη 41 ἐτῶν ἤκουσε τὸν δικαστὴν YOUNG νὰ λέγῃ:

«Ὡς βέβαιον δέον νὰ θεωρηθῇ ὅτι κατὰ τὸν χρόνον τῆς καταδίκης του, ὁ εἰσαγγελεὺς τῆς περιοχῆς κατεῖχε τοιαῦτα στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα, ἐὰν ἔθετεν ὑπ' ὄψιν τῆς ὑπερασπίσεως, θ' ἀπέτρεπεν αὕτη τὴν οἰκτρὰν ταύτην ἀποτυχίαν τῆς δικαιοσύνης».

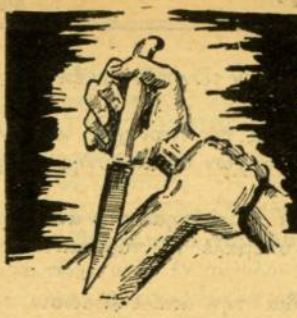
Ὁ Louis ἔλαβε ἀποζημίωσιν 112.291 δολλάρια.

Ὁ Δικαστὴς YOUNG ἀνεγνώρισε τὸ ἀνεπαρκὲς τῆς ἀποζημιώσεως.

«Ἀλλὰ πῶς δύναται ἕνας ἄνθρωπος ν' ἀποζημιωθῇ;» ἠρώτησε «ὁ ὁποῖος ἐστιγματίσθη ὡς δολοφόνος;»

Ὁ Louis ἐστράφη μειδιῶν, ἀπολύτως εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν νέαν του θέσιν, ὡς διευθυντοῦ ἑνὸς θεάτρου, καὶ ἀπήντησε πρὸς τὸν δικαστήν.

«Ἀνέκτησα τὴν ἐλευθερίαν μου. Αὐτὸ εἶναι τὸ σπουδαιότερον πρᾶγμα».

ΕΓΚΛΗΜΑ ΚΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ

Ὑπὸ ANTHONY MARTIENSSEN, κατὰ μετάφρασιν τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. ΧΡΗΣΤΟΥ ΠΑΤΣΟΥΡΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Ο ΕΝ ΣΤΟΛΗ ΚΛΑΔΟΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

1.—Γενικαὶ ἀποστολαί.
2.—Διάρθρωσις.
3.—Διοικητικὸν Τμῆμα.
4.—Ὑπηρεσία Τροχαίας Κινήσεως.
5.—Λοιπὰ Τμήματα.

***

1. Παρ' ὅ,τι οἱ ντέτεκτιβ (ἀστυνομικοὶ Ἀσφαλείας ἢ C. I. D.) θεωροῦνται ὡς τὰ ἀνφὰν γκατὲ τῆς Ἀστυνομίας, ἐν τούτοις ὁ μεγαλύτερος ὄγκος τῶν ἀστυνομικῶν καθηκόντων ἐκτελοῦνται ὑπὸ τοῦ ἐν στολῇ κλάδου. Ἡ ἀνίχνευσις τῶν ἐγκλημάτων καὶ ἡ σύλληψις τῶν ἐγκληματιῶν ἀποτελεῖ ἕνα μικρὸν μόνον τμῆμα τοῦ ἀστυνομικοῦ ἔργου. Ἡ πρόληψις ὅμως τῆς ἐγκληματικότητος, ἡ τήρησις τῆς εἰρήνης τοῦ Βασιλέως, ἡ προστασία τῶν νομοταγῶν πολιτῶν, ὁ ἔλεγχος τῆς Τροχαίας Κινήσεως καὶ αἱ πολυάριθμοι δευτερεύουσαι ὑπηρεσίαι τὰς ὁποίας τὸ κοινὸν ἀναμένει ἀπὸ τὴν Ἀστυνομίαν, καλύπτουν πεδίον κατὰ πολὺ εὐρύτερον καὶ ἀπαιτοῦν μεγαλυτέραν δύναμιν εἰς ἔμψυχον ὑλικόν, ἀπ' ὅ,τι ὁ κλάδος (C. I. D.) (Ἀσφαλείας). Οἱ Διοικηταὶ τῶν περισσοτέρων Σωμάτων δίδουν μεγαλυτέραν προσοχὴν εἰς τὸ ἔργον τοῦ ἐν στολῇ κλάδου, ἀφ' ἑνὸς μὲν διότι ἡ ἐπιτυχίατων ὡς Διοικητῶν κρίνεται ἐκ τῆς ἱκανότητος νὰ προλαμβάνουν μᾶλλον παρὰ νὰ ἀνιχνεύουν ἐγκλήματα καὶ ἀφ' ἑτέρου διότι αἱ ἐγκληματολογικαὶ Ἀναζητήσεις, λόγῳ τῆς εἰδικῆς αὐτῶν φύσεως, ἔχουν ἀνατεθῇ εἰς εἰδικευθέντας.

2. Τὸ Ἀρχηγεῖον τοῦ ἐν στολῇ κλάδου, ὡς καὶ τὸ τοῦ C. I. D. (Κλάδου Ἀσφαλείας) διαιρεῖται εἰς διάφορα τμήματα ἕκαστον τῶν ὁποίων προΐσταται ἀνώτερος ἀξιωματικός.

3. Τὸ Διοικητικὸν Τμῆμα (Principal Department) τελεῖ ὑπὸ τὴν ἄμεσον ἐποπτείαν τοῦ ἀρχηγοῦ καὶ ἔχει ἐπὶ κεφαλῆς ἀξιωματικὸν ἔχοντα βαθμὸν Ἀστυνόμου Β' (Superintendent)—ὁ βαθμὸς τοῦ τελευταίου ποικίλλει ἀναλόγως Σώματος. Τὸ Τμῆμα τοῦτο εἶναι ὑπεύθυνον διὰ τὴν γενικὴν παρακολούθησιν τῆς ἀστυνομικῆς δυνάμεως καὶ τὴν κατανομὴν αὐτῆς εἰς τὰ λοιπὰ κλιμάκια. Ἀποφασίζει ἐπὶ ἀστυνομικῆς φύσεως θεμάτων, ὅπως περὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν σκοπιῶν ἑκάστου Τμήματος καὶ πῶς αὗται δέον νὰ ἐκτελοῦνται, περὶ τῆς διαθέσεως τῆς ἀστυνομικῆς δυνάμεως εἰς ἐξαιρετικὰς περιπτώσεις, ὡς δημόσιαι συγκεντρώσεις κ. ἄ. Εἶναι ἁρμόδιον διὰ τὴν σύνταξιν σχεδίων δι' ἀντιμετώπισιν καταστάσεων ἐκτάκτου ἀνάγκης, ὡς γενικὰς ἀπεργίας, καὶ συνδρομὴ πρὸς τὰς ἁρμοδίας Ἀρχὰς διὰ τὰ μέτρα Πολιτικῆς Ἀμύνης.

Τὸ Διοικητικὸν Τμῆμα παρακολουθεῖ τὴν αὐξομείωσιν τῆς ἐγκληματικότητος καθ' ὅλην τὴν περιοχὴν ἁρμοδιότητος τοῦ Σώματος καὶ λαμβάνει τὰ κατάλληλα μέτρα. Ἐὰν αἱ διαρρήξεις λαμβάνουν χώραν εἰς μίαν συνοικίαν, τὸ Τμῆμα τοῦτο

θ' ἀποφανθῇ ἐὰν παρίσταται ἀνάγκη αὐξήσεως τῶν σκοπῶν ἀστυφυλάκων, διὰ τὴν καλυτέραν φρούρησιν τῶν σκοπιῶν, ἢ θὰ εἰσηγηθῇ τὴν λῆψιν ἄλλου τινὸς ἀστυνομικοῦ μέτρου διὰ τὴν πρόληψιν τῶν ἐγκλημάτων, ἢ σύλληψιν τῶν ἐγκληματιῶν. Τηρεῖ ἑβδομαδιαίους στατιστικοὺς πίνακας ἐγκληματικότητος, κατ' Ἀστυνομικὸν Διαμέρισμα. Μερικὰ Ἀστυνομικὰ Σώματα τηροῦν εἰδικοὺς χάρτας, ἐπὶ τῶν ὁποίων ὑποτυποῦνται διὰ χρωματιστῶν καρφίδων τὰ διάφορα ἐγκλήματα ἐν λεπτομερείᾳ. Τόσον τὰ στατιστικὰ διαγράμματα ὅσον καὶ οἱ εἰδικοὶ χάρται ὑποβοηθοῦν εἰς τὴν μελέτην τῶν ληπτέων προληπτικῶν μέτρων καὶ εἰς τὸν ἔλεγχον τῆς ἀποδόσεως αὐτῶν, ὡς καὶ εἰς τὸν καθορισμὸν τῶν «ἀσθενῶν σημείων», τὰ ὁποῖα πρέπει ἀστυνομικῶς νὰ καλυφθοῦν.

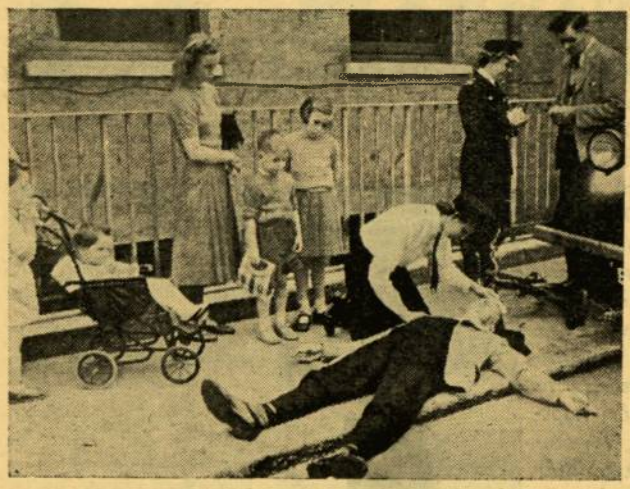

Τμῆμα τῆς αἰθούσης Ὑποτυπώσεως τῆς Σκώτλαν-Γυὰρντ τῆς ὁποίας οἱ κάθετοι χάρται ἐνημεροῦνται συνεχῶς.

Ἀκολούθως, ἀπὸ ἀπόψεως σημασίας, ἔρχεται ἡ Ὑπηρεσία Τροχαίας Κινήσεως. Κάθε Ἀστυνομικὸν Σῶμα ἔχει μίαν εἰδικὴν Ὑπηρεσίαν ἀσχολουμένην μὲ τὰ προβλήματα τῆς Τροχαίας Κινήσεως, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν μίαν ἐκ τῶν κυριωτέρων ἀπασχολήσεων τῆς Ἀστυνομίας. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν διατυποῦνται διαμαρτυρίαι ἐναντίον τῆς αὐστηρότητος, μεθ' ἧς ἡ Ἀστυνομία ἐφαρμόζει τὰς σχετικὰς μὲ τὴν Τροχαίαν Κίνησιν διατάξεις, πλὴν ὅμως αἱ διαμαρτυρίαι αὐταὶ σπανίως εἶναι δικαιολογημέναι. Ἂν ἐξετάσωμε τοὺς στατιστικοὺς πίνακας τοῦ ἔτους 1949, θὰ ἴδωμεν ὅτι δι' ἕκαστον νεκρὸν συνεπείᾳ ἐγκληματικῆς ἐνεργείας, ἀντιστοιχοῦν τεσσαράκοντα νεκροὶ συνεπείᾳ τροχαίων δυστυχημάτων. Ἐπὶ πλέον, τὸ αὐτοκίνητον κατέστη ἤδη τὸ κυριώτερον μέσον διαπράξεως ἐγκλημάτων παντὸς εἴδους. Ὁ συνεχὴς καὶ λεπτομερὴς ἀστυνομικὸς ἔλεγχος ἐπὶ τῶν αὐτοκινήτων, εἶναι τὸ σπουδαιότερον μέσον συγκρατήσεως τῶν ἐγκληματιῶν ἀπὸ τοῦ νὰ χρησιμοποιοῦν εὐκόλως τὸ αὐτοκίνητον δι' ἐγκληματικοὺς σκοπούς.

Τὰ περισσότερα Τμήματα Τροχαίας εἶναι διῃρημένα εἰς δύο ἢ περισσότερα Γραφεῖα. Τὸ πρῶτον ἀσχολεῖται μὲ τὴν ὀργάνωσιν τῶν περιπολιῶν Τροχαίας (Traffic Patrols) καὶ τῶν σκοπῶν ἀστυφυλάκων τῆς Ὑπηρεσίας αὐτῆς. Τὸ δεύτερον ὑποβοηθεῖ τὰς τοπικὰς ἀρχὰς διὰ τὴν μελέτην τῶν μέτρων προλήψεως τροχαίων δυστυχημάτων—ὁδηγίας εἰς μαθητὰς Σχολείων, τοποθέτησις πινακίδων, ἔλεγχος ἱκανότητος ὁδηγήσεως, χαρακτηρισμὸς ὁδῶν κυκλοφορίας, μιᾶς μόνον κατευθύνσεως κλπ. Ἕνα τρίτον διὰ τὴν παρακολούθησιν καὶ ἔλεγχον τῶν ἀστυνομικῶν (ὑπηρεσιακῶν) ὀχημάτων, καὶ ἐκπόνησιν ὁδηγιῶν διὰ τοὺς ὁδηγοὺς αὐτῶν καὶ ἔλεγχον. Τὰ ἀστυνομικὰ αὐτοκίνητα ὑπόκεινται εἰς τὰς διατάξεις Τροχαίας Κινήσεως, ὅπως

ἀκριβῶς τὰ αὐτοκίνητα δημοσίας καὶ ἰδιωτικῆς χρήσεως καὶ μόνον εἰς ὅλως ἐξαιρετικὰς περιπτώσεως δικαιολογεῖται ἡ ὑπ' αὐτῶν παράβασις αὐτῶν. Καθίσταται ὅθεν εὐνόητον ὅτι οἱ ἀστυνομικοὶ ὁδηγοὶ πρέπει νὰ ὑφίστανται ἀρίστην ἐκπαίδευσιν, τὰ δὲ αὐτοκίνητα ἐπιμελῶς νὰ παρακολουθοῦνται.

Ἐκτὸς τῆς διαπιστώσεως τῆς εὐθύνης, ἡ Ἀστυνομία ἔχει ἱερὰν ὑποχρέωσιν τὰ βοηθήσῃ τὸ θῦμα. Ἀνωτέρω παρέχονται πρῶται βοήθειαι εἰς θῦμα τροχαίου δυστυχήματος.

5. Εἰδικὰ Τμήματα ἔχουν συσταθῆ εἰς τὸ Ἀρχηγεῖον τῶν Ἀστυνομικῶν Σωμάτων διὰ τοὺς Ἀλλοδαπούς, διὰ τὴν προετοιμασίαν τῶν διαφόρων ὑποθέσεων (δικογραφιῶν) αἱ ὁποῖαι διαβιβάζονται εἰς τὰς δικαστικὰς Ἀρχάς, διὰ τὴν ἐκπαίδευσιν τοῦ προσωπικοῦ, διὰ τὴν μέριμναν καὶ διοίκησιν τοῦ ὅλου Σώματος. Ὡρισμένα ἐγκλήματα ἐμπίπτουν εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τοῦ ἐν στολῇ Κλάδου καὶ σὲ μεγάλα Σώματα διατίθενται Ἀξιωματικοί, οἵτινες εἰδικεύονται εἰς τὴν ἀντιμετώπισιν αὐτῶν.

Τοιαῦτα εἶναι: Στοιχήματα καὶ παίγνια, κοιναὶ γυναῖκες καὶ οἶκοι ἀνοχῆς, παραβάσεις τῶν νόμων περὶ οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν καὶ προστασίας ζώων, κακομεταχείρισις ἀνηλίκων, λαθροθηρία, φθορὰ ξένης ἰδιοκτησίας ἐκ προθέσεως καὶ ὡρισμέναι παραβάσεις τῆς Ἐργατικῆς Νομοθεσίας.

Ἐκπαίδευσις ἀστυφυλάκων τάξεως εἰς τὴ δίωξιν τυχηρῶν παιγνίων καὶ σύλληψιν τῶν παικτῶν.

Ἡ ἐσωτερικὴ ὀργάνωσις τοῦ Ἐπιτελείου τῶν Διαμερισμάτων ἀποτελεῖ μικρογραφίαν τῆς ὀργανώσεως τῶν Ἀρχηγείων. Ὁ Ἀστυνόμος τοῦ Διαμερίσματος ἐπιβλέπει καὶ διαθέτει ἐπὶ τῇ βάσει τῶν κανονισμῶν καὶ διαταγῶν τοὺς ὑπ' αὐτὸν ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους καὶ μεριμνᾷ διὰ τὴν εἰδίκευσιν τῶν ἀσχολουμένων (Ὑπαστυνόμων ἢ Ἀρχιφυλάκων) μὲ τὰ προεκτεθέντα εἰδικὰ θέματα. Ὁ βαθμὸς τῆς συγκεντρώσεως ἁρμοδιοτήτων εἰς τὸν Ἀστυνόμον Ἀστυνομικοῦ Διαμερίσματος ἐξαρ-

Τὸ "Ἐγώ„

Δὲν ξεχνῶ τὰ δυὸ χρόνια τῆς στρατιωτικῆς μου θητείας. Δύσκολα ἔπαιρνα τὰ γυμνάσια, δύσκολα νὰ πειθαρχήσω στοὺς ἀνωτέρους μου, δύσκολα νὰ φάω τὰ φαΐ τῆς καραβάνας. Ἔτσι μὲ βρίζανε ἀπὸ δεκανέα μέχρι λοχαγό. Τὰ ἄκουα ὅλα μὲ φιλοσοφικὴ διάθεση, χωρὶς νὰ κρατῶ κακία σὲ κανένα. Ὅταν δὲν μὲ βρίζανε μοῦ φαινότανε παράξενο καὶ κοντοστεκόμουνα ν' ἀκούσω κάτι. Καὶ πράγματι κάτι μοῦλεγαν καὶ πρὸ πάντων ὁ δεκανέας Τσιφτσῆς: «Χάσου», «Τσακίσου», «Γκρεμοτσακίσου». Ἔφευγα γελῶντας σὰν νὰ μοῦ χάριζαν σοκολάτες. Τὸ πειθαρχεῖο κτίσθηκε γιὰ μένα. Εἶχα πάντα ἕτοιμη τὴν κουβέρτα καὶ πήγαινα μέσα σὰν νὰ πήγαινα στὸ ξενοδοχεῖο τῆς Μ. Βρεττανίας.

—Μπὶτ στυλιάρ', ἔλεγε ὁ δεκανέας.

—Βῶδι, ὁ λοχίας.

—Μουλάρι, ὁ ἐπιλοχίας.

—Ζῶον ὁ ἀνθυπολοχαγός.

—Γαϊδοῦρι, ὁ ὑπολοχαγός.

—Ντενεκὲς ξεγάνωτος, ὁ λοχαγός.

Ἄκουα ὅλα αὐτὰ σὰν κάτι φυσικὸ καὶ φιλοσοφοῦσα τόσο, ποὺ ὅταν ἔβλεπα μουλάρι, γαϊδοῦρι ἢ βῶδι τὰ φώναζα μὲ τ' ὄνομά μου καὶ ὅλοι γελοῦσαν, τὰ εἶχα πάρει ὅλα στὸ σορολὸπ ποὺ λένε.

—Σκάψ' οὐρὲ ζαγάρ, μοῦ ἔλεγε ὁ δεκανέα. Σκάψ' νὰ κάν'ς ἰένα οὔριγμα. Ἔσκαβα, ἔβγαζα δέκα κάρρα χῶμα καὶ ἐκεῖ ποὺ ἔλεγα δόξα σοι ὁ Θεός, ἄκουα τὸν δεκανέα νὰ μοῦ λέῃ μὲ τὴν βαρειὰ φωνή του:

—Ἰν' τάξ'.

Ἔκανα νὰ φύγω.

—Ἰέλα δῶ οὐρ' ὄρνιο.

Διατάξατε.

—Ρίχτ' τοῦ χῶμα νὰ σκιπάσ' τοῦ οὔριγμα.

Δὲν ἦταν καὶ μικρὴ δουλειὰ αὐτὸ ποὺ μοῦλεγε. Καὶ δὲν τὸ εὕρισκα καὶ σωστό. Μιὰ καὶ μοῦ εἶπε ν' ἀνοίξω τὸ ὄρυγμα γιατὶ νὰ τὸ ξανακλείσω, ἔτσι στὰ καλὰ καθούμενα; Τὸν ἔβλεπα καὶ ἔλεγα μέσα μου: «Νὰ τοῦ κοπανίσω μιὰ στὸ στομάχι;»

Ὁ δεκανέας βλέπωντάς με διστακτικὸ μὲ κούνησε ἀπὸ τὸν ὦμο, μὲ κύτταξε βλοσυρὰ καὶ ἐπανέλαβε ἐντόνως:

—Ἄκ' σες οὐρὲ ζουντόβουλο τὴν διαταγήν;

—Καλά, ἐτόλμησα νὰ τοῦ πῶ. Νὰ πάρω καὶ λίγο ἀνάσα. Μοῦσκεψα στὸν ἱδρῶτα νὰ σκάβω ὁλημερίς Αὔγουστο μῆνα. Κάνει καὶ τόση ζέστη!

Τότε ἔγινε ἄγρια θάλασσα. Ἔφυγε τρέχοντας καὶ σὲ λίγο γύρισε μὲ μιὰ χονδρὴ μάλλινη χλαίνη, ἀπὸ ἐκεῖνες ποὺ φοροῦν οἱ κομάντος στὰ χιονισμένα βουνά.

—Φούρα την οὐρὲ χαντακωμέν'.

—Μ' αὐτὴ τὴν ζέστη; ψυθίρισα.

Δὲν ἔλαβα ἀπάντηση. Ἔφαγα δύο καρπαζὲς ἀπανωτὲς καὶ τὴν φόρεσα στὰ γρήγορα. Ἄρχισα νὰ ρίχνω τὸ χῶμα στὸ ὄρυγμα. Κάθε τόσο κύτταζα καὶ τὸν δεκανέα. Δὲν ἔλεγε νὰ φύγῃ. Κουράστηκα, ἀλλὰ ἔλεγα μέσα μου «θὰ σὲ ρέψω καὶ σένα στὴν ὀρθοστασία». Κουράστηκα κι' ἐγὼ ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ταλαιπωρήθηκε. Μάλιστα

τᾶται ἐκ τοῦ Σώματος. Εἰς μὲν τὰ μικρὰ Σώματα, ἔνθα τὸ προσωπικὸν εἶναι περιωρισμένον εἶναι μεγάλος, εἰς δὲ τὰ μεγάλα μικρός.

Γενικῶς εἰπεῖν ἡ κυριωτέρα ἀποστολὴ τοῦ ἐν στολῇ Κλάδου εἶναι ἡ πρόληψις τοῦ ἐγκλήματος καὶ πρὸς τὴν κατεύθυνσιν αὐτὴν κάθε προσπάθεια ἀποβλέπει.

(Συνεχίζεται)

γιὰ νὰ τὸν κρατῶ περισσότερο ἔρριχνα μικρὲς φτυαριὲς καὶ ἐκεῖ μᾶς βρῆκαν τὰ μεσάνυχτα. Ἡ ἐπιμονή του δὲν εἶχε ὅρια. Ὅταν τελείωσα, ἔτσι για νὰ σπάσω πλάκα, τοῦ εἶπα:

—Κὺρ δεκανέα κρυώνω μὲ μιὰ χλαίνη, δός μου μιὰ ἀκόμα.

Πῆγα γραμμὴ στὸ πειθαρχεῖο μὲ αὐτή μου τὴν ἐξυπνάδα. Ἔμεινα ἐκεῖ τρεῖς μέρες.

Ὅταν βγῆκα, ὁ δεκανέας πάλι ἀπὸ κοντά μου. Τόσοι στρατιῶτες, ἐγὼ τοῦ ἤμουν καρφὶ στὸ μάτι.

—Στρατιώτης Μπαρούμας.

Παρὼν κύρ' δεκανέα.

—Ἄκ' σε οὐρὲ θεομπαίχτ', πᾶρι ἱένα καλάθ καὶ μάζουξε οὔλα τὰ πιτραδάκια ἀπ' τοὺν περίβουλον.

Πῆρα ἕνα καλάθι καὶ ἔρριχνα μέσα ἕνα-ἕνα τὰ πετραδάκια. Καὶ ἦταν χιλιάδες ἀπὸ δαῦτα. Τὸν κύτταζα κάθε τόσο καὶ ἔλεγα ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν ἦταν στὰ καλά του.

—Οὐρὲ ζαγάρ, τὶ τηρᾷς;

Τί νὰ πῶ, εἶχα μπλέξει. Μάζευα τὰ πετραδάκια καὶ μέσα μου ἔβραζα. Γέμισα τὸ πρῶτο καλάθι.

—Ποῦ νὰ τὰ πάω κὺρ δεκανέα;

—Ἐκεῖ, μοῦ εἶπε καὶ μοῦ ἔδειξε ἕνα ἴσιωμα. Πλάϊ στὸ ἴσιωμα ἦταν ἕνας λάκκος.

—Μέσα στὸν λάκκο;

—Οὐόχι, ἀπ' ἔξου ὄρνιο.

Ἔτσι συνεχίστηκε τὸ δρᾶμα μου μιὰ μέρα ὁλόκληρη. Εἶχα μαζέψει ἕνα κάρρο πετραδάκια μικρὰ σὰν φουντούκια καὶ εἶχα κάνει μιὰ πυραμίδα πλάϊ στὸν λάκκο. Δὲν εὕρισκα ἄλλα πειὰ καὶ εἶπα μέσα μου «δόξα σοι ὁ Θεός». Ἔκανα νὰ φύγω.

—Γύρνα οὐρὲ κουπρίτ.

Γυρίζω.

—Ρίχτα στοὺν λάκκου.

Ἀγανάκτησα.

—Μὰ θὰ παίζωμε τώρα κὺρ δεκανέα; Ἐγὼ ὁ κακομοίρης σ' ἐρώτησα καὶ μοῦ εἶπες νὰ τὰ ρίχνω ἔξω ἀπὸ τὸν λάκκο.

Τὰ μάτια τοῦ δεκανέα ἄστραψαν, ὅπως τὰ κάρβουνα στὴν φωτιά.

—Οὐρὲ θεομπαίχτ' ξέρεις τί θὰ πῇ διαταγὴ ἀνουτέρου; Ξέρεις τί θὰ πῇ πειθαρχία;

—Ποῦ νὰ ξέρω.

Οὐρὲ πειθαρχία εἶναι προυσταγὴ ἐκ τοὺν ἄνου, ὑποταγὴ ἐκ τοὺν κάτου.

—Δὲν καταλαβαίνω ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἄνου κάτου, εἶπα, καὶ μοῦ ἦλθε μιὰ καλαθιὰ πετραδάκια στὰ μοῦτρα.

Ἄρχισα νὰ ρίχνω τὰ πετραδάκια στὸ λάκκο.

—Μὲ τὴ χοῦφτα οὐρέ.

Μὲ τὶς χοῦφτες. Τί νὰ πῶ. Ἔβραζα ἀπὸ θυμὸ καὶ ἀγανάκτηση μὰ ἦταν στὴ μέση ἡ πειθαρχία, τὸ πειθαρχεῖο, ἡ διαταγὴ τοῦ ἀνωτέρου καὶ πειὸ πέρα λίγο, τὸ στρατοδικεῖο. Πάλευα ὧρες καὶ ὅταν τελείωσα κύτταξα τὸν οὐρανὸ καὶ μουρμούρισα.

—Θεέ μου.

—Οὐρὲ ζαγάρ' οὐ Θεὸς δὲν σ' ἔκαν' ἄνθρωπο. Ἰγὼ θὰ σὲ κάν'.

Δὲν εἶπα τίοτα. Ξεκίνησα κατάκοπος καὶ ἀφῃρημένος ὅπως ἤμουν, ἀντὶ νὰ πάω στὸ θάλαμο νὰ κοιμηθῶ, πῆγα καὶ ἔπεσα στὸ πειθαρχεῖο. Τὸ πρωῒ τιμωρήθηκα τρεῖς μέρες «πειθαρχεῖο», ἐπειδὴ κοιμήθηκα στὸ πειθαρχεῖο χωρὶς νὰ ἔχω τιμωρηθῆ. Καὶ τὰ μονὰ καὶ τὰ ζυγὰ τοῦ δεκανέα.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα πήγαμε πορεία κάπου δυὸ ὧρες μακρυά.

Στὸν δρόμο μᾶς ἔβαλε νὰ τραγουδήσουμε.

Στὴν γλυκειά μας τὴν Πατρίδα
τὴν τρανὴ κι' Ἱστορικὴ.....

—Τραγούδα οὐρέ, ἀκούω πάλι τὴν γνωστὴ φωνὴ τοῦ δεκανέα.

—Δὲν τὸ ξέρω, τοῦ ἀπαντῶ.

—Μπᾶ ποὺ νὰ ξιραθῇς. Μπὶτ γομὰρ σ' ἔκανε ἡ μάννα σου.

Καθήσαμε κάτω ἀπὸ ἕνα δένδρο. Πῆρα ἀπὸ τὸ σακκίδιο ἕνα κομμάτι κουραμάνα καὶ ἄρχισα νὰ τὴν μασσῶ. Ὁ δεκανέας κάθε τόσο μὲ κυττοῦσε ἄγρια.

Τί τοῦ ἔκανα τοῦ ἀνθρώπου, ἔλεγα μέσα μου καὶ ὅλο μὲ κακοπαίρνει.

Σὲ μιὰ στιγμὴ μοῦ φωνάζει.

—Στρατιώτης Μπαρούμας.

—Παρών, φωνάζω τρομαγμένος.

—Κρεμάσου οὐρέ.

Τρόμαξα. Ἔτσι στὰ καλὰ καθούμενα νὰ κρεμαστῶ! Αὐτὸ πάει πολύ!

Δηλαδὴ τί τὸ κάναμε ἐδῶ. Ἕνας δεκανέας νὰ σὲ βάζῃ μὲ τὸ ἄστε ντοῦε νὰ κρεμαστῇς; Τὸν κύτταζα κι' ἐγὼ δὲν ξέρω πῶς.

—Κρεμάσου οὐρὲ ἀπὸ τοὺ δένδρου. Νὰ ἔτσ'.

Πηδάει ψηλὰ πιάνεται ἀπὸ ἕνα χονδρὸ κλαδὶ καὶ μένει μετέωρος γιὰ λίγα λεπτά.

Ἦλθε ἡ καρδιά μου στὸν τόπο της.

—Εὐχαρίστως, τοῦ ἀπαντῶ

—Φτοῦ νὰ χαθῇς ὄρνιο. Ἀκοῦς ἰφχαρίστους.

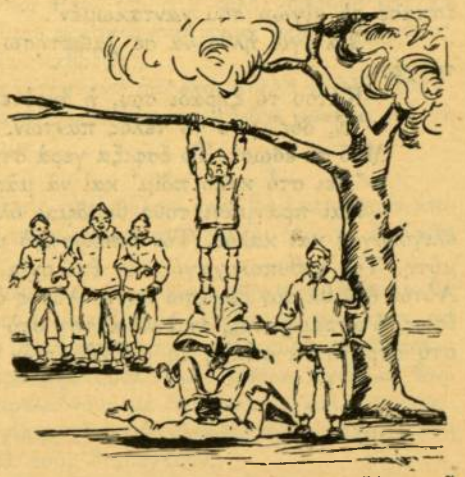
Πήδησα ψηλὰ καὶ κρεμάστηκα ἀπὸ τὸ δένδρο.

—Στρατιώτης Πετεφρῆς.

—Παρὼν κὺρ δεκανέα.

—Κρεμάσου ἀπ' τὰ πόδια τοῦ Μπαρούμα.

Πήδησε καὶ αὐτός. Ἀντὶ ὅμως νὰ πιαστῇ ἀπὸ τὰ πόδια μου πιάστηκε ὁ βλάκας ἀπὸ τὰ μπατζάκια τῆς περισκελίδος μου καὶ ἔπεσε κάτω μὲ αὐτήν. Ἔμεινα κρεμασμένος μὲ τὸ σώβρακο. Ὅλοι γελοῦσαν, ἐκτὸς ἀπὸ τὸνδεκανέα ποὺ μ' ἔβλεπε ὅλο νεῦρα.

Πιάστηκε ὁ βλάκας ἀπὸ τὰ μπατζάκια τῆς περισκελίδος μου καὶ ἔπεσε κάτω μὲ αὐτήν.

—Κατέβα οὐρὲ θεομπαίχτ'.

Κατέβηκα. Φόρεσα τὴν περισκελίδα μου. Μὰ εἶναι πράμματα αὐτά, ἔλεγα μέσα μου. Κάθησα σὲ μιὰ ἄκρη καὶ ἔβαλα τὸ κεφάλι μέσα στὰ δυό μου χέρια. Μὲ εἶχαν πάρει τὰ δάκρυα καὶ δὲν ἤθελα νὰ μὲ βλέπουν οἱ συνάδελφοί μου.

—Στρατιώτης Μπαρούμας.

—Παρὼν κὺρ δεκανέα.

Στέκομαι μπροστά του κλαρῖνο. Κάτι μοῦ ἑτοιμάζει πάλι σκεπτόμουνα.

—Ξέρεις οὐρὲ ζαγὰρ γιατὶ ἡ ὑπηρεσία σοῦ τὰ κάν' οὐλ' αὐτά;

—Δὲν ξέρω, ἀπήντησα. Καὶ ἔλεγα μέσα μου: «Ἡ ὑπηρεσία μοῦ τὰ κάνει ἢ ἐσύ;»

—Γιὰ νὰ σοῦ σπάσ' τὴν προυσωπικότητα, τὸ «ἰγὼ» δηλαδής.

—Ποιὸ «ἰγὼ»; ρώτησα.

—Οὐρὲ ὄρνιο δὲν ξέρεις τί θὰ πῇ «ἰγώ»;

—Ὄχι, τοῦ ἀπαντῶ.

—Οὐρὲ στιλιάρ' «ἰγὼ» θὰ πῇ αὐτὸ ποὺ ἔχει «κάθε ἄνθρουπους μέσα του».

—Δὲν καταλαβαίνω τί ἔχω μέσα μου.

—Μέσα σου ἔχεις τοὺν διάουλουν, ποὺ θὰ σὶ πάρ'. Χάσου ἀπ' ἰδῶ μ'λάρ'.

'Αργότερα ἔμαθα ὅτι ὅλα αὐτὰ τὰ «γυμνάσια» μοῦ τὰ ἔκανε ὁ δεκανέας γιὰ νὰ μοῦ σπάσῃ τὸ «'Εγώ». Τί «'Εγὼ» καὶ πράσινα ἄλογα. 'Εγὼ οὔτε «ἐγὼ» εἶχα, οὔτε τὴν τύφλα στὰ μάτια μου. Ἤμουν ἕνα χωριατόπαιδο ποὺ δύσκολα μποροῦσα, νὰ προσαρμοσθῶ στὴν πειθαρχία. 'Αλλὰ καὶ αὐτὸ δὲν τὸ ἔδειχνα.

Δὲν ἔτρωγα τὰ πρᾶσσα μὲ τὸ ρύζι, δὲν ξύπναγα στὴν ὥρα μου, δὲν ξυριζόμουνα συχνά, δὲν ἔπαιρνα ἀπὸ ἀσκήσεις. Γιὰ ὅλα αὐτὰ μ' ἐθεωροῦσαν ἀπείθαρχο καὶ δός του τὸ κυνηγητό. Ἤμουν κατσούφης, περίλυπος καὶ ἀπέφευγα τὸ κάθε τί. Ἔφθασα ν' ἀγαπῶ πιὸ πολὺ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τὴν κατσίκα μας, τὴ «Λένα».

Ὅταν ἦλθε ἡ εὐλογημένη ὥρα τῆς ἀπολύσεώς μου χαιρέτησα ὅλο χαρὰ τοὺς ἀξ/κούς μου. Ἔφθασα καὶ στὸ δεκανέα μου.

—Καλὴ μέρα κὺρ δεκανέα.

—Τὸν κακό σου τὸν κιρὸ γομάρ'. Οὐρὲ τὰ «σέβη» μου λὲν κι' ὄχι καλὴ μέρα.

—Τὰ σέβη μου λοιπόν.

—Χουρὶς λοιπόν.

—Χωρὶς λοιπόν, λοιπόν.

—Μπᾶ κακὸ ποὺ μὲ βρῆκε. Οὐρὲ μπὶτ στυλιὰρ εἶσαι. Δυὸ χρόνια καὶ δὲν ἔσπασε τὸ «ἰγὼ» σου χαντακωμέν'.

—Μὰ ἐγὼ ἦλθα νὰ σὲ χαιρετήσω κύρ' δεκανέα. 'Απολύομαι. Καὶ τοῦ τείνω τὸ χέρι.

—Κάτου τὸ ξηράδι σου, ἡ ἀνούτερους δίν' τοῦ χέρ'.

—Ἔ, δός' μου το τέλος πάντων.

Μοῦ τὸ ἔδωσε. Τὸ ἔσφιξα γερὰ στὴν χούφτα μου μὲ κάποια συγκίνηση.

—Ἄει στὸ καλὸ πδίμ' καὶ νὰ μᾶς θυμᾶσαι. Οὔλοι μας τὸ καλό σου θέλαμι.

—Καὶ πράγματι τοὺς θυμᾶμαι ὅλους. Τὸν λοχαγό μου, ποὺ ἦταν σοβαρός, ὀλιγόλογος καὶ καλός. Τὸν ὑπολοχαγὸ μὲ τὸ ὡραῖο του μουστάκι καὶ τὴν ἀετίσια μύτη. Τὸν ἀνθυπολοχαγό, τὸν ἐπιλοχία, τὸν λοχία καὶ τὴν Α. Μ. τὸ Δεκανέα. Αὐτὸν δὲν θὰ τὸν ξεχάσω ποτέ. Αὐτὸς ὁ ἀκαταπόνητος, ὁ ἀφελής, ὁ πειθαρχικός, ὁ ἴσιος, ὁ ἀγράμματος, ἀντὶ νὰ κάτσῃ στὸ χωριό του νὰ σπάζῃ πέτρες ἔκανε ἔργο του στὸ στρατὸ νὰ σπάζῃ τὸ «'Εγὼ» τῶν στρατιωτῶν.

ΒΑΛΣ. ΠΑΥΛ.

ΤΕΛΕΤΗ ΟΡΚΩΜΟΣΙΑΣ 300 ΝΕΩΝ ΑΡΧΙΦΥΛΑΚΩΝ ΚΑΙ ΑΣΤΥΦΥΛΑΚΩΝ

Δευτέρα 1 Νοεμβρίου...

..Εἶναι ἕνα ἥσυχο πρωϊνό...

Δὲν ἔχει ἀκόμα φέξει...μὰ μέσα στὸ Σκοτάδι διακρίνονται ἀμυδρὰ τὰ δέντρα, οἱ δρόμοι, τὰ κλειστὰ σπίτια, τὸ ἀντικρυνὸ βουνό, σὰν μέσα σὲ παληό, ξεθωριασμένο ἀπὸ τὸν καιρό, «κὰρτ-ποστάλ»...

Μιὰ γαλήνη ἁπλώνεται γύρω...Μονάχα ἕνας μικρὸς θίασος πουλιῶν ἀκούγεται, ποὺ ψέλνει ἐωθινὰ τραγούδια...ἐνῷ τὰ δέντρα στέκουν παράμερα σὰν εὐλαβικοὶ πιστοί, μέσα σ' ἕναν ἀπέραντο, πανάρχαιο Ναό...

Ἀπὸ τὴν ταράτσα τῆς Σχολῆς στέκω νὰ καμαρώσω τὴν κοιμισμένη Ἀθήνα, ποὺ ξαπλώνεται αἰθέρια μπροστά μου γυμνή, γλυκειά, προκλητικὴ Νεράϊδα, ἀθάνατη στὸ διάβα τοῦ καιροῦ...

Ἀκόμα δὲν πλύθηκα...Ντρέπουμαι ποὺ τὸ λέω, μὰ μὲ τράβηξε κοντά της ἐτούτη ἡ ταπεινὴ κι' ἀνέκφραστη μαγεία ποὺ ξεπετάγεται ἀπὸ κάθε σκοτεινὴ γωνιά...

Καὶ μονάχα ὅταν τὰ πρῶτα φτερωτὰ ἀποσπάσματα τῆς Μέρας ἄρχισαν νὰ παρατάσσονται στὸν Οὐρανό, κατάλαβα ὅτι εἶχα ξεχαστῆ σ' ἕναν τρελλό, νοσταλγικὸ ρεμβασμό...Καὶ βάλθηκα νὰ κερδίσω τὸ χρόνο ποὺ ἔχασα, πρὶν νἀρθῆ ἡ αὐγή...

Πολλὰ πράγματα ἔκανα ὕστερα, ἀλλὰ δὲν σᾶς ἐνδιαφέρουν. Καὶ δὲν θὰ σᾶς τὰ ἀναφέρω. Τὸ μόνο ποὺ μπορῶ νὰ σᾶς πῶ εἶναι ὅτι στὸ τέλος παρουσιάστηκα μπροστὰ στὸν καθρέφτη τῆς καμαρούλας μου φρεσκοξυρισμένος, φρεσκαρισμένος, μὲ τὴ στολὴ πεντακάθαρη καὶ τὰ παπούτσια καθρέφτη...

Κι' ἂν μὲ ρωτήσετε γιατί, ἔχω γι' ἀπάντηση νὰ σᾶς πῶ πολλὰ-πολλὰ πράγματα γιὰ τὴν σημερινὴ Μέρα...μιὰ Μέρα Μεγάλη καὶ Σημαντικὴ ὄχι μονάχα γιὰ τὴ Σχολὴ ἀλλὰ γιὰ ὁλόκληρη τὴν Ἀστυνομία...

Σήμερα.....

Σήμερα, μὲ τὶς εὐλογίες τοῦ Θεοῦ καὶ τὶς εὐχὲς ὅλων μας, θὰ ξεκινήσουν ἀπὸ 'δῶ μέσα 50 νέοι Ἀρχιφύλακες καὶ 250 ἀστυφύλακες, πανέτοιμοι γιὰ τὸ Μεγάλο Εἰρηνικὸ Ἀγώνα τῆς ζωῆς....

Σήμερα 300 νέοι λεβέντες τῆς Ἀστυνομίας, μὲ «ὑψωμένην τὴν δεξιάν» θὰ δώσουν τὸν Πανίερο Ὅρκο τους μπροστὰ στὸ Θεὸ καὶ τοὺς Προϊσταμένους τους, νὰ «διαχειρίζωνται τιμίως καὶ εὐσυνειδήτως» τὴν ἀποστολὴ ποὺ τοὺς ἀνατίθεται...

Σήμερα ἡ Σχολὴ θὰ γίνῃ ἡ ἐλπιδοφόρα ἀφετηρία νέων ὡραίων ἀγώνων, ἐνῷ τὰ νεαρὰ βλαστάρια τῆς Ἀστυνομίας θὰ παρελαύνουν μὲ περηφάνεια καὶ εὐγνωμοσύνη μπροστὰ σ' αὐτούς, ποὺ ἔχουν στηρίξει χίλιες γλυκειὲς ἐλπίδες πάνω στὴν Πίστη καὶ τὴν Ἀρετὴ τῶν νέων ποὺ μιὰ μέρα θὰ τοὺς διαδεχτοῦν...

Σήμερα...ὅλες οἱ ἀστυνομικὲς καρδιὲς θὰ πάρουν μέρος σ' αὐτὴ τὴν ψυχικὴ πανδαισία....

Καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ ἐξάρσεως καὶ εὐγενικοῦ οἴστρου θὰ γονατίσουν γιὰ νὰ ἐπαναλάβουν τὸν πρῶτο τους ὅρκο, ἐνῷ θ' ἀποκαλύπτωνται καὶ θ' «ἀνατείνουν τὴν δεξιὰν» οἱ νέοι ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι...

Σήμερα, ἐδῶ μέσα, θὰ ἀνανεωθοῦν καὶ θὰ ζωντανέψουν, οἱ ἀκατάλυτοι δεσμοὶ ποὺ ἑνώνουν τὴν Ἀστυνομία μὲ τὸ Λαό...

Μιὰ μεγαλειώδης, μιὰ ἐπιβλητικὴ τελετὴ θὰ λάβῃ χώραν σήμερα στὴν Ἀστυνομικὴ Σχολή...μιὰ γραφικὴ τελετὴ ποὺ κλείνει ἕνα δρόμο κι' ἀνοίγει κάποιον ἄλλον μεγαλύτερο....

Κι' αὐτὴ τὴν ἐπίσημη τελετὴ (ποὺ χρειάστηκε ἕξη μῆνες ἐντατικὴ δουλειὰ καὶ

κόπους καὶ ἱδρώτα ἄφθονο)τὴν ξέρετε ἐσεῖς οἱ ἄλλοι μὲ μιὰ λακωνικὴ ἁπλῆ λεξούλα: Ὄ ρ κ ω μ ο σ ί α ...

★

'Ορκωμοσία...

Κάτι λέει ἡ Ποινικὴ Δικονομία γι' αὐτὸ τὸ θέμα. Καὶ τὰ λέει πολὺ καλά...

Μὰ κανένα βιβλίο, κανένας Κανονισμός, κανένα ἀνθρώπινο στόμα δὲν μπορεῖ νὰ μιλήσῃ γι' αὐτὸ τὸ μεγαλειῶδες κεφάλαιο τῆς ἀστυνομικῆς ἱστορίας, ποὺ ἀποτελεῖ τὸν πρόλογο καὶ τὸν 'Επίλογο τῆς Ζωῆς... Μά...θὰ τὰ ποῦμε ἄλλη φορά...

'Η ὥρα πέρασε...Καὶ πρέπει νὰ βιαστῶ.....

....

Τώρα εἶναι μεσάνυχτα...«Κι' ὅλη ἡ φύση ἡσυχάζει», ὅπως λέει καὶ τὸ παληὸ τὸ τραγουδάκι...

Μὰ ἡ καρδιά μου εἶναι ἀνήσυχη...Καὶ θέλει ἕνα σύντροφο νὰ μοιραστῇ τὰ αἰσθήματά της...

"Ενα σύντροφο στὴν μοναξιά μου ζητῶ ἀπόψε...

Καὶ διάλεξα ἐσένα, φίλε ἀναγνώστη, ποὺ δὲν ἔτυχε νὰ παρευρεθῇς στὴν τελετὴ αὐτῆς τῆς ὁρκωμοσίας...

Μὴν πᾷς νὰ δικαιολογηθῇς γιατὶ δὲν ἦρθες. Δὲν σοῦ ζήτησα τέτοιο πρᾶγμα. 'Αστεῖο θᾶταν... Σοῦ ζήτημα μονάχα, ἂν βέβαια ἔχῃς τὴν καλωσύνη καὶ τὴν διάθεση, νὰ μ' ἀκούσῃς προσεκτικά. Θέλω νὰ σὲ παρακαλέσω νὰ ἔρθῃς φανταστικὰ μαζί μου.

Ποῦ; Μά, ἐδῶ...στὴ Σχολή...

Πὲς πὼς δὲν πέρασε αὐτὴ ἡ μέρα, πὼς δὲν ἀρχίνησε ἀκόμα ἡ γιορτή, πὼς εἶναι ἀκόμα πρωΐ, πὼς εἶσαι προσκεκλημένος καὶ μὲ ὥρισαν ἐμένα ξεναγὸ σου...

Χρειάζεται αὐτὴ ἡ ἀναδρομή...Γιὰ τὸ καλὸ καὶ τῶν δύο μας. Κάποιο πολύτιμο σκοπὸ ἔχει αὐτὴ ἡ φτωχὴ καὶ ἄτεχνη περιγραφή...Δὲν εἶναι φιλολογικὴ ἄσκηση... "Απαγε τῆς βλασφημίας! "Εχει πολὺ βαθύτερο σκοπό...

Θὰ τὸ καταλάβῃς καὶ μόνος σου ὅταν τελειώσῃς τὸ διάβασμα...Θὰ νοιώσῃς νὰ τονώνεται τὸ ἠθικό σου...Κάποια ψυχικὴ χαρὰ θὰ αἰστανθῇς..."Οχι γιατὶ τάχα τὰ γράφω ὡραῖα, ἀλλὰ γιατὶ οἱ ὄμορφες στιγμὲς ποὺ θὰ σοῦ παρουσιάσω θὰ συνδεθοῦν μέσα στὴ συνείδησή σου μὲ κάποια ἄλλα γεγονότα ποὺ πηγάζουν ἀπὸ χριστιανικές, ἁπλὲς ἀλήθειες καὶ θὰ δημιουργήσουν ἕνα εὐχάριστο συναίσθημα, ὥστε σχεδὸν θ' ἀκούσῃς καὶ τὰ ἐμβατήρια τῆς Φιλαρμονικῆς...

"Ελα λοιπὸν μαζί μου...Δὲν ἔχει σημασία ποιὸς εἶμαι."Αλλως τε δὲν ἔχω καὶ ὄνομα. "Ενας ἀστυφύλακας εἶμαι, ὅπως τόσοι ἄλλοι. Σημασία ἔχει ὅτι θὰ βρῇς τὴν εὐκαιρία νὰ ἱκανοποιηθῇς ἀπὸ ὅ,τι σοῦ παρουσιάσω ἀπ' τὸ μικρόφωνο τῆς φαντασίας...

"Ελα νὰ σοῦ δείξω ἀπὸ ποῦ καὶ πῶς ξεκίνησαν γιὰ τὸ Μεγάλο ταξίδι τους οἱ 300 νέοι συνάδελφοί μου, ποὺ πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς ἦταν φίλοι μου καλοί. Κι' ἐσὺ βγάλε μόνος σου τὰ συμπεράσματα ποὺ θέλεις. "Ετσι;

Λοιπὸν εἶναι πρωΐ...'Ακόμα δὲν ἔχει ἔρθει κανένας. Θέλεις νὰ ρίξουμε μιὰ ματιὰ στὴ Σχολή, γιὰ νὰ περάσῃ ἡ ὥρα μας; Θὰ βρῶ ἔτσι κι' ἐγὼ τὴν εὐκαιρία νὰ σοῦ δώσω νὰ καταλάβῃς γ ι α τ ὶ ἔχω τόσο ἐνθουσιασμὸ γιὰ τὴν ὑπηρεσία μου.

'Αλήθεια στὸ λέω. Στὸ ὁρκίζομαι στὸ Θεὸ ποὺ πιστεύω. Εἶμαι περήφανος γιὰ τὴν ὑπηρεσία μου αὐτή. Γιατὶ ζῶ ἀνάμεσα σ' ἕνα ὀργασμὸ δουλειᾶς καὶ προόδου. Καὶ δὲν μπορῶ παρὰ νὰ εἶμαι εὐτυχισμένος μὲ τὴ τύχη μου. "Ας διώξουμε μακρυὰ τὶς φθονερὲς προκαταλήψεις, τὰ μικρόπρεπα πάθη, τὶς χυδαῖες μικρότητες. 'Αντικειμενικὰ ἂς τὸ σκεφτοῦμε τὸ ζήτημα.

'Εδῶ μέσα, σ' αὐτὸ τὸ τεράστιο κτίριο, ἔχει ἐγκατασταθῇ μόνιμα ἡ Πρόοδος. Τὴν ἔφερε μαζί του ἕνας "Ανθρωπος, ἴσως γιὰ ν' ἀποδείξῃ ὅτι φτάνει καμμιὰ φορά, ἕνα μονάχα χελιδόνι γιὰ νὰ φέρῃ τὴν "Ανοιξη...

Δὲν συμφωνεῖς;

Κύττα λοιπόν...

Αὐτὸς ἐδῶ ὁ μακρόστενος ἐσωτερικὸς διάδρομος, ποὺ ὁδηγεῖ ἀπὸ τὴν αὐλὴ στὸ 'Εστιατόριο, δὲν ἔχει τίποτε τὸ ἰδιαίτερο...

Κι'ὅμως, σὲ κάθε γιορτὴ τῆς Σχολῆς, μ' ἕνα κομψὸ τζαμένιο χώρισμα, μὲ ἐκλεκτὴ καλλιτεχνικὴ διάθεση καὶ πλούσιο, ραφιναρισμένο γοῦστο, μεταβάλλεται σὲ κομψὴ βεραντούλα κοσμικοῦ κέντρου πολυτελείας...Ἂν ἤσουνα ἐδῶ στὸν τελευταῖο 'Αποκρηάτικο χορὸ τῆς Σχολῆς, ποὺ χάλασε κόσμο κι' ἄφησε ἐποχὴ στὰ χρονικά της, θὰ ἔμενες κατάπληκτος γι' αὐτὴν τὴν ἀλλαγή...Θαρεῖς πὼς καὶ οἱ τοῖχοι

Οἱ ὁρκισθέντες 'Αρχιφύλακες τῆς ΙΑης 'Εκπαιδευτικῆς περιόδου μετὰ τῶν ἐκπαιδευομένων δοκίμων 'Υπαστυνόμων τῆς αὐτῆς περιόδου.

ἀκόμα εἶχαν πάρει ζωὴ καὶ σοῦ προκαλοῦσαν μιὰ ἀνέκφραστη, κεφάτη εὐχαρίστηση...

Πῶς ἔγινε αὐτό; Μήπως ξέρω κι' ἐγώ;

Μονάχα ὁ ἴδιος ὁ σκηνοθέτης του ξέρει τὸ μυστικό...'Ο ἴδιος ποὺ ἐδημιούργησε ὅσα θαυμαστὰ βλέπεις ἐδῶ μέσα: τὸ καφφενεῖο, τὸ ξυλουργεῖο, τὸ ὑποδηματοποιεῖο, τὸ ραφεῖο, τὸ ὁπλοδιορθωτήριο, τὸ τουριστικὸ ὑπόστεγο, τὸ τέννις, τὸ περιοδικό, τὶς ραδιοφωνικὲς ἐκπομπές, τὸ πιάνο, τὰ μικρόφωνα, τὰ μεγάφωνα, τὸν ἐνισχυτή, τὸ μαγνητόφωνο καὶ τόσα ἄλλα ποὺ δὲν φαίνονται, ἀλλὰ ζοῦν καὶ ὑπάρχουν ὁλόγυρά του κατὰ τρόπο μεγαλειώδη...

Στὸν τεχνικὸ τομέα δημιούργησε ἀληθινὰ θαύματα κι' ἔκανε τὴ ζωὴ τῆς Σχολῆς ἄνετη, σύγχρονη, πολιτισμένη...

Στὸν πνευματικό, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ κείμενα καὶ τὰ βιβλία του, ἔφτειαξε μιὰ Κίνηση πνευματική, ποὺ ἔκανε ὅλους νὰ σταθοῦν ἔκπληκτοι μπροστὰ στὴν ἰλιγγιώδη ἄνοδό της...Τὴν Κίνηση αὐτὴ τὴν ἐπέβαλε πρὸς κάθε κατεύθυνση καὶ τὴν ἀνέβασε

σὲ ὕψη ζηλευτά, μ' ἕνα περιοδικὸ πλούσιο, λογοτεχνικό, διδακτικὸ καὶ ἐπαγγελματικὸ μαζί, καὶ μὲ τὶς Ἀστυνομικὲς Ραδιοφωνικὲς Ἐκπομπὲς ποὺ ξεπέρασαν κάθε λογικὴ πρόβλεψη ἐπιτυχίας καὶ ἀγαπήθηκαν ἀπὸ χιλιάδες ἀνθρώπους. Ἀλλὰ ἐκεῖ ποὺ ξεπέρασε κάθε προσδοκία, καὶ ἔδειξε μιὰν ἀναπάντεχη δύναμη, ποὺ δὲν ἔχει τίποτε τὸ κοινὸ μὲ τὴν Ἀστυνομία, ἦταν στὸ καλλιτεχνικὸ ἐπίπεδο...

Ὅταν ὀργανώνῃ αὐτὸς μιὰ ἑορτὴ νὰ εἶσαι βέβαιος ὅτι θὰ ἀντικρύσῃς κάτι ποὺ δὲν μπορεῖς νὰ προβλέψῃς...

Μὲ ἁπλὸ γοῦστο, μὲ ὀρθόδοξο ρεαλισμό, μὲ ἄκαμπτη ἐπιμονή, μὲ ἀπέραντη μόρφωση, μὲ ἀπεριόριστη λατρεία στὴν πρόοδο καὶ στὴ Δημιουργία, δούλεψε καὶ πέτυχε παντοῦ. Σὲ κάθε τομέα. Καὶ ἔφερε σὲ πέρας ὁποιοδήποτε ἔργο ἀνάλαβε. Πέτυχε, γιατὶ δὲν ἔδινε μονάχα διαταγές, ἀλλὰ συνήθισε νὰ δουλεύῃ ὁ ἴδιος σκληρά, παρὰ τὴν θέση του καὶ τὴν μόρφωσή του. Δουλεύει ἀδιάκοπα...Δὲν σταματᾷ ποτέ... Ὁλόκληρη ἡ ζωή του εἶναι ἕνας συνεχής, πολύμορφος ἀγώνας...ἀγώνας γιὰ τὸ «Καλὸν» καὶ τὸ «Ὡραῖον». Ἕνας τολμηρὸς ὀνειροπόλος, ποὺ δὲν γνωρίζει νὰ ὀπισθοχωρῇ οὔτε νὰ καταθέτῃ ποτὲ τὰ ὅπλα, εἶναι ὁ καλλιτέχνης ἐτούτης τῆς σεμνῆς μὰ ὑπέροχης σκηνοθεσίας..

Ἕνας προοδευτικὸς ἄνδρας ποὺ ἔφερε μαζί του τὴν ἀνήσυχη δραστηριότητα τῆς δημιουργίας καὶ τῆς ἐπιτυχίας μαζί. Γιατὶ ξέρει ν' ἀνταλλάσσῃ τὴ γραφίδα καὶ τὸ βιβλίο, μὲ ἕνα τεχνικὸ ἐργαλεῖο, μὲ θαυμαστὴ εὐχέρεια καὶ γαλάζια ἄνεση ἀνθρώπου ποὺ ἔχει μαζὶ πολλὲς προσωπικότητες...

Τί εἴπατε; Ποιὸς εἶναι αὐτὸς ποὺ κατευθύνει αὐτὴ τὴν πλούσια Δημιουργία;

Εἶναι ὁ Διευθυντής μας. Ὁ Διευθυντὴς τῆς Σχολῆς, ὁ κ. Ν. Ἀρχιμανδρίτης.

Ἴσως μερικοὶ νὰ βρίσκουν ὑπερβολικὸ τὸν ἐνθουσιασμό μου. Ἐσὺ ὅμως, ἀγαπητὲ συνάδελφε, σὰν ἕνας ξένος, σὰν Τρίτος Ἄνθρωπος, σὰν ἐπισκέπτης τέλος πάντων πές μου: ἔχω ἢ δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ ὑπερηφανεύομαι γιατὶ ἔχω ἕνα τέτοιο προϊστάμενο;

Συμβαίνει, ποὺ λές, συνάδελφέ μου καλὲ κι' ἀγαπημένε, νἄμαι καὶ φοιτητὴς τῆς Θεολογίας. Καὶ θυμᾶμαι ἕναν Σεβαστό μου Καθηγητὴ καὶ Ἱεροκήρυκα ποὺ μᾶς ἔλεγε κάποτε, στὸ πρῶτο ἔτος, ἀπὸ ἕδρας:

«...Κύριοι, ὑπάρχουν μερικοὶ ἄπιστοι ποὺ σκανδαλίζονται ὅταν τοὺς μιλᾶμε γιὰ τὸν Θεό μας. Ὄχ! ἀδερφέ!. μᾶς λένε, μᾶς πήρατε τ' αὐτιὰ μὲ τὰ κηρύγματά σας. Μὰ ἐμεῖς φταῖμε; Ὁ Θεὸς εἶναι μιὰ λέξη. Ἂς τὴν διαγράψουμε ἀπὸ τὸ Λεξικό μας, ἔστω. Ἀλλὰ τὰ ἔργα του; Μποροῦμε νὰ τὰ καταστρέψουμε; Μποροῦμε νὰ σβύσουμε τὸ φεγγάρι, νὰ ξεριζώσουμε τὰ λουλούδια, νὰ διαλύσουμε τὰ σύννεφα, ν' ἀδειάσουμε τὴ θάλασσα, νὰ θανατώσουμε τὰ ζῷα, νὰ σπάσουμε τὶς καρδιές μας;

«Ὑπάρχει ὁλόγυρά μας μιὰ θαυμαστὴ Δημιουργία, ἁρμονική, πανέμορφη. Ἕνα ἀληθινὸ κομψοτέχνημα κάλλους καὶ ἀκριβείας. Καὶ εἶναι φυσικὸ νὰ θέλουμε νὰ μάθουμε τὸ Δημιουργό του. Τὸν μάθαμε λοιπόν. Κι' ὅταν μᾶς ρωτοῦν, ἀπαντοῦμε «Ὁ Θεός». Γιατὶ ἐνοχλοῦνται; Μήπως ἐπειδὴ δὲν μποροῦν νὰ φτάσουν ἴσαμε τὸ ὕψος Του; Μὰ ἐσεῖς, κύριοι μὴ διστάζετε νὰ κηρύττετε τὴ Δύναμη, τὴν καλωσύνη καὶ τὴ Δόξα του. Εἶναι χρέος σας. Ὅπως ἐπίσης χρέος σας εἶναι νὰ ἐπαινῆτε τὴ Δημιουργία, τὴν Ἀρετή, τὴν Ἀνωτερότητα ὅπου τὴν συναντᾶτε—ἔστω κι' ἂν πρόκειται νὰ πικράνετε κανένα.....»

Αὐτὰ τὰ λόγια θυμᾶμαι.

Καὶ ἡ καρδιά μου δὲν ἐπιτρέπει νὰ σιωπήσω...

Αὐτά...Καὶ τὰ λόγια τοῦ Εὐριπίδη: «Σιγᾶν τὴν ἀλήθειαν χρυσὸν ἐστὶ θάπτειν»...

.....

Ἀλλὰ θαρρῶ μὲ τὴν κουβέντα πὼς πέρασε ἡ ὥρα...

Νά! ἡ Φιλαρμονικὴ τῆς Ἀστυνομίας, ἡ περίφημη κι' ἀγαπημένη τοῦ Ἀθηναϊκοῦ κοινοῦ Μπάντα, ὑπὸ τὴν διεύθυνση τοῦ ὀνομαστοῦ Ἀρχιμουσικοῦ κ. Σ. Δουκάκη, κάνει τὴν ἐμφάνισή της μ' ἕνα γρήγορο ἐμβατήριο...

Τὰ παιδιὰ τῆς Φιλαρμονικῆς, μὲ τὶς καινούργιες στολές τους, καταλαμβάνουν τὴν δυτικὴ πλευρὰ τοῦ προαυλίου, ἀφοῦ πρῶτα καταχειροκροτήθηκαν ἀπὸ τοὺς ἐπισκέπτες τῆς Σχολῆς...

Ἔλα μαζί μου, καλέ μου φίλε, τώρα, νὰ στριμωχτοῦμε σὲ μιὰ γωνιὰ γιὰ νὰ παρακολουθήσουμε τὴν μεγαλειώδη τελετὴ ποὺ σὲ λίγο θ' ἀρχίσῃ...

Συγχώρεσέ με ποὺ διακόπτω τὴν ξενάγηση, μὰ θέλω νὰ ζήσω καὶ στὴν πιὸ μικρή της λεπτομέρεια αὐτὴν τὴν φάση τῆς ζωῆς στὴν 'Αστυνομία, ποὺ ἔμεινε στὴ σκέψη του σὰν ἕνα ὄμορφο πιὰ ὄνειρο...

'Αλλὰ γιὰ πές μου σ' ἀρέσει ἡ διακόσμηση τοῦ προαυλίου τῆς Σχολῆς;

Γραφικὸ δὲν εἶναι τὸ θέαμα;

Οἱ σημαιοῦλες κυμματίζουν γουστόζικα καὶ δίνουν μιὰ ὄμορφη εἰκόνα μὲ φόντο τὸ γαλανὸ Οὐρανό...

Οἱ δόκιμοι ἀστυφύλακες πρὸ τῆς 'ορκωμοσίας των εἰς τὸ προαύλιον τῆς Σχολῆς, μετὰ τῶν 'Αξ/κῶν των.

Καὶ τὰ λουλούδια; ποῦ βρέθηκαν τόσα πολύχρωμα λουλούδια; Πλέει ἡ Σχολὴ σήμερα στὶς Σημαῖες καὶ στὰ λουλούδια, κι' ἔχει ἕνα χρῶμα γιορταστικό, ἁπλὸ καὶ ἔντονο μαζί...

Γουστόζικη κι' εὐχάριστη δὲ εἶναι ἡ σκηνοθεσία;

Ὅλα καλοβαλμένα, καλαίσθητα, ὑπολογισμένα μέχρι τὴν τελευταία λεπτομέρεια...Ἔτσι δὲν εἶναι;

Σὰν σελίδα παραμυθιοῦ...

Κύτταξε πόσο ὄμορφα διακοσμημένο εἶναι τὸ τουριστικὸ περιπτεράκι μας...

Καὶ πρόσεξε ἀκόμα μὲ πόση μαθηματικὴ ἀκρίβεια εἶναι φτειαγμένα ὅλα, ἀκόμη καὶ οἱ καθοδηγητικὲς πινακίδες, ποὺ ὁρίζουν τὶς θέσεις ποὺ θὰ καταλάβῃ καθένας...

Τί νὰ πρωτοθαυμάσῃ κανένας! Τὴν ἁπλότητα; ἢ τὴ φαντασία;

Ὑπάρχει παντοῦ «κάτι» κρυμμένο...Δὲν φαίνεται, μὰ τὸ νοιώθει ὁ ἐπισκέπτης νὰ τοῦ χαϊδεύῃ τὴν καρδιὰ σὰν ἀρωματισμένο, ἁπαλὸ χάδι...

Εἶναι μιὰ γοητεία παντοδύναμη, χυμένη προσεκτικὰ ὁλόγυρα...ἡ γοητεία ἑνὸς ἀπερίγραπτου μεγαλείου...

Στὴν πόρτα ὁ Ὑπαστυνόμος κ. Βλαχάκης, ἐπὶ κεφαλῆς ἑνὸς ἐνόπλου τιμητικοῦ

ἀποσπάσματος ἀπὸ 20 ἀστυφύλακες, ἀποδίδει τιμὰς στοὺς προσερχομένους, τοὺς ὁποίους ὑποδέχεται καλόκαρδα ὁ Δ/ντής μας ἔχοντας βοηθό του τὸν ἐξαίρετο καὶ εὐγενέστατο συνεργάτη του 'Υποδιοικητὴ τῆς Σχολῆς 'Αστυνόμο Α' κ. 'Εμμ. 'Αρχοντουλάκην.

Στὴ δυτικὴ πλευρὰ τοῦ προαυλίου ὁ κ. Τσιοῦγκος μὲ τὴ Σχολὴ 'Υπαστυνόμων, δίπλα στὴν Φιλαρμονική.

Στὴ νότια οἱ Σχολὲς 'Αρχιφυλάκων καὶ ἀστυφυλάκων, ποὺ σὲ λίγο θὰ πάρουν τὸ θεῖο χρῖσμα τῆς νέας τους ὑπαλληλικῆς ἰδιότητος, ἐνῶ μπροστὰ ἕνα κοντάρι, μὲ βελούδινο περικάλυμμα, περιμένει νὰ δεχτῇ τὴν Μεγάλη Σημαία τῆς Σχολῆς.

Στὴν ἀνατολικὴ πλευρὰ τὸ βάθρο τῶν ἱερέων, τὰ μικρόφωνα, τὸ μαγνητόφωνο καὶ δίπλα οἱ ἐπίσημοι, οἱ Καθηγηταὶ τῆς Σχολῆς, οἱ ἀντιπροσωπεῖες τῶν διαφόρων Τμημάτων καὶ πλήθη πυκνὰ κόσμου, ἀπὸ τὰ ἐκλεκτότερα τῆς 'Αθηναϊκῆς Κοινωνίας, μὲ κομψὲς κυρίες, γλυειὲς δεσποινίδες καὶ εὐγενικὰ παληκάρια νὰ περιμένουν καὶ νὰ χειροκροτοῦν κάθε τόσο μ' ἐνθουσιασμό.

Πόσος κόσμος!!! Πόση 'Επίσημη μεγαλοπρέπεια!!!

Σήμερα ἡ Σχολὴ γιορτάζει...Καὶ τὸ γιορταστικό της νόημα ἀξιοποιοῦν ὅλοι αὐτοὶ οἱ διακεκριμένοι προσκεκλημένοι μας, ποὺ τιμοῦν, ἀληθινὰ τιμοῦν καὶ στολίζουν μὲ τὴν εὐγενικὴ παρουσία τους τὴν συντροφιά μας...

Θὰ σοῦ πῶ μερικοὺς στὴν τύχη μέχρι ν' ἀρχινήσῃ ἡ τελετή. Εἶναι οἱ τέως 'Αρχηγοὶ τῆς 'Αστυνομίας κ.κ. Ι. Σπύρου καὶ Α. Σαμπάνης, ὁ Δ/ντὴς τοῦ 'Αρχηγείου 'Αστυν. Πόλεων κ. Κ. Τζηρίτης, οἱ Καθηγηταὶ τῆς Σχολῆς κ.κ. Γρηγ. Κάτσας, Δημ. Σταύρου, Κων. Κωνσταντινίδης, 'Ιωάν. Παπαζαχαρίου, Δημ. Καψάσκης, Κων. Δεμερτζῆς, Νικ. Κορφιάτης, 'Αναργ. 'Ανδρεόπουλος καὶ 'Αθ. Καμπαφλῆς, οἱ 'Αστυνομικοὶ Δ/νταὶ κ.κ. Γεωργίου Α., Τσαούσης Ν., Κόλλιας Δ., Πολιτόπουλος Σ., Κανελλόπουλος Α., Ρακιντζῆς Θ., 'Αλεξόπουλος Η., Μάσβουλας Ι.,Καραμπέτσος Ε., Σπυρόπουλος Ν., 'Αντωνιάδης Α., Κουτσουρούμπας Σ., Πολίτης Γ., Γεωργίου Β., Τσίπης Κ., Κοντογιῶργος Γ., Παπατριανταφύλλου Κ., Καθάρειος Α., Βενετσιᾶνος Ν., Κροντήρης Ι., Νούσιας Θ., Μπαρδόπουλος Π., Μαρκόπουλος Α., Παπαδόπουλος Α., Καραχάλιος Ι. καὶ Μουρούσιας Α.

'Η ὥρα εἶναι δέκα...

"Ακου! ἡ Φιλαρμονικὴ παιανίζει τὸ καθιερωμένο ἐμβατήριο τῶν ἐπισήμων... Κάποιος 'Επίσημος θὰ ἔρχεται...

Ναί! Εἶναι ὁ 'Αρχηγὸς τῆς 'Αστυνομίας, ὁ κ. Θ. Λεονταρίτης.

'Ο 'Αρχηγὸς μας χαιρετᾷ χαμογελῶντας τὰ πλήθη καὶ στέκει στὸ κέντρο τοῦ προαυλίου περιμένοντας...

Τί περιμένει;

Μοῦ φαίνεται...

Μὰ γιὰ στάσου!!! τὸ τιμητικὸ ἔνοπλο ἀπόσπασμα τῶν ἀστ/κων παρουσιάζει ὅπλα, ἡ Φιλαρμονικὴ καὶ πάλι παιανίζει τὸ ἴδιο ἐμβατήριο...

Κι' ἐνῶ ὁ κόσμος ξεσπᾷ σὲ θερμά, παρατεταμένα κι' ἐνθουσιώδη χειροκροτήματα μπαίνουν στὴ Σχολὴ οἱ 'Εξοχώτατοι κ.κ. 'Υπουργὸς καὶ 'Υφυπουργὸς ἐπὶ τῶν 'Εσωτερικῶν, ὁ κ. Τριανταφύλλης, ποὺ ἀποτελεῖ γιὰ τὸν ἀστυνομικὸ κόσμο μιὰ ἀπὸ τὶς ὡραιότερες καὶ θετικώτερες ἐλπίδες του καὶ ὁ κ. Καλαντζῆς, ὁ ἄνθρωπος τῆς καρδιᾶς μας, ποὺ ἔκανε δικά του τὰ αἰτήματά μας καὶ στὸν χρόνο ποὺ πέρασε ἐργάστηκε σκληρὰ γιὰ τὴν βελτίωση τῆς θέσεώς μας, συνδέοντας τὸ ὄνομά του μὲ τὶς ἀγιώτερες ἀναμνήσεις μας, συνοδευόμενοι ἀπὸ τὸν Γενικὸν Δ/ντὴν τοῦ 'Υπουργείου 'Εσωτερικῶν κ. Ν. Κόκκινον.

Τοὺς ὑποδέχεται καὶ τοὺς συνοδεύει ὁ Δ/ντής μας.

Καὶ στὴ συνέχεια, μέσα σὲ μιὰ κατανυκτικὴ σιωπή, ποὺ μόνον οἱ κτύποι τῆς καρδιᾶς ἀκούγονται, ὑψώνεται ἡ Σημαία τῆς Σχολῆς, ἐνῶ ἑκατοντάδες ζευγάρια μάτια ὑψώνονται μαζί της στὸν οὐρανὸ γιὰ νὰ παρακαλέσουν τὸ Θεὸ νὰ εὐλογήσῃ

τοὺς νέους ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους ποὺ μὲ τὰ ὡραιότερα ὄνειρα καὶ τὰ εὐγενέστερα 'Ιδανικὰ μπαίνουν στὴν κονίστρα τῆς ζωῆς, ἀποφασισμένοι νὰ ἐργασθοῦν γιὰ τὸ μεγαλεῖο τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος, τοῦ ὁποίου ὅλα τὰ 'Ιδανικὰ συγκεντρώνονται στὴν εὐτυχία τοῦ 'Ελληνικοῦ Λαοῦ.

Μετὰ τὴν ἔπαρση τῆς Σημαίας καὶ τὴν ἀνάκρουση τοῦ 'Εθνικοῦ "Υμνου οἱ 'Εξοχώτατοι κ.κ. 'Υπουργοὶ ἐπιθεωροῦν τὰ παρατεταγμένα Τμήματα τῆς Σχολῆς καὶ καθὼς βλέπω μένουν ἀπόλυτα ἱκανοποιημένοι ἀπὸ τὴν ἐμφάνιση καὶ παράστασή τους.

Κι' ἐνῷ καταλαμβάνουν ὕστερα τὴ θέση τους στὸ κέντρο τοῦ προαυλίου, ἀκούγεται γλυκὰ ἕνα ὑπέροχο ἀργὸ ἐμβατήριο ἀπὸ τὴν Μπάντα.

Τὴν ἴδια ὥρα τὸ Τιμητικὸ ἀπόσπασμα τῆς Κεντρικῆς Πύλης, χωρισμένο

'Ο 'Υπουργὸς ἐπὶ τῶν 'Εσωτερικῶν κ. Τριανταφύλλης, ὁ 'Υφυπουργὸς κ. Καλαντζῆς, ὁ 'Αρχηγὸς τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος κ. Λεονταρίτης καὶ ὁ Δ)τὴς τῆς Σχολῆς κ. 'Αρχιμανδρίτης κατὰ τὴν ἔπαρσιν τῆς Σημαίας.

σὲ δυὸ ζυγούς, συνοδεύει μὲ ρυθμικὸ βῆμα, ἀπὸ τὴν Πύλη στὴν ἐξέδρα, τοὺς αἰδεσιμωτάτους ἱερεῖς, μὲ τὰ ἱερά τους "Αμφια, τὸ "Αγιο Εὐαγγέλιο καὶ τὸν Τίμιο Σταυρό.

Εἶναι ἐξαιρετικὰ συγκινητικὴ καὶ μεγαλόπρεπη αὐτὴ ἡ στιγμή, καθὼς ἡ πομπὴ διασχίζει σιγὰ-σιγὰ τὸ προαύλιο....Καὶ εἶχε μιὰ πρωτοφανῆ ἐπιτυχία αὐτὴ ἡ σκηνή...'Επιτυχία ἀπόλυτη καὶ ἀκαταμάχητη...

Οἱ εὐσταλεῖς ἀστ/κες τοῦ ἀποσπάσματος, μὲ τὶς καινούργιες στολές τους καὶ τὰ λευκὰ γάντια τους προκαλοῦν αἴσθηση καὶ γίνονται ἀντικείμενα θερμῶν ἐκδηλώσεων. Στὴν ὡρισμένη ἐξέδρα τῶν ἱερέων, οἱ ἱερεῖς ἀποσπῶνται ἀπὸ τὴν παράταξη ἐνῷ τὸ ἀπόσπασμα συνεχίζει καὶ παρατάσσεται ἀριστερά, κοντὰ στὴ Σχολὴ 'Αρχιφυλάκων.

Τώρα ἁπλώθηκεν ἡσυχία.

Δὲς εὐλάβεια, κατάνυξη, πίστη...

"Ολοι στρέφουν πρὸς τοὺς ἱερεῖς.
Καὶ ἡ Θεία Λειτουργία ἀρχίζει...
Γλυκειές, μελλῳδικές, πλημμυρισμένες παλμοὺς θείους οἱ φωνὲς τῶν παιδιῶν τῆς χορῳδίας τῆς Χριστιανικῆς Φοιτητικῆς 'Ενώσεως, συνοδεύουν τὶς ἐκφωνήσεις

'Ο 'Υπουργὸς ἐπὶ τῶν 'Εσωτερικῶν κ. Τριανταφύλλης καὶ ὁ 'Υφυπουργὸς κ. Καλαντζῆς, ἐπιθεωροῦν τοὺς παρατεταγμένους νέους 'Αρχιφύλακας καὶ ἀστυφύλακας.

τῶν ἱερέων, δημιουργῶντας μίαν ἐκλεκτὴ ἀτμόσφαιρα γαλήνης καὶ ψυχικῆς ἀνατάσεως πρὸς τὸν 'Εσταυρωμένον, ποὺ καλεῖ τοὺς νέους ἀστυνομικοὺς νὰ «ἄρουν» τὸν βαρὺν Σταυρὸν τοῦ Καθήκοντος καὶ νὰ Τὸν ἀκολουθήσουν. «Τῇ 'Υπερμάχῳ Στρατηγῷ» ἀφιερώνεται τώρα ἡ σκέψις, στὴν Γλυκειὰ Παναγία, ποὺ αὐτὴ τὴ στιγμὴ τὴ βλέπω νὰ εὐλογῇ τοὺς νεαροὺς ἀγωνιστὲς καὶ ὑπερασπιστὲς τῶν 'Ελληνοχριστιανικῶν ἰδανικῶν, πάνω στὰ ὁποῖα στηρίζεται γερὰ ὁλόκληρο τὸ 'Αστυνομικὸν Οἰκοδόμημα.

Κι' ὕστερα τὸ «Πολυχρόνιον» καὶ ἡ ἀνάκρουσις τοῦ 'Εθνικοῦ "Υμνου γιὰ τὸν 'Αρχηγὸ τοῦ Κράτους μας, Τὸν λατρευτὸ Βασιληᾶ μας, ποὺ στοργικὰ κατευθύνει σωστὰ τὶς τύχες τοῦ "Εθνους μας.

'Η Θρησκεία μὲ τὴν Πατρίδα, σ'ἕνα ἀστραφτερὸ σύμπλεγμα, δίνουν τὸ «παρόν» στὴν σεμνὴ ἐτούτη τελετή, μέσα στὴν ὁποίαν κυριαρχεῖ τὸ πνεῦμα τῆς Φυλῆς μας...

Μὲ τὸ «Δι' εὐχῶν» τελειώνει ἡ Θεία Λειτουργία καὶ πλησιάζει ἡ Μεγάλη Στιγμή...

Τώρα Τίποτε δὲν ἀκούγεται γύρω...Σιγὴ νεκρική...

'Η συγκίνηση ἔχει θρονιαστῆ τυραννικὰ μέσα στὶς καρδιὲς ποὺ κτυπᾶν δυνατά, καθὼς ὁ αἰδεσιμώτατος 'Ιερεὺς ἀπαγγέλλει ἀργὰ-ἀργὰ τὸν 'Ιερὸ "Ορκο...

Λίγο πρὶν εἶχε δοθῆ ἀπὸ τὸν κ. Μπράμη, τὸ παράγγελμα «Πρὸς ὁρκωμοσίαν, τὴν δεξιὰν ἀνατείνατε», καὶ οἱ νεαροὶ ἀστυνομικοὶ μὲ ὑψωμένο τὸ χέρι, πλημμυρισμένοι ἱερὴ ἀγωνία, ἐπαναλαμβάνουν τὸν ὅρκο τους!...

«Ὁρκίζομαι νὰ φυλάττω πίστιν εἰς τὴν Πατρίδα καὶ εἰς τὸν Συνταγματικὸν Βασιλέα τῶν Ἑλλήνων....»

Καὶ οἱ νέοι συνάδελφοί μου, ὑπερήφανοι συνεχιστὲς τῶν ἐνδόξων ἀστυνομικῶν παραδόσεων, ποὺ ἔκλεισαν μέσα στὴν καρδιά τους τὴν ἀγάπη γιὰ τὴ Θρησκεία, τὴ Πατρίδα, τὸ Βασιληᾶ μας καὶ τὸν Ἑλληνικὸ Λαό, ἀκίνητοι, καὶ συγκινημένοι, ἔχοντες ἐπίγνωση τῶν ὑποχρεώσεών τους καὶ τοῦ ἔργου ποὺ ἀνέλαβαν στέκουν πάντες μὲ ὑψωμένο τὸ δεξὶ χέρι, ἐπαναλαμβάνοντας μὲ σταθερὴ φωνὴ τὸν Ὅρκο τοῦ ἱερέως...

«Καὶ νὰ διαχειρίζωμαι Τιμίως καὶ εὐσυνειδήτως τὴν ἀνατεθεῖσαν μοι δημοσίαν ὑπηρεσίαν».

Σκληρὴ καὶ δύσκολη ἡ ἀποστολή τους...Μὰ στὸ δρόμο τους δὲν θἆναι μόνοι... Ἔχουν τὴν θερμὴ συμπαράσταση τῶν βαθμοφόρων τους, τῶν παλαιοτέρων συναδέλφων τους, τῆς Κοινωνίας ὁλόκληρης...

Μὰ πάνω ἀπ' ὅλα ἔχουν τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ. Ἡ Παναγία θἆναι μαζί τους... Καὶ θὰ τοὺς βοηθήσῃ νὰ μὴ λυγίσουν ποτέ...

Τώρα πιὰ ἔλαβαν τὸ χρῖσμα...Ἀπέκτησαν ὅλα τὰ καθήκοντα καὶ τὰ δικαιώματα τοῦ βαθμοῦ τους... Ἡ περίοδος τῆς φοιτήσεως ἔκλεισε καὶ τυπικά... Καὶ ἡ ζωή, τοὺς περιμένει γεμάτη ἀπαιτήσεις...

Στὸν καινούργιο τους δρόμο τοὺς προπέμπει, ἐξ ὀνόματος ὁλοκλήρου τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος, ὁ ἀγαπημένος Διοικητής τους, ὁ Διευθυντὴς κ. Νικόλαος

Οἱ νέοι ἀστυφύλακες δίδοντες τὸν νενομισμένον ὅρκον.

Ἀρχιμανδρίτης...ποὺ καταφανῶς συγκινημένος καὶ πλημμυρισμένος ἁγία ἱκανοποίηση γιὰ τὰ ἔργα τῶν χειρῶν του, ἀνεβαίνει στὴν ξυλίνη βαθμίδα μπροστὰ στὸ μικρόφωνο, καὶ μὲ φωνὴ παλλομένη ἀπὸ ἕνα σωρὸ συγκλονιστικὰ συναισθήματα τοὺς προσφωνεῖ, μὲ μιὰ ἐμπνευσμένη ὁμιλία, ποὺ παραθέτω αὐτούσια στὴ συνέχεια.

«Νέοι ἀστυφύλακες

Μὲ τὴ σημερινὴ τελετή, τὴν ὁποία λαμπρύνει ἡ παρουσία τῶν ἐξοχωτάτων κ.κ. Ὑπουργοῦ καὶ Ὑφυπουργοῦ ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν καὶ μὲ τὸν ὅρκο πίστεως ποὺ δώσατε στὴν πατρίδα, στὸ Βασιλέα καὶ στὸν Ἑλληνικὸ Λαό, μπαίνετε ἐπίσημα καὶ ὁριστικὰ στὴν Ἀστυνομία Πόλεων.

—Πάντοτε, σὲ τέτοιες τελετές, ὁ Διευθυντὴς τῆς Σχολῆς ἀποχαιρετᾷ μὲ πανηγυρικὴ ὁμιλία τοὺς νέους ἀστυνομικούς.

—Μὰ τούτη τὴ φορά, δὲν θὰ σᾶς πῶ ὁ ἴδιος τίποτε.

—Θ' ἀφήσω ἕναν παληὸ συνάδελφό σας νὰ σᾶς μιλήσῃ γιὰ τὸ ἐπάγγελμα ποὺ διαλέξατε καὶ γιὰ τὰ ἰδανικά του.

—Ὁ συνάδελφός σας αὐτός, σὲ μιά του ἐπίσημο ὑπηρεσιακὴ ἔκθεση, ἔγραφε αὐτὰ τὰ ὑπέροχα λόγια:

«Δὲν μπορῶ νὰ θεωρήσω τὴν Ἀστυνομία ὡς ἐπάγγελμα: Τὴν θεωρῶ κλῆσιν, » Ἀποστολήν, λειτούργημα.

«Οἱ σκοποί της μαγνητίζουν τὴν καρδιά. Ἡ ἐλευθερία τοῦ πολίτου, ἡ προά- » σπισις τῶν ἀγαθῶν του, ἡ προστασία του ἀπὸ κάθε ἐπιβουλὴ ἀποτελοῦν τὸ Εὐαγ- » γέλιο αὐτῆς.

«Ἡ ἀστυνομικὴ ζωὴ βαδίζει μὲ τὸ ρυθμὸ τῆς ἀγάπης. Εἶναι ἁπλῆ. Καὶ ὅμως » εἶναι τόσο πολυσύνθετη. Εἶναι ἱερή. Καὶ ὅμως εἶναι τό δύσκολη.

«Οἱ θυσίες τὶς ὁποῖες ἀπαιτεῖ εἶναι ἐλάχιστες, συγκρινόμενες μὲ τὶς ψυχικὲς » ἱκανοποιήσεις τὶς ὁποῖες παρέχει.

«Οἱ κόποι τοὺς ὁποίους ἐπιβάλλει, εἶναι μηδαμινοί, συγκρινόμενοι μὲ τὴν » ἀπέραντο χαρὰ τῆς συνειδήσεως. Οἱ ὑλικὲς προσφορές της εἶναι μικρές, ἀλλὰ οἱ » πνευματικὲς δωρεὲς αὐτῆς εἶναι ἄπειρες.

«Ἰδέτε, πόση κακία ὑπάρχει πέριξ! Πόση ἐγκληματικότης, πόσα κακοποιὰ » τεχνάσματα!!!

«Ἀθεϊσμός! μὲ μορφὴ νεωτερισμοῦ!

«Κομμουνισμός! μὲ μορφὴ δημοκρατικῶν κηρυγμάτων. Τάσεις ὑπόπτου » προελεύσεως, μὲ μορφὴ προοδευτικῶν ἀναζητήσεων.

«Τὴν ἴδια στιγμή, ὁ διαρρήκτης προσβάλλει τὴν ξένη περιουσία, ὁ ἀκόλαστος » ἀτιμάζει τὴν παρθενικὴ ἁγνότητα, ὁ βλάσφημος ἀσχημονεῖ ἀναίσχυντα, ὁ δολο- » φόνος ἀφαιρεῖ τὴ ζωὴ τοῦ συνανθρώπου του. Τότε ἀκριβῶς, τὴ στιγμὴ τῆς συγχύ- » σεως, τῆς παραζάλης, τοῦ πανικοῦ, νηφάλιος, ἀνδροπρεπής, ἀποφασιστικός, » παρουσιάζεται ὁ ἀστυφύλαξ, προτείνοντας τὰ στήθη του γιὰ ν' ἀποτελέσουν, μόνα » πολλὲς φορές, τὸ βράχο πάνω στὸν ὁποῖο θραύονται οἱ παράνομες ἐπιδιώξεις. Καὶ » τὰ μεσάνυχτα, ἐνῷ τὰ πάντα ἡσυχάζουν καὶ τὸ φῶς ποὺ σκορποῦν τ' ἀστέρια δὲν » μπορεῖ νὰ φωτίσῃ τοὺς δρόμους καὶ τὶς παρόδους, αὐτός, ὁ ἀστυφύλαξ, συνε- » χίζει τὸ ρυθμικό του βῆμα, σταθερό, ἀλύγιστο, ἀνδρικό.

«Ἔτσι ἡ Ἀστυνομία στέκει σὰν Μεγάλος παιδαγωγός, μὰ καὶ φύλακας τῶν » αἰωνίων ἰδανικῶν στὴν κοινωνία, μὲ τὴν εὐγενέστερη καὶ ὡραιότερη ἀποστολή».

Αὐτή, ἀγαπητοί μου, εἶναι ἡ ἀποστολή σας, ὅπως ἀκριβῶς τὴν περιγράφει καὶ τὴν αἰσθάνεται ὁ παλαιότερος συνάδελφός σας.

Ὅταν δὲ καὶ κάθε νέος ἀστυφύλαξ, αἰσθάνεται καὶ νοιώθει ὅμοια μ' αὐτὸν τὴν ἀποστολή του στὴν Ἀστυνομία, ἀσφαλῶς θὰ πετύχῃ ἀπόλυτα καὶ ὡς ἄτομο καὶ ὡς ὑπάλληλος τοῦ Κράτους.

—Καὶ σεῖς νέοι Ἀρχιφύλακες, ποὺ ἀσκήσατε μὲ ἐπιτυχία τὸ λειτούργημα τοῦ ἀστυφύλακος καὶ ἐκρίθητε ἱκανοὶ καὶ ἄξιοι ν' ἀνεβῆτε στὸ πρῶτο σκολοπάτι τῆς ἱεραρχίας τῶν βαθμοφόρων τοῦ Σώματος, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἐκτέλεση τοῦ καθήκοντός σας, ἔχετε ὑποχρέωση, νὰ παραλάβετε τοὺς νέους αὐτοὺς ἀστυφύλακας καὶ νὰ τοὺς ὁδηγήσετε στὰ γνώριμα πλέον σὲ σᾶς ἀχνάρια τῆς ἐπιτυχίας.

—Ἡ Ἀστυνομία Πόλεων δέχεται σήμερα στοὺς κόλπους της 50 νέους ἀρχι-

φύλακας καὶ 250 νέους ἀστυφύλακας, δέχεται νέο αἷμα, ποὺ θὰ τονώσῃ τὸν ὀργανισμό της καὶ θὰ ἐνισχύσῃ τὸν ἀγώνα τοῦ Κράτους γιὰ τὴν τήρηση τῆς τάξεως καὶ τῆς 'Ασφαλείας.

'Η Σχολὴ τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων, μὲ τοὺς ἐκλεκτοὺς καθηγητάς αὐτῆς, ποὺ αὐτὴ τὴ στιγμὴ σᾶς καμαρώνουν, σᾶς ἀπευθύνει ἐγκάρδια συγχαρητήρια, σᾶς προπέμπει μὲ χαρά, σᾶς εὔχεται ὁλόψυχα καλὴ πρόοδο καὶ σᾶς προσκαλεῖ ν' ἀναφωνήσουμε:

Ζήτω ἡ 'Ελληνικὴ Πατρίδα
Ζήτω ὁ Βασιλεὺς
Ζήτω ἡ 'Αστυνομία Πόλεων»

Τὸ τέλος τῆς ὁμιλίας τοῦ κ. Διευθυντοῦ μας ἐκάλυψαν παρατεταμένα χειροκροτήματα...

'Ο Διοικητὴς τῆς Σχολῆς 'Αστυνομικὸς Δ)ντὴς Α' κ. 'Αρχιμανδρίτης Νικ., ὁμιλῶν εἰς τοὺς νέους 'Αρχιφύλακας καὶ ἀστυφύλακας κατὰ τὴν ὁρκωμοσίαν των.

Λακωνικός, ἀπέριττος, δίχως μεγαλόσχημους ρητορισμοὺς καὶ κούφιες λέξεις, ὁ λόγος τοῦ κ. Δ/ντοῦ, ἠλέκτρισε τοὺς νεαροὺς ἀστυνομικοὺς ἀλλὰ καὶ τὸ ἐκλεκτὸ ἀκροατήριο τῶν ἐπισκεπτῶν μας.

'Υπῆρξε γιὰ μιὰ ἀκόμα φορὰ ἀσύγκριτος σὲ βάθος καὶ περιεχόμενο καὶ ἔδωσε μιὰ ξεχωριστὴ πανηγυρικὴ γοητεία στὴν τελετή...

«'Η 'Αστυνομία Πόλεων δέχεται σήμερα στοὺς κόλπους της 50 νέους 'Αρχιφύλακας καὶ 250 νέους ἀστυφύλακας, δέχεται νέο αἷμα, ποὺ θὰ τονώσῃ τὸν ὀργανισμό της καὶ θὰ ἐνισχύσῃ τὸν ἀγώνα τοῦ Κράτους γιὰ τὴν τήρηση τῆς τάξεως καὶ τῆς 'Ασφαλείας».

Καὶ μὲ τὴν πεποίθηση αὐτή, πὼς ἔχουν δηλαδὴ πολλὰ νὰ προσφέρουν στὴν 'Αστυνομία, οἱ νέοι 'Αρχιφύλακες καὶ ἀστυφύλακες, ἀρχίζουν μιὰ γραφικὴ παρέλαση,

προηγουμένης τῆς Σχολῆς Ὑπαστυνόμων, μὲ τὴ συνοδεία τῆς Φιλαρμονικῆς ποὺ ἐπαιάνιζε τὸ Ἐμβατήριο τῶν Ἀστυνομικῶν Σχολῶν...

Μὲ παράστημα περήφανο, μὲ βῆμα σταθερό, μ' ἐνθουσιασμὸ καὶ σεμνὴ σοβαρότητα, περνᾶν τὰ παληκάρια τῆς Ἀστυνομίας, ἐνῶ ὁ κόσμος ξεσπᾷ σὲ οὐρανομήκεις ζητωκραυγὲς καὶ ἐνθουσιώδη χειροκροτήματα...

Στιγμὲς ἀληθινὰ ἀλησμόνητες αὐτές...ἀναμνήσεις διαλεχτές...Μιὰ ἐπιβλητικὴ εἰκόνα ἐνθουσιασμοῦ καὶ ἐξάρσεως...

Ἄνω σχῶμεν τὰς καρδίας...

Ἡ παρέλαση συνεχίζεται μὲ ὁλοένα μεγαλύτερη ἐπιτυχία. Οἱ θεατὲς πλημμυρίζουν ρίγη...

Κάποιος παληὸς βαθμοφόρος τοῦ Σώματος σκουπίζει κρυφὰ κάποιο δάκρυ...

Στῶμεν καλῶς...

Περνᾷ ὁ εἰρηνικὸς στρατὸς τῆς Ἑλλάδος...

Περνάει ἡ μεγαλειώδης φάλαγγα τῶν νέων Σταυροφόρων τῆς τιμῆς καὶ τῆς Ἀγάπης...

Περνάει ἡ Ἀστυνομία Πόλεων...ὁ καθρέφτης τοῦ πολιτισμοῦ μας καὶ ἡ συνισταμένη τῶν κοινωνικῶν προσδοκιῶν καὶ ὀνείρων.....

Ἡ παρέλαση τέλειωσε πιά...

Οἱ κ.κ. Ὑπουργοί, ὁ κ. Ἀρχηγὸς καὶ οἱ ἄλλοι ἐπίσημοι ἔχουν μπερδευτῆ ἀνάμεσα στοὺς νεαροὺς ἀστυνομικοὺς καὶ κουβεντιάζουν φιλικὰ μαζί τους γιὰ ἕνα σωρὸ πράγματα, ἐνῶ ἡ Φιλαρμονικὴ ἐξακολουθεῖ πάντα νὰ παιανίζῃ ἐμβατήρια...

Κι' ὅταν οἱ μικρές, χαριτωμένες συνεντευξοῦλες τῶν ἐπισήμων μὲ τοὺς ἀστυνομικοὺς τελειώνουν, ὁδηγοῦνται οἱ ἐπίσημοι, ἀπὸ τὸν κ. Δ/ντή μας, μέσα στὴ μεγάλη Αἴθουσα τῆς Σχολῆς, ὅπου ἀρχίζει μιὰ ἄλλη κεφάτη γιορτή...

Μέσα στὴν πλούσια διακοσμημένη αὐτὴ αἴθουσα, μιὰ θαυμάσια ὀρχήστρα, ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ ἀστυφύλακες τῆς Φιλαρμονικῆς, ἔχει δημιουργήσει ὅλες τὶς προϋποθέσεις γιὰ ν' ἀνάψῃ ἕνα ὅμορφο, ἑλληνικὸ γλέντι, καθὼς σερβίρονται πλούσιοι, ὀρεκτικοὶ μεζέδες, μπύρες καὶ γλυκίσματα.

Μὲ τραγούδια ἑλληνικά, μοντέρνα καὶ λαϊκά, ἀρχίνησε ἡ δεύτερη αὐτὴ γιορτή... Καὶ συνεχίστηκε μέσα σ' ἕνα ἐκλεκτὸ περιβάλλον κεφιοῦ καὶ χαρᾶς...

Ἀξίζει κάθε ἔπαινος στοὺς συσσιτιάρχες καὶ στοὺς βοηθούς τους ποὺ ἐβοήθησαν σημαντικὰ τὸν κ. Δ/ντή μας, ὥστε νὰ παρουσιασθῇ αὐτὴ ἡ τελειότης στὸ γλεντάκι ποὺ ἀκολούθησε.

Τίποτε δὲν ἔλειψε. Καμμιὰ ἀταξία δὲν παρατηρήθηκε.

Καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ ἐνθουσιασμοῦ παίρνει τὸ λόγο ὁ κ. Ὑπουργός, ποὺ μὲ ἕνα σύντομο, ἀλλὰ ἐξαίρετο καὶ παραστατικὸ λόγο, ἐξαίρει τὸ ἔργο τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων καὶ τονίζει ὅτι κατέχεται ἀπὸ τὶς πιὸ φιλικὲς καὶ ἐγκάρδιες προθέσεις γιὰ τὴν ἐπίλυση τῶν προβλημάτων μας, καταχειροκροτούμενος.

Τοῦ ἀπαντᾷ ὁ κ. Δ/ντής μας μὲ λόγια ποὺ συγκλόνισαν κάθε ἀστυνομικὴ ψυχὴ καὶ σκόρπισαν αἰσιοδοξία τριγύρω.

Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐπαναλάβω τὰ λόγια του, ἂν καὶ πολὺ-πολὺ τὄθελα. Μὰ ὅσοι τὸν ἄκουσαν ξέραν πόσο πόνο, πόση ἀγάπη γιὰ τὴν Ἀστυνομία ἔκρυβε ἡ κάθε λέξη του.

Ὕστερα τὸ γλέντι συνεχίστηκε...ὥσπου οἱ ἐπίσημοι βγῆκαν στὸ προαύλιο, ἔβγαλαν μερικὲς φωτογραφίες μὲ τοὺς νέους Ἀρχιφύλακας καὶ ἀστυφύλακας καὶ ὕστερα ἄρχισαν νὰ ἀποχωροῦν ἐνθουσιασμένοι μὲ τὴν ὅμορφη τελετὴ ποὺ ἀντίκρυσαν.

Παρατεταγμένοι οἱ νέοι ἀστυνομικοὶ καὶ οἱ δόκιμοι Ὑπαστυνόμοι, ἀποδίδουν τιμὲς στοὺς ἀπερχομένους, ἐνῶ ἡ Φιλαρμονικὴ παιανίζει καὶ πάλι Ἐθνικὰ ἐμβατήρια...

.....

Ἔλα μέσα τώρα, φίλε ἐπισκέπτη, νὰ παραστῇς στὴν συνέχεια τῆς γιορτῆς...

Ὁλόκληρο τὸ προσωπικὸ τῆς Σχολῆς, συγκεντρωμένο στὴν Μεγάλη Αἴθουσα,

κατόπιν διαταγῆς τοῦ κ. Δ/ντοῦ μας, βρίσκει τὴν εὐκαιρία νὰ συμμετάσχῃ πιὸ ἄνετα στὴν τελετή, γράφοντας τὸν εὔθυμο καὶ χαριτωμένο ἐπίλογό της.

Μόλις φύγανε οἱ ἐπίσημοι, ὁ κ. Δ/ντής μας, θέλησε νὰ κλείσῃ τὴν γιορτὴ μὲ τὴν εὐγενικὴ αὐτὴ χειρονομία, ποὺ σχολιάστηκε μὲ τόσο ἐνθουσιασμὸ ἀπὸ ὅλους τοὺς κατωτέρους ὑπαλλήλους τῆς Σχολῆς.

Μᾶς προσκάλεσε λοιπὸν σέ...γεῦμα, ὅπου, ἀνάμεσα σὲ μεζέδες καὶ μπύρες βρήκαμε τὴν εὐκαιρία νὰ ἀνανεώσουμε τοὺς παντοδύναμους δεσμοὺς ποὺ μᾶς ἑνώνουν, κάτω ἀπὸ τὴν λαμπρὴ καὶ φωτισμένη Διοίκησή Του.

Ἔτσι ὁ κ. Δ/ντής μας ἔχει κατακτήσει ὁλόκληρη τὴν ἀγάπη μας, τὸν θαυμασμό μας, τὴν πίστη μας, τὸν ἐνθουσιασμός μας...Γιατὶ ἐνδιαφέρεται καὶ φροντίζει γιὰ κάθε ζήτημά μας καὶ μᾶς διοικεῖ σὰν αὐστηρὸς βέβαια μὰ δίκαιος πατέρας, ποὺ

Ὁ Ὑπουργὸς ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν κ. Τριανταφύλλης, ὁ Ὑφυπουργὸς κ. Καλαντζῆς καὶ ὁ Διοικητὴς τῆς Σχολῆς κ. Ἀρχιμανδρίτης, φωτογραφούμενοι μετὰ τῶν ὁρκισθέντων νέων Ἀρχιφυλάκων.

ἀγαπᾷ τὰ παιδιά του καὶ θέλει νὰ τὰ δῇ νὰ βαδίζουν σταθερὰ τὸ δρόμο τῆς ἐπιτυχίας.

Σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ φωτογραφικὸς φακὸς συλλαμβάνει καὶ πάλι... «ὄφ-σάϊντ» τὴν μικρούλα δεσποινίδα Ἀρχιμανδρίτου, ποὺ στὴν ἄκρη τοῦ τραπεζιοῦ κυττᾷ μὲ πόθο τὸ πιάνο...

Κάποιος...εὐγενικὸς ἱππότης τὴ συνοδεύει ἴσαμε ἐκεῖ...

Καὶ τότε ἐκείνη, μὲ ὕφος μεγάλης κυρίας ἀλλὰ καὶ μεγάλης καλλιτέχνιδος, ἀρχίζει νά...ἐκτελῇ μουσικὴ δωματίου γιὰ νὰ μᾶς ψυχαγωγήσῃ ἀσφαλῶς.

Τὰ χεράκια της γλυστρᾶν πάνω στὰ μεγάλα πλήκτρα...Καὶ ἡ καρδούλα της εἶναι γεμάτη χαρά...Γιατὶ αὐτὴ τὴ στιγμὴ βρίσκεται μπροστὰ στὸ μεγαλύτερο παιχνίδι τῆς ζωῆς της.

Ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς μου τῆς εὔχουμαι, μιὰ μέρα νὰ γίνῃ τὸ εὐγενικό της αὐτὸ ὄνειρο πραγματικότης. Καὶ μὲ μιὰ ἀρίστη ἐπίδοση στὴ μουσικὴ νὰ προσθέσῃ

ΝΤΟΛΜΑΝ

Ο ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΑΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Διασκευὴ κ. Γιώργου ΚΟΜΗΝΟΥ
ἀπὸ τὸ βιβλίο τοῦ EDWIN JAMES

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Γ'

Τὰ τρία μπουλντόγκ

Ὁ Πέννυ ὑποκρίθηκε ὅτι φοβήθηκε πολὺ καὶ ἄρχισε νὰ τρέμῃ.

—Τί σημαίνει αὐτό; ἐτραύλισε.

—Θὰ τὸ μάθῃς ἀμέσως, εἶπε ὁ ἀνάπηρος. Γιὰ ν' ἀρχίσωμε, πήγαινε σ' ἐκείνη τὴ γωνία.

Καὶ μὲ τὸ δάχτυλο, τοῦ ἔδειξε μιὰ σκοτεινὴ γωνία, δίπλα σ'ἕνα μεγάλο ντουλάπι.

—Σ' ἐκείνη τὴ γωνία, καὶ τί νὰ κάνω;

—Γρήγορα σοῦ εἶπα, ἀλλοιῶς...

Ὁ ζητιᾶνος εἶπε αὐτὲς τὶς λέξεις μὲ τόσην ἀγριότητα, ὥστε ὁ Πέννυ πῆγε πολὺ γρηγορώτερα ἀπὸ τὴν ἐρώτηση.

Ὁ ζητιάνος γέλασε καὶ πάλι σαρκαστικά.

—Δὲν τὴν βρίσκεις τοῦ γούστου σου;

—Ἄς δοῦμε, τί μὲ θέλεις; διατὶ διατάζεις αὐτὰ τὰ φοβερὰ σκυλλιὰ νὰ μὲ προσέχουν ἔτσι;

—Τὰ φοβερὰ σκυλλιά, λές;'Αλλὰ, εὐναι μικρὰ καλὰ σκυλλάκια! Εἶναι οἱ φίλοι μου, οἱ ὑπερασπιστές μου, εἶπε ὁ ζητιᾶνος μὲ τρεμουλιαστὴ φωνή. Νά! Λέων! Τάρας! Ντόση! προσοχή!

Τὰ τρία ζῶα πῆγαν κοντὰ στὸν Πέννυ καὶ τὸν ἐκύτταζαν οὐρλιάζοντας.

—Μὴ κάνεις τὴν παραμικρὴ κίνηση νὰ φωνάξῃς ἢ νὰ φύγῃς ἀπὸ τὴ γωνία.

ἕνα ἀκόμα ὄμορφο κεφάλαιο στὴν ἱστορία τοῦ σπιτιοῦ της, ποὺ εἶναι ἕνα σπίτι χριστιανικό, κι' εὐτυχισμένο.

Τὰ μεσάνυχτα πιὰ πέρασαν...Κι' ἡ φύση ἐξακολουθεῖ νὰ ἡσυχάζῃ...

Μὰ ἡ καρδιά μου ἀκόμη δὲν εἶναι ἀνήσυχη.

Κι' αὐτὸ τὸ ὀφείλω σὲ σένα, καλέ μου ἀναγνώστη, ποὺ ἦρθες νὰ μοῦ κρατήσῃς συντροφιὰ αὐτὴ τὴν ὥρα τῆς μοναξιᾶς μου. Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὴν καλωσύνη σου...

Μὰ πρὶν νὰ φύγῃς θέλω νὰ ξέρῃς κάτι, ὅποιος κι' ἂν εἶσαι, ὅποιο ἐπάγγελμα κι' ἂν κάνῃς.

Ἡ συμβολικὴ αὐτὴ τελετὴ τῆς ὁρκωμοσίας τῶν 300 νέων ἀστυνομικῶν, ποὺ πλαισιώθηκε μὲ τόση ἐπισημότητα καὶ μεγαλοπρέπεια, δὲν εἶναι μιὰ τυχαία γιορτή...

Μοιάζει μὲ ὑπόσχεση...Μιὰν ὑπόσχεση ἐπίσημη. Ὅτι δηλαδὴ ἡ 'Αστυνομία θὰ συνεχίζῃ πάντοτε, τὸ σκληρό της ἔργο γιὰ τὴ διαφύλαξη τῶν ἀγαθῶν τοῦ Λαοῦ, ὁσονδήποτε σκληρὸς κι' ἂν εἶναι ὁ ἀγώνας της.

Καί, μὲ ἀνανεωμένες ὁλοένα τὶς δυνάμεις της θὰ βαδίζῃ πάντοτε ἀποφασιστικὰ τὸ δρόμο της, δίνοντας τὰ πάντα γιὰ τὸ Λαό, τὸν ὁποῖο ἀγαπᾷ, σέβεται καὶ ὑπηρετεῖ πιστά...

Αὐτὸ νὰ μὴν τὸ ξεχνᾷς ποτέ...

ΕΝΑΣ ΑΣΤΥΦΥΛΑΚΑΣ
(Σ. Κ. Π.)

Τὰ τρία αὐτὰ σκυλλιὰ θὰ ὁρμήσουν καὶ θὰ σὲ ξεσκίσουν σοῦ τὸ ὑπόσχομαι.

—Καὶ τί θέλεις νὰ κάνω σ' αὐτὴ τὴ γωνιά; Ἄφησέ με νὰ φύγω. Δὲ θέλω νὰ μείνω ἐδῶ, δὲν θέλω νὰ μάθω τὸ μυστικό σου.

—Δὲν ἔχεις τίποτε νὰ κάνῃς. Βλέπεις ἤπια σήμερα μερικὰ ποτήρια περισσότερα καὶ ἤμουν ἀρκετὰ φλύαρος μαζί σου. Δὲν θέλω κανεὶς νὰ ἀνακατεύεται στὶς δουλειές μου. Πρέπει νὰ εἶμαι βέβαιος ὅτι μπορῶ νὰ σοῦ ἔχω ἐμπιστοσύνη καὶ τότε μποροῦμε νὰ τὰ πᾶμε καλὰ οἱ δυό μας. Ἀλλὰ ἂν δὲν ἀποκτήσω τὴν ἐμπιστοσύνη σου δὲν μένει παρὰ νὰ πεθάνῃς.

—Νὰ πεθάνω! Γιατί; Δὲν σοῦ ἔκανα τίποτα.

—Μὴν εἶσαι τόσο ζῷο, φιλαράκο, ὅτι θὰ σὲ ἀφήσω νὰ φύγῃς. Εἶδες ἀρκετὰ καὶ δὲν σ' ἐμποδίζει τίποτα, νὰ μοῦ κάνῃς καμμιὰ λαχτάρα.

—Δὲν τὸ σκέφτηκα. Ἄφησέ με νὰ φύγω καὶ σοῦ ὑπόσχομαι νὰ μὴν πῶ σὲ κανέναν τίποτα.

—Ναί, ναὶ τὶς ξέρω αὐτὲς τὶς ὡραῖες ὑποσχέσεις. Ἂς ἀρχίσουμε ἀπὸ τὰ ἑκατὸ δολλάρια γιὰ τὴν ἐγγύηση.

Ὁ Πέννυ ἔχωσε τὸ χέρι του στὰ κουρελιασμένα ροῦχα του κι' ἔβγαλε τὰ ἑκατὸ δολλάρια καὶ τὰ παρουσίασε στὸν ζητιάνο, ὁ ὁποῖος τὰ πῆρε γελῶντας.

—Νὰ μιὰ δουλειὰ τελειωμένη. Ἂς δοῦμε τί ὥρα εἶναι.

Ἐνῶ ἔλεγε αὐτὰ ἄνοιξε ἕνα παληὸ μπαοῦλο καὶ πῆρε στὰ χέρια ἕνα χρυσὸ ρολόγι.

—Εἶναι ἐννέα ἡ ὥρα. Πρέπει νὰ φύγω γιὰ τὴν τριακοστὴ πέμπτη ὁδό. Ὁ σύλλογος τῆς ἑνώσεως κλείνει στὶς ἕντεκα. Θὰ ὑπάρχῃ καμμιὰ καλὴ δουλειὰ ἐκεῖ. Ἡ τριακοστὴ πέμπτη ὁδὸς εἶναι λιγάκι ἀσύχναστη, ἐκεῖ θὰ εἶναι πολὺ καλά.

Ὁ ἀστυνομικὸς δὲν ἔχασε οὔτε λέξη ἀπ' αὐτὸ τὸ μονόλογο.

—Θὰ βγῶ, σὺ θὰ μείνῃς ἐδῶ! τοῦ εἶπε ὁ ζητιάνος.

Ὁ Πέννυ ἔκανε μιὰ κίνηση τρόμου.

—Πῶς! θὰ μὲ ἀφήσῃς μόνο μ' αὐτὰ τὰ ζῷα;

—Καὶ γιατὶ ὄχι; Δὲν εἶναι καθόλου δυσαρεστημένα μαζί σου ἂν μείνῃς ἥσυχος καὶ ἂν δὲν φωνάζῃς. Οἱ σκύλλοι δὲν θὰ σοῦ κάνουν κακό! Ἂν ὅμως βγῇς ἀπὸ τὴ γωνία σου ἢ φωνάξῃς γιὰ βοήθεια, δὲν θὰ σὲ ὠφελήσῃ τίποτα γιατὶ κανεὶς δὲν θὰ σ' ἀκούσῃ καὶ εἶσαι χαμένος γιατὶ οἱ σκύλλοι θὰ πέσουν ἐπάνω σου καὶ θὰ σὲ κατασπαράξουν. Μὴν τὸ ξεχνᾷς! Θὰ γυρίσω λίγο μετὰ τὰ μεσάνυχτα καὶ τότε θὰ μιλήσουμε σοβαρά.

Ὁ Πέννυ ἄρχισε νὰ φωνάζῃ δυνατά, πρᾶγμα ποὺ ἔκανε ἀμέσως τοὺς σκύλλους νὰ ἐπιτεθοῦν ἐναντίον του.

—Σταθῆτε! Τάρας! Λέων! Ντόση! ἐφώναξε ὁ ζητιάνος στὰ σκυλλιά. Ἐκεῖνα ὑπάκουσαν δουλικά.

Ὁ Ντόλμαν ἄρχισε πάλι τὰ γέλοια.

—Εἶδες τί σὲ περιμένει ἂν φωνάζῃς;

Καὶ κατευθύνθηκε στὴν πόρτα. Ἀλλὰ πρὶν τὸν ἀφήσῃ μόνο, γύρισε ἀκόμη μιὰ φορὰ γελῶντας.

—Σοῦ εὔχομαι καλὴ διασκέδαση. Λάβετο ὑπ' ὄψει σου ὅτι οἱ σκύλλοι μου δὲν θὰ σ' ἀφήσουν ἀπείραχτο.

Μετὰ τὴν τελευταία αὐτὴ παραγγελία ὁ Ντόλμαν βγῆκε καὶ ἔκλεισε τὴν πόρτα πίσω του. Προηγουμένως εἶχε ἀνάψει μιὰ μικρὴ λάμπα ποὺ ἐφώτιζε λίγο τὸ δωμάτιο.

Ὁ Ἄνταμ Πέννυ ἔμεινε ἀκίνητος στὴ γωνία του.

—Διάβολε! σκέφθηκε τρίζοντας τὰ δόντια του, ἂν δὲν τὰ καταφέρω νὰ φύγω ἀπὸ δῶ καὶ ἡ τριακοστὴ πέμπτη ὁδὸς θὰ γίνῃ ἀπόψε τὸ θέατρο νέου ἐγκλήματος. Πρέπει, μὲ κάθε θυσία νὰ τὸ ἐμποδίσω.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ θέση του δὲν ἦταν καθόλου εὐχάριστη. Οἱ τρεῖς σκύλλοι δὲν ἔχαναν οὔτε μιὰ κίνησή του.

Ὁ ἀστυνομικὸς ἔβαλε προσεχτικὰ τὸ χέρι στὴν τσέπη του. Ἀλλὰ αὐτὴ ἡ χειρονομία ἦτα ἀρκετὴ νὰ κάνῃ νὰ τρίξουν τὰ δόντια τους οἱ σκύλλοι. Ὁ Πέννυ εἶχε τώρα ἀπὸ ἕνα περίστροφο σὲ κάθε χέρι ἀλλὰ δίσταζε νὰ πυροβολήσῃ. Οἱ σκύλλοι ἦταν πολὺ ἄσχημα διατεθειμένοι. Κάτω ἀπ' αὐτὲς τὶς περιστάσεις δὲν ἦταν βέβαιος ἂν θὰ μποροῦσε νὰ σκοτώσῃ καὶ τοὺς τρεῖς μέσα σὲ λίγα δευτερόλεπτα. Εἶχε πολὺ λίγες ἐλπίδες καὶ φοβόταν μήπως πολλὲς σφαῖρες ἀστοχήτουν.

Ἡ θέση του γινόταν ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ πολὺ δύσκολη. Εἶχε περάσει μιὰ ὥρα ἀπὸ τότε ποὺ ἔφυγε ὁ ἀνάπηρος. Στὴν ἀρχὴ ὁ ἀστυνομικὸς προτίμησε νὰ περιμένῃ γιατὶ ἦταν βέβαιος ὅτι ὁ Ντόλμαν θὰ περίμενε ἀπ' ἔξω γιὰ νὰ μάθῃ τί θὰ γίνῃ.

Ὁ Πέννυ σκέφθηκε ὅτι ἔπρεπε νὰ τελειώσῃ. Ἄρχισε στὴν ἀρχὴ τὰ καλοπιάσματα.

—Ἐμπρός, Λέων! Τάρας! Ντόση! Ἐλᾶτε μικρά μου.

Ἀλλὰ τὰ ἀτίθασσα ζῷα δὲν ἤθελαν κουβέντα καὶ ἀπάντησαν μὲ βρυχυθμούς. Ὁ Ντόλμαν εἶπε τὴν ἀλήθεια. Τὰ εἶχε καλὰ γυμνασμένα καὶ ἤξερε καλὰ τί θὰ συνέβαινε. Ὁ ντέτεκτιβ ἀπέτυχε στὴν ἀπόπειρα νὰ τὰ καλοπιάσῃ καὶ ἐκύτταξε τριγύρω στὸ δωμάτιο. Ξαφνικὰ μιὰ φωνὴ τοῦ ξέφυγε.

—Ἀσφαλῶς εἶμαι ζῷο.

Ἐνῷ ὁ Πέννυ μιλοῦσε οἱ σκύλλοι ἐξακολουθοῦσαν νὰ οὐρλιάζουν. Τὸ μέρος ὅπου βρισκόταν σχημάτιζε γωνία ἀπὸ τὸν τοῖχο καὶ τὸ ντουλάπι. Ἀπ' αὐτὸ τὸ ντουλάπι ἐπρόκειτο νἄρθῃ ἡ σωτηρία.

Ἂν μποροῦσε ν' ἀνεβῇ ὡς τὸ ὕψος τοῦ ντουλαπιοῦ, ἂν δειχνόταν πιὸ εὐκίνητος ἀπὸ τοὺς σκύλλους θὰ σωζόταν. Τὸ ντουλάπι ἦταν πολὺ ψηλὰ γιὰ ν' ἀνέβουν τὰ ζῷα, Ἐνῷ ἂν ἀνέβαινε ἐκεῖνος θὰ εἶχε ὅλον τὸν καιρὸ νὰ τὰ πυροβολήσῃ,χωρὶς νὰ τὸν ἐνδιέφερε καὶ ἂν καμμία σφαῖρα δὲν πετύχαινε.

Μόνον ἔπρεπε νὰ ἐνεργήσῃ μὲ μεγάλη προσοχή. Ἂν δὲν ἀνέβαινε ἀρκετὰ γρήγορα, καὶ ἕνας ἀπὸ τοὺς τρεῖς σκύλλους εἶχε τὸν καιρὸ νὰ τὸν ἁρπάξῃ ἀπὸ τὸ πόδι θὰ κινδύνευε νὰ ξαναπέσῃ στὸ πάτωμα καὶ νὰ εἶναι στὴ διάθεσή τους. Ἂν ἤθελε ν' ἀνέβῃ δὲν ἔπρεπε νὰ ἔχῃ τὰ ὅπλα στὰ χέρια του, ἂν πάλι ἔπεφτε ἀνάμεσά τους θὰ τὸν κατάσχιζαν σὲ κομμάτια, πρὶν προλάβῃ νὰ πάρῃ τὰ ρεβόλβερ ἀπ' τὴν τσέπη του. Ἀμέσως πῆρε τὴν ἀπόφασή του. Ἄρχισε νὰ κυττάζῃ στὰ μάτια τὸν σκύλλο ποὺ ἦταν κοντά του. Τὸ ζῷον ἔδειξε σημεῖα ἀνησυχίας καὶ γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὴ ματιά του ἔκανε πίσω ἕνα βῆμα. Ὁ ἀστυνομικὸς ἔκανε τὰ ἴδιο καὶ γιὰ τ' ἄλλα δυὸ μπουλντόγκ.

Ἡ ἀπόσταση μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῶν σκύλλων ἔγινε λίγο μεγαλυτέρα. Δὲν δυσκολέφθηκε καθόλου, καὶ κρατῶντας τὰ μάτια καρφωμένα στὰ σκυλλιὰ ἐγύρισε πρὸς τὸ ντουλάπι. Ἀφοῦ κύτταζε τὸ ὕψος τοῦ ντουλαπιοῦ σήκωσε τὰ χέρια πρὸς τὸ στῆθος, τὰ ἔφερε ψηλὰ μὲ μαθηματικὴν ἀκρίβεια, ἀλλὰ τὸ ντουλάπι ἦταν πολὺ ψηλὸ γιὰ νὰ μπορέσῃ ν' ἀνεβῇμόνο μὲ τὰ χέρια. Ἔπρεπε νὰ κάνῃ ἕνα τεράστιο πήδημα.

Ἑτοιμάστηκε μὲ μοναδικὴ ψυχραιμία νὰ ἐκτελέσῃ τὸ παράτολμο σχέδιό του. Ἔμεινε σ' αὐτὴ τὴ θέση μὲ τὰ χέρια ἀνεβασμένα. Οἱ σκύλλοι τὸν παρατηροῦμεν μὲ περιέργεια καὶ δὲν μποροῦσαν νὰ καταλάβουν γιατὶ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος στεκόταν σ' αὐτὴ τὴν περίεργη στάση. Ὁ ντέτικτιβ δὲν γύριζε τὸ κεφάλι. Λίγο-λίγο ἐγονάτιζε. Ἔπειτα ξαφνικὰ ἔκανε ἕνα πήδημα ἀπομακρύνοντας τὰ χέρια του.

Ὁ Ἄνταμ Πέννυ ἦταν στὸ ὕψος τοῦ ντουλαπιοῦ. Δὲν ἄφησε στὰ δόντια τῶν σκύλλων, παρὰ ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὸ πανταλόνι του. Τὰ μπουλντόγκ ἄρχισαν νὰ πηδοῦν μὲ μανία τριγύρω στὸ ντουλάπι, ἀλλὰ χωρὶς νὰ φτάνουν στὸ ὕψος. Ὁ ἀστυνομικὸς ξέσπασε σὲ γέλοια.

(Συνεχίζεται)

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΜΕΤΑΒΟΛΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

Παρητήθησαν τοῦ 'Αστυν. Σώματος, ὁ 'Υπαστ. Α' κ. Δημητριάδης Πρ., ὁ 'Αρχιφ. Δρακᾶτος Φιλ., ὁ 'Υπαρχ. Περογιαννάκης Μιχ. καὶ οἱ ἀστ/κες Θέμελης Γ., Τριανταφύλλου Π., Σταυρόπουλος 'Αν., Λόης Λ., Σκαμινέλης Κ. καὶ Καπουλέας Κ.

'Απελύθησαν διὰ λόγους πειθαρχίας, ὁ 'Υπαστυν. Α' κ. Νεροῦτσος 'Αντ. καὶ οἱ ἀστ/κες Παπαδόπουλος Θ. καὶ Ξανθάκης Κ.

Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. 'Αρχηγοῦ τοῦ 'Αστυν. Σώματος, ὀνομάσθησαν τακτικοὶ ἀστυφύλακες οἱ κάτωθι μέχρι τοῦδε μαθητευόμενοι τοιοῦτοι τοῦ 182 ἐκπαιδ. Τμήματος τῆς 'Αστυν. Σχολῆς, πλὴν τῶν μαθ. ἀστ/κων Παντελεάκου 'Αντ., Μανωλοπούλου 'Αρ., Πατσουράκη Κ. καὶ 'Ωρανίτη Ν., οἵτινες ἐκρίθησαν ἀκατάλληλοι πρὸς μονιμοποίησιν διὰ λόγους ὑγείας:

Ρίζος Ι., Λαβράνος Ν., Ρεβελάκης Ε., 'Αρτικόπουλος Στ., Τσαμαντᾶς Χ., Μούκας Ν., Πηγαδιώτης Κ., Σπανογιάννης Α., Λειβαδίτης Ν., Βλαχογιάννης Κ., Γιαννοῦκος Δ., Ρόγας Β., Κανούσης Π., Καραμῖντζος Γ., Πέτρου Π., Σακέλλιος Κ., Στεφανόπουλος Σ., Φοίτηρης Δ., 'Ανδρινόπουλος Δ., Παππᾶς Χ., Μαυρογεώργης Μ., Νιαράκης Α., Δημακόπουλος Γ., Μπουγιώτης Χ., Παπασπηλόπουλος Κ., Κάππος Ν., Γιαννακούρας Π., Καλαϊτζίδης Κ., Καραθανάσης Κ., Καραΐσκος Ν., Πετρόπουλος Β., Φιλιόπουλος Φ., Μαντζαβᾶς Θ., Μπαλάσκας Θ., Γεωργαρέας Η., Κοντὸς Σ., Ξέρρας Σ., Σταυρόπουλος Α., Τριαντάφυλλος Ε., Βλατάκης Γ., Χρυσανθάκης Β., Πατερίτσας Γ., Θεοδωρολέας Κ., Παπαγγελόπουλος Κ., Τρικκόπουλος Σ., Πολύμερος Ι., Ρόκκος Α., Μπούγας Α., Παντελάκης Γ., Δαρσακλῆς Γ., Παπαδᾶς Η., Δορβίκας Ν., Καραμέτας Χ., Μποῦνος Α., Οὐλῆς Α., Ράπτης Β., Μεταξῆς Α., Δουκάκης Ν., Κόρακας Ε., Κόλλιας ἢ Λυμπερόπουλος Α., Μαρίνης Κ., Ψυχόπαιδας Δ., 'Αλαφάκης Μ., Βούρτσης Δ., Μαχαίρας Α., Ζεμπερλῖγκος Β., Κιτούτσης Θ., Χῶνος Ν., Γρυπονησιώτης Β., Πηλιχός Β., Τζαναβάρας Μ., Ζούσης Ν., Δημόπουλος Ε., Βερβερίδης Γ., Δελάκος καὶ Η. Κόλλιας Κ.

***

ΠΡΟΑΓΩΓΑΙ

Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. 'Αρχηγοῦ τοῦ 'Αστυν. Σώματος προήχθησαν εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ 'Αρχιφύλακος οἱ ἐν μονίμῳ διαθεσιμότητι τελοῦντες 'Υπαρχ/κες 'Ηλιόπουλος Εὐσ. καὶ Ζῶρζος 'Ιωάννης, διότι νεώτεροί των 'Υπαρχ/κες προήχθησαν εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ 'Αρχ/κος.

***

ΑΜΟΙΒΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

Δι' 'Ημερησίας Διαταγῆς τῆς 'Αστυνομικῆς Σχολῆς τῆς 13-8-55 ἀπενεμήθη ἔπαινος εἰς τὸν 'Αστ/κα (13268) Σεργεντάκην Γρηγόριον τοῦ Δημητρίου, διότι τοποθετημένος εἰς τὸ συνεργεῖον τῆς Σχολῆς ὡς συντηρητὴς ξυλουργὸς τῶν ἐπίπλων καὶ τοῦ οἰκήματος, ἐργάζεται ὑπεράνθρωπως πολὺ πέραν τῶν κεκανονισμένων ὡρῶν ἐργασίας, προσέφερε δέ, ὅλως ἐκτάκτους ὑπηρεσίας, διὰ τὴν διακόσμησιν τῶν αἰθουσῶν καὶ τῆς Σχολῆς γενικῶς, κατὰ τὰς ὀργανωθείσας ἑορτὰς τοῦ Πάσχα, τὰς ὁρκωμοσίας καὶ ἄλλας τελετάς.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑΙ ΣΧΟΛΑΙ

Τὴν 31ην Ὀκτωβρίου 1955 ἐξῆλθον τῆς Ἀστυνομικῆς Σχολῆς κατόπιν ἐξαμήνου εὐδοκίμου φοιτήσεως, 50 νέοι Ἀρχιφύλακες καὶ 248 ἀστυφύλακες οἵτινες ἐτοποθετήθησαν ὡς ἀκολούθως:

Ἀρχιφύλακες

α) Εἰς Ἀστυνομικὴν Ἀθηνῶν οἱ: Ἀθανασάκης Δ., Ἀντωνᾶκος Κ., Ἀσημακόπουλος Σ., Ἀντωνόπουλος Α., Δημητρίου Δ., Δορλῆς Α., Δρανᾶς Π., Καραγκούνης Ν., Καρακανδᾶς Μ., Κοντοπύργιας Ν., Μαργαρίτης Π., Μανωλόπουλος Β., Μηλιώνης Σ., Μίχος Μ., Μπάμπαλης Π., Μπεάκος Γ., Ντόκνος Δ., Νίτσος Α., Παπαδόπουλος Γ., Παπαμιχαὴλ Δ., Παπουντζῆς Σ., Σκορδᾶς Α., Τσίγγας Ν. καὶ Ψιμόγιαννος Ν.

β) Εἰς Ἀστυνομικὴν Διεύθυνσιν Πειραιῶς οἱ: Γαλανάκης Φ., Δρυλλεράκης Ν., Κεντρωκῆς Ε., Κόλλιας Ε., Κυρανάκος Ν., Κότσιφας Δ., Κεραμίδας Μ., Μανέττας Γ., Οἰκονομᾶκος Γ., Παψανδρέου Ε., Παναγέας Α., Πολυχρόνης Δ., Φωτόπουλος Σ. καὶ Τσιχριντζῆς Β.

γ) Εἰς Ἀστυνομικὴν Διεύθυνσιν Πατρῶν οἱ: Ἀνδριώτης Π., Γεωργόπουλος Γ., Δρακόπουλος Γ., Λιακάκος Π., Ματσάγγος Α., Μιχελουδάκης Κ., Ὀρφανίδης Ι., Παπαγεωργόπουλος Π., Τριανταφυλλόπουλος Κ. καὶ Χριστόπουλος Π.

δ) Εἰς Ἀστυνομικὴν Διεύθυνσιν Κερκύρας οἱ: Ἀλεξόπουλος Φ. καὶ Μπαγετάκος Ἠλίας.

Ἀστυφύλακες

α) Εἰς Ἀστυνομικὴν Διεύθυνσιν Ἀθηνῶν οἱ: Ἀγγελόπουλος Ι., Ἀθανασίου Κ., Ἀθανασόπουλος Ι., Ἀλεξίου Β., Ἀναγνωστάκης Κ., Ἀνδρεοσόπουλος Δ., Ἀνδριανάκης Γ., Ἀνδριτσόπουλος Α., Ἀνδριτσόπουλος Γ., Ἀντωναράκος Α., Ἀποστόλου Ν., Ἀρβανίτης Κ., Ἀργυρίου Ι., Ἀσημακόπουλος Δ., Ἀσημακόπουλος Κ., Βαγενᾶς Γ., Βαζένιος Ν., Βασιλόπουλος Α., Βλάχος Α., Βραγιᾶς Π., Βούλγαρης Ι., Βοῦτσος Μ., Γαλανόπουλος Π., Γαμβρᾶς Θ. Γαπκιάδης Μ., Γιαννακάκος Κ., Γιαννόπουλος Α., Γιαννούλης Β., Γιδαράκος Σ. Γιώτας Γ., Γιώτης Ν., Γκότσης Σ. Δανιὴλ Εὐθ. Δημητρίου Λ., Δημητρόπουλος Π., Δημόπουλος Ι., Δημόπουλος Ν., Διαμαντόπουλος Α., Διαμαντόπουλος Ρ., Δρακόπουλος Θ., Ζέκιος Ι., Ζωητὸς Κ., Θανέλλας Γρ., Θεοδώρου Χ., Καλατζῆς Π., Καλιαμπάκος Κ., Καλούτσης Α., Καλτσᾶς Σπ., Καράμπαλης Ι., Καραχάλιος Κ., Κάρμας Α., Λιόντος Ι., Κατσαράκης Ε., Κατσαρὸς Κ., Κατσιφῆς Χ., Καψοκαβάδην Α., Κεφαλᾶς Α., Κεχαγιᾶς Ι., Κιαχτύπης Ν., Κόκκινος Γ., Κολοβὸς Β., Κολοβὸς Κ., Κολοβὸς Π., Κοντογιάννης Η., Κουλαμᾶς Η., Κρανίτης Π., Κριτσώνης Β., Κυζίρης Β., Λαγὸς Δ., Λεμπέσης Σ., Λεπίδας Ι., Λιακέας Η., Λιάμης Γ., Λιακόπουλος Η., Λιάκουρης Ν., Λιάσκας Π., Λιάσκος Λ., Λιολίτσας Κ., Λουκᾶς Β., Λοῦκος Γ., Μαλακάσης Γ., Μανδραγώνης Δ., Μανουρᾶς Ι., Μαστρογιαννόπουλος Α., Ματσιώτας Ν., Μεγαδούκας Α., Μιχελῆς Δ., Μίχος Ν., Μπαϊρακτάρης Γ., Μπάκας Α., Μπάρας Γ., Μπαφοῦτσος Δ., Μπέλλος Σ., Μπεσίρης Η., Μπίλιας Χ., Μποσινάκης Ε., Μπουρίκας Π., Μπουρούνης Δ., Μπούσης Θ., Μπρόμης Κ., Μωραΐτης Α., Νάνης Μ., Νίκας Α., Νίκας Σ., Νικολακόπουλος Π., Παπαγεωργίου Φ., Παπαδάκης Μ., Παπαδᾶτος Γ., Παπαζησίμου Δ., Παπαϊωάννου Α., Παπαϊωάννου Σ., Παπαπαναγιώτου Ν., Παρλαβάντζας Α., Πατούνης Σ., Παφιλλᾶς Ι., Περράκης Α., Πολίτης Ι., Ράπτης Χ., Ρίζος Ε., Σαμαρτζῆς Χ., Σάσσαλος Γ., Σβούκας Α., Σγοῦρος Δ., Σεϊντῆς Φ.; Σεμιτέκολος Δ., Σκλαβοῦνος Α., Σκοπλάκης Δ., Σκούρας Γ., Σκούρας Ο., Σκορδᾶς Γ., Σκορδᾶς Ι., Σκωλίκης Μ., Σουροπάνης Ε., Σπανὸς

Ο., Σπηλιόπουλος Π., Σταθᾶτος Π., Σταματελόπουλος Α., Σταμέλος Ν., Στάμου Κ., Σταυρόπουλος Ι., Σταύρου Δ., Σωτῆρχος Λ., Τάγκαλος Φ., Τασάκος Κ., Τρανούδης Κ., Τσιάντης Ι., Τσόγκας Κ., Τσόγκας Τ., Τσόλκας Π., Τσούνης Ν., Τσούστας Χ., Τυλιγάδας Α., Ὑφαντῆς Ν., καὶ Χριστόπουλος Γ.

β) Εἰς Ἀστυνομικὴν Διεύθυνσιν Πειραιῶς οἱ: Ἀλεξόπουλος Γ., Ἀργύρης Α., Βασιλειάδης Σ., Βλάχος Γ., Βλάχος Κ., Γιαλαμᾶς Ν., Γιάχος Ε., Γριβέας Μ., Δασκαλέας Ι., Δημητρόπουλος Α., Δημόπουλος Ν., Δαμάτογλου Δ., ἢ Γ., Ζάννης Α., Θεοχάρης Ι., Κουτσόπουλος Γ., Κωτσικόρης Σ., Κουρεντζῆς Ν., Καράμπελας Ι., Κοντὸς Π., Κοψαχείλης Β., Καλύβας Σ., Κανάτας Μ., Κέλμαλης Χ., Κατσώρχης Ν., Λάππας Α., Λουκῆς Δ., Λεβάκος Π., Λάσκαρης Η., Λυμπέρης Κ., Λιώσης Θ., Μπούκας Δ., Μαρινάκης Γ., Μαραβελέας Α., Μυλωνᾶς Β., Μπούτσαλης Π., Μπούγαλης Χ., Μπαραμπούτης Ε., Μπασακίδης Κ., Μαντζουρᾶτος Α., Μπαμπαρούτσης Φ., Νικήτας Μ., Νικολετᾶτος Σ., Πετράκος Κ., Παπανικολάου Ν., Πετρόπουλος Σ., Πουλέτσος Κ., Παπαδήμας Δ., Πετρόπουλος Γ., Σπυρόπουλος Α., Ρουμπιὲν Ν., Σπανὸς Ι., Σκουρολιάκος Π., Σαμαρᾶς Θ., Τσαλτάκης Δ., Τζουρμπάκης Γ., Τζανέλης Γ., Τσαβλῆν Ε., Τσακίρης Ι., Ταπεινὸς Δ., Τζανετουλάκος Π., Τερζάκης Ν., Τσίντζον Κ., Τσουκνίδας Λ., Φωτόπουλος Θ., καὶ Χαραλάμπους Ι.

γ) Εἰς Ἀστυνομικὴν Διεύθυνσιν Πατρῶν οἱ: Αὐγουστῆς Λ., Γκίνης Χ., Κωνσταντόπουλος Α., Καλτσῆς Α., Καλαντζῆς Α.,Μπόϊκος Χ., Μανώλης Ν., Πλέσσας Ι., Πουλημένος Σ., Ρέππας Α., Ρουμελιώτης Α., Σινόπουλος Β., Σχίζας Κ., Τσώτας Β., Χαμηλὸς Κ., Χαλιανδρὸς Δ. καὶ Ψαρρᾶς Α.

δ) Εἰς Ἀστυνομικὴν Διεύθυνσιν Κερκύρας οἱ: Γεωργιάδης Λ., Κανελλάκης Κ., Πατούνης Γ., Παππᾶς Σ., Καρυώτης Η. καὶ Τάτσης Κ.

ε) Εἰς Διεύθυνσιν Τουριστικῆς Ἀστυνομίας οἱ: Ἀναστασιάδης Ἀ., Κυπριανὸς Σ., Κοσκινᾶς Ν., Μούτσιος Γ. καὶ Χριστόπουλος Κ.

***

ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ ΥΠΟΨΗΦΙΩΝ ΑΡΧΙΦΥΛΑΚΩΝ

Τὴν 30ὴν Ὀκτωβρίου 1955 διεξήχθη διαγωνισμὸς διὰ τὴν Σχολὴν Ἀρχιφυλάκων εἰς τὴν ἔκθεσιν ἰδεῶν. Μετέσχον 553 ὑποψήφιοι ἐκ τῶν ὁποίων ἐπέτυχον 207, οἵτινες εἶναι οἱ ἑξῆς:

1) Πηλὸς Σ.,20, 2) Σιφάκης Ε., 19.33, 3) Βούζας Σ. καὶ 4) Τζαβάρας Δ. ἀμφότεροι 18.33, 5) Παγκάκης Ι.,18, 6) Μουρλᾶς Α., 17.66, 7) Σταμάτης Χ. καὶ 8) Μανώλης Κ. ἀμφότεροι 17.33 9) Σῦρος Κ. καὶ 10) Σαντᾶς Σ. ἀμφότεροι 17, 11) Πέτσας Δ., 16.66 ,12) Σολωμὸς Δ., 13) Περδίου Α. καὶ 14) Πυροβολάκης Κ. ἅπαντες 16.33, 15) Σταυρακάκης Ε., 16,) Χόνδρος Μ., 17) Χατζημιχαὴλ Π., 18) Παντελιὸς Κ. καὶ 19) Σαλτέρης Δ. ἅπαντες 16, 20) Κόγιας Κ., 15.66, 21) Ἀντωνιάδης Μ., 22) Μάλλιος Ε. 23) Ματσούνης Λ. 24) Γαλλικὸς Γ. καὶ 25) Ψιμόπουλος Α. ἅπαντες 15.33 26) Βαρδάκης Α., 27) Κουρέλης Γ., 28) Ἀποστολόπουλος Λ. καὶ 29) Γάλλος Π. ἅπαντες 15,30) Τσάκαλος Ι., 14.66, 31) Κοκορογιάννης Γ. καὶ 32) Κούρτης Θ. ἀμφότεροι 14,33, 33) Μαγκούνης Θ., 34) Μπάρος Θ., 35) Λαγουβάρδος Γ., 36) Μπούρας Γ., 37) Κωνσταντακόπουλος Γ., 38) Πετρόπουλος Μ., 39) Σοῦλτος Ν., 40) Σπανὸς Δ., 41) Ἀποστολόπουλος Ν., 42) Χρυσαυγῆς Κ., καὶ 43) Κυριακουλᾶκος Ι. ἅπαντες 14, 44) Γατσῆς Α., 45) Μαρκουλάκης Γ., καὶ 46) Κορδᾶτος Μ. ἅπαντες 13,66, 47) Μπιτσικώνης Σ., 48) Ἀντωνόπουλος Χ., 49) Ἀντωνόπουλος Λ. καὶ 50) Βαρούχας Κ., ἅπαντες 13.33, 51) Ζίβας Δ., 52) Κανέλλης Χ., 53) Ἀντωνόπουλος Κ. καὶ 54) Γκίκας Α., ἅπαντες 13, 55) Καλφακᾶκος Λ., 56) Γεωργακάκης Μ., 57) Βεργῆς Α., 58) Γραμμένος Γ., 59) Χουκτού-

λας Δ. καὶ 60) Παυλόπουλος Γ., ἅπαντες 12.66, 61) Καραστάθης Χ., 62) 'Ανδρεάδης Σ., 63) Βασιλόπουλος Π., 64) Σκάρπας Κ., 65) 'Ορφανᾶκος Μ., 66) Πολυχρονόπουλος Π., ἅπαντες 12.33, 67) Δεληγιάννης Α., 68) Γιαννόπουλος Ι., 69) 'Αλεξόπουλος Σ., 70) Λούρης Χ., 71) Μπουρδᾶκος Ν., 72) Κατζουράκης Β., 73) 'Αθανασίου Α., 74) Ραπτάκης Γ., 75) Πρέτζης Κ., 76) Σαράντης Κ., 77) Πυρακάκης Γ., 78) Γεωργακόπουλος Δ. καὶ 79) 'Αδαμόπουλος Π., ἅπαντες 12, 80) Ζαφειρόπουλος Ν., 81) Σοφιανόπουλος Π., 82 ἀμφότεροι 11.66, 82) Κοντούλης Δ., 83) Μπισκίνης Α., 84) Εὐαγγελινάκης Ε., 85) Μπερτσιᾶς Θ. καὶ 86) Φαραντούρης Δ., ἅπαντες 11.33, 87) Λάππας Γ., 88) Βαρουχάκης Γ., 89) Γεωργιόπουλος Β., 90) Καλογερόπουλος Ε., 91) Καραΐσκος Α., 92) Μπακῆς Α., 93) Κακώσης Σ., 94) Ντόκας Χ., 95) Παλαδινὸς Ι., 96) Τσαταλᾶς Κ., 97) Γιαννοῦτσος Θ., 98) Δῆμος Α. , 99) Παυλάκης Ι., 100) Σπανᾶκος Π., 101) Παναγιωτάκης Ι., 102) Μπρίνιας Α., 103) Λορποζᾶκος Σ., 104) Γαβαθόπουλος Δ., 105) Στεργιόπουλος Ν., ἅπαντες 11, 106) 'Αντίοχος Δ., 107) Βουλτζάτης Ι., 108) Βαΐτσης Χ., 109) Κασσέλας Ε., 110) 'Αναστασόπουλος Σ., 111) Διαμαντόπουλος Κ., 112) Μπουχοῦτσος Σ., 113) 'Ιπποκράτης Ν., 114) Κατσαρέας Ν., 115) Λάλας Γ., 116) Χρυσανθόπουλος Χ. 117) Χαλαστάμης Δ., 118) Καμαρινὸς Κ., 119) Κότσουφας, ἅπαντες 10.66, 120) Μπάλας Α., 121) Ζαφειρόπουλος Σ., 122) Γκίκας Α., 123) Δημακόπουλος Σ., 124) Τσέρος Α., 125) Φράγκος Σ., 126) Οἰκονόμου Γ., 127) Σωτήρας Ν., 128) Τζίφας Π., 129) Νεροῦτσος Β., 130) Φιλόπουλος Π. καὶ 131) Γιαννόπουλος Α., ἅπαντες 10.33, 132) Κλεομένης Ε., 133) Κούρκουλος Χ., 134) Κάτσος Δ., 135) Κοκκάλας Σ., 136) Κόλλιας Π., 137) 'Αποστολόπουλος Λ., 138) 'Ηλιόπουλος Γ., 139) Μιαρῆς Γ., 140) 'Ηλιάδης Α., 141) Μακρῆς Θ., 142) Μουρίκης Γ., 143) Ζαμίτ Δ., 144) Λάμπρου Κ., 145) Κουρέττας Δ., 146) Δημόπουλος Γ., 147) Κανοτάνης Ν., 148) Καλποθᾶκος Π., 149) Κουρδάρης Ι., 150) Μπουλούμπασης Κ., 151) Κοτσάφτης Θ., 152) Λάμπουρας Ι., 153) Καραμπᾶτσος Θ., 154) Κοζτῖνος Ι., 155) Αὐγουστῖνος Ν., 156) Δουκάκης Κ., 157) Δημητρέλλος Δ., 158) Κατσαρὸς Ε., 159) Κατσαμπέκης Μ., 160) Ζουριδάκης Σ., 161) Γεωργακόπουλος Γ., 162) Μεγαλακάκης Κ., 163) Εὐαγγελίδης Α., 164) Λάππας Γ., 165) Λουκάκης Δ., 166) Μπάμπος Ε., 167) Μακρῆς Δ., 168) Γκοτταρίδης Ι., 1 9) Διονυσόπουλος Ι., 170) Φερέτος Ε., 171) Τσιριμῶκος Α.,172) Σιμόλης Γ., 173) Δανέλης Κ.,174) Πετράκης Π., 175) Στριγγλόγιαννης Μ., 176) Βάζας Ι., 177) Σποῦλος Ι., 178) Ραφτόπουλος Α., 179) Χαβέλας Ι., 180) Φατσέας Δ., 181) Πίσπας Α., 182) Παπαβασιλείου Α., 183) Στάϊκος Ν., 184) Παπαγγελόπουλος Π., 185) Δαουτᾶκος Ε., 186) Κουτρουμπέλης Χ., 187) Νικητόπουλος Χ., 188) Παπαδᾶτος Π., 189) Πανανάκης Α., 190) Ραπτάκης Ε., 191) Μανδέλλος Π., 192) Καλογερόπουλος Α., 193) Μπελλῆς Γ., 194) Καραμπᾶκος Η., 195) Μαυρογιάννης Β., 196) Ματσούκας Ι., 197) 'Ανδριτσόπουλος Α., 198) Βασιλείου Δ., 199) Βερνάρδος Δ., 200) Κακογιάννης Μ., 201) Λιώγας Β., 202) Κούφης Π., 203) Καλογερόπουλος Χ., 204) Παρασκευόπουλος Κ., 205) Σπανόπουλος Χ καὶ 206) Παγκράτης Ν., ἅπαντες 10 καὶ 207) Σέργης Γ., 10,66.

***

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΑΙ ΕΚΠΟΜΠΑΙ ΑΣΤΥΝ. ΠΟΛΕΩΝ

'Απ' ὅλα τὰ μέρη τῆς 'Αθήνας καταφθάνουν συγχαρητήρια γράμματα, ἑκατοντάδων ἀκροατῶν τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ τῶν 'Ενόπλων Δυνάμεων 'Ελλάδος, οἱ ὁποῖοι συγχαίρουν τὸν Διευθυντὴν τοῦ Τμήματος Πνευματικῆς 'Αγωγῆς διὰ τὴν ἄριστη ἐπιμέλεια, τὸ πλούσιο περιεχόμενο καὶ τὰ λογοτεχνικὰ κείμενα τῆς ἐκπομπῆς τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων, ποὺ θεωρεῖται σήμερα ὡς ἡ καλλίτερη ἐκπομπὴ τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ τῶν 'Ενόπλων Δυνάμεων.

—Ἡ ἐκπομπὴ τῆς 28ης Ὀκτωβρίου 1955, ποὺ συνέπεσε μὲ τὴν ἑορτὴ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου καὶ κοντὰ στὴν Ἐθνικὴ Ἐπέτειο τῆς 28ης Ὀκτωβρίου, ἦταν πανηγυρικὴ καὶ εἶχε ἄφθονο ἑορταστικὸ κέφι, μὲ τὴ συμμετοχὴ τῆς Σοφίας Βέμπο, τοῦ Νίκου Γούναρη, τοῦ Κώστα Μανιατάκη καὶ τοῦ Ζάχου στὰ δημοτικὰ τραγούδια. Συμμετεῖχε ἡ ὀρχήστρα τοῦ Σταύρου Ρουχωτᾶ ποὺ ἔπαιξε μοντέρνα κομμάτια ἀπὸ ξένες ἐπιτυχίες.

Κατὰ τὴν ἐκπομπὴ αὐτή, μετεδόθη καὶ ἐμπνευσμένη πανηγυρικὴ ὁμιλία τοῦ Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ Α΄ κ. Νικολάου Ἀρχιμανδρίτου, ἡ ὁποία προκάλεσε τὰ πιὸ ἐνθουσιώδη καὶ κολακευτικὰ σχόλια τῶν ἀκροατῶν τοῦ Σταθμοῦ.

Χαρακτηριστικὴ εἶναι ἐν προκειμένῳ καὶ ἐπιστολὴ τοῦ Ἐλευθερίου Ε. Συνοδινοῦ, Διευθυντοῦ τοῦ Γεν. Χημείου τοῦ Κράτους, ποὺ ἀναφέρει ἐπὶ λέξει τὰ ἑξῆς:

Ἀξιότιμε κ. Ἀρχιμανδρίτη,

Ἤκουσα χθὲς ἀπὸ τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ Ἐνόπλων Δυνάμεων τὸν λίαν ἐμπνευσμένον λόγον σας ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς 28ης Ὀκτωβρίου 1940 καὶ ἐπιτρέψατέ μου νὰ σᾶς ἀπευθύνω τὰ θερμά μου συναδελφικὰ συγχαρητήρια.

Μετὰ τιμῆς
Ε. Συνοδινὸς

—Στὴν ἐκπομπὴ τῆς 2 Νοεμβρίου 1955, μετεδόθησαν μερικὰ στιγμιότυπα ἀπὸ τὴν ὁρκωμοσία 50 νέων Ἀρχιφυλάκων καὶ 248 ἀστυφυλάκων, ποὺ ἔλαβε χώρα στὴν Ἀστυνομικὴ Σχολὴ καὶ μαγνητοφωνήθηκε ἀπὸ τὸ Τμῆμα Πνευματικῆς Ἀγωγῆς. Ἡ ὁρκωμοσία αὐτή, τῆς ὁποίας ἐκτενὴς περιγραφὴ δημοσιεύεται σὲ ἄλλη στήλη τοῦ περιοδικοῦ καὶ στὴν ὁποία πῆραν μέρος πλῆθος ἐπισήμων καὶ κόσμου, ἄφησε ἄριστες ἐντυπώσεις στὸ Ραδιοφωνικὸ Σταθμό.

Τεχνικὴ φροντίδα Γιάννη Πορετσιάνου. Κομφερασιὲ ὁ Μίμης Φραγκιουδάκης. Ἔλαβον μέρος ὁ Γιῶργος Ντούμας, καὶ ὁ Τάσσος Γκούβας. (Κείμενα καὶ ἐπιμέλεια Τμήματος Πνευματικῆς Ἀγωγῆς τῆς Ἀστυνομικῆς Σχολῆς).

***

ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΝ

—Τὴν 2αν Ὀκτωβρίου, ἡ Ἀστυνομικὴ Ποδοσφαιρικὴ ὁμὰς συνηντήθη εἰς φιλικὸν ἀγῶνα εἰς γήπεδον Γωγράφου μὲ τὴν ὁμάδα Α.Ε. Ζωγράφου. Ὁ ἀγὼν διεκόπη λόγῳ ἀκαταλληλότητος τοῦ γηπέδου ἐκ τῆς βροχῆς εἰς τὸ 13ον λεπτὸν τοῦ β΄ ἡμιχρόνου, ὅτε τὸ ἀποτέλεσμα ἦτο 1—0 ὑπὲρ τῆς Ἀστυνομικῆς ὁμάδος.

—Κατὰ τὴν ἔναρξιν τοῦ Ποδοσφαιρικοῦ πρωταθλήματος, Ἐνόπλων Δυνάμεων, ἡ Ἀστυνομικὴ Ποδοσφαιρικὴ ὁμὰς ἠττήθη ἀπὸ τὴν Β. Χωροφυλακὴν μὲ 1—0 τὴν 12-10-55. Ἡ Ἀστυνομικὴ ὁμὰς ὑστερήσασα προηγουμένων ἐμφανίσεών της παρουσιάσθη τελείως ἀπροπόνητος λόγῳ τῶν τελευταίων αὐστηρῶν ἐπιφυλακῶν τοῦ Σώματος.

Κάθε Τετάρτη καὶ ὥραν 7,30 — 8 μ. μ. ὁ Κεντρικὸς Ραδιοφωνικὸς Σταθμὸς τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων μεταδίδει τὴν ἡμίωρον καθοδηγητικὴν καὶ μουσικὴν ἐκπομπὴν τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων.

Ἡ ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἀπέσπασε τὸν γενικὸν θαυμασμὸν καὶ ἐπεβλήθη χάρις εἰς τὸ πλούσιον λογοτεχνικόν, μουσικὸν καὶ μορφωτικὸν περιεχόμενόν της.

Πρέπει νὰ τὴν παρακολουθῆτε ὅλοι καὶ θὰ πεισθῆτε περὶ τῆς ἀξίας καὶ ὠφελιμότητος αὐτῆς.